

PÄÄSKYSEN KIRJASTO N:o 4

UUTISASUKKAAT KANADASSA

KIRJOITTANUT

KAPTEENI MARRYAT

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA
HELSINGISSÄ

1 vihko

1910

UTSUSUKAN
HANA DASA

REPORT

REPORT

REPORT

REPORT

KAPTEENI MARRYAT

UUTISASUKKAAT KANADASSA

MUKAILEMALLA SUOMENNETTU

HELSINGISSÄ
KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

KARTEENI MARRAT

UUTISASUKKAAT
KANADASSA

Kustannusosakeyhtiö Otavan
Kirjapaino, Helsingissä, 1910

HELSINGISSÄ
KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

JOHDANTO.

Kahdeksannentoista vuosisadan lopulla, siis suuren ranskalaisen vallankumouksen aikoihin, eli Englannissa Campell niminen lääkäri. Hän oli oikein kelpo mies, mutta ei mikään erittäin taitava lääkäri, sillä hän ei koskaan ollut rakastanut lääkäritointa. Nuorena ollessaan hän mielellään olisi ruvennut maanviljelijäksi, mutta isä, joka itse oli lääkäri, toivoi pojan kulkevan samaa uraa. Nuori Campell seurasi isänsä tahtoa ja tutki lääketiedettä. Hän suoritti tutkintonsa, alkoi harjoittaa lääkärintointa, meni naimisiin ja sai kaksi pulskaa poikaa. Mutta toimeentulo oli niukanlaista, varsinkin sen jälkeen kuin aviopuolisot olivat ottaneet rouva Campellin kaksi pientä sisarentytärtä taloon. Heidän isänsä, kauppias Percival, oli tehnyt vararikon, ja kohta sen jälkeen kuoli sekä hän että hänen vaimonsa. Suurella hellyydellä vastaanottivat Campellit silloin molemmat orvot ja kasvattivat heitä kuin omia

lapsiaan konsanaan, vaikka kuten sanottu, usein oli vaikea hankkia ruokaa niin moneen suuhun.

Mutta pian päättyivät leipähuolet, ja uusi onnellinen elämä koitti perheelle.

Tohtori peri näet erään kaukaisen sukulaisen, herra Miltonin, jonka olemassa-oloa hän tähän asti tuskin oli muistanutkaan. Tämä Milton oli ollut sangen omituinen mies. Hän ei asunut kauniilla, englantilaisella maatilallaan, »Koivikolla», vaan kiersi maita mantereita ja asettui viimein asumaan Itä-Intiaan, jossa hän sitten lienee kuollutkin; sillä 25 vuoteen ei hänestä oltu kuultu. Lähin perillinen oli tohtori Campell, ja köyhästä maalaislääkäristä tuli siten yhtäkkiä varakas maatalanomistaja.

Näin siis tohtori sai hartaimman halunsa täyteen, ja tästälähtien hän saattoi tykkänään antautua maanviljelijäksi, sai viljellä peltoja, kasvattaa hevosia, lehmiä ja lampaista. Ja työtä hänelle riittikin yllin-kyllin. Maatila oli ollut monta vuotta isännättä, ja se oli tietysti vaikuttanut koko lailla tilan hoitoon, sillä kaikki oli laiminlyöty. Mutta tohtori teki väsymättä työtä, ja kymmenen vuoden kuluttua oli tila erinomaisessa kunnossa.

Mutta näiden vuosien kuluessa oli maatalanhoito niellyt kaikki tulot, niin ettei perheelle jäänyt penniäkään säästöön. Vasta näiden kymmenen vuoden kuluttua tohtori saattoi täydellä todella sanoa vai-

molleen: »Nyt me olemme voitolla! Ensi vuonna on meillä »Koivikosta» enemmän tuloja kuin menoja ja ne rahat panemme säästöön lapsien varalle.»

Mutta toisin kävi kuin tohtori oli ajatellut.

Eräänä päivänä Campell sai asianajajaltaan Lontoosta kirjeen, jossa oli se hämmästyttävä uutinen, että maatilalle oli ilmestynyt uusi perijä. Mutta asianajaja kirjoitti samalla, että tämä saattoi olla jonkinlainen yritys kiristää rahoja, ja pyysi valtakirjaa vetääkseen perinnönriitelijän oikeuteen. Tohtori lähetti pyydetyn paperin, ja kun hän ei kolmeen kuukauteen kuullut asiasta sen enempää, luuli hän sen jo rauenneen. Mutta sitten saapui uusi kirje lontoalaiselta asianajajalta, ja tällä kertaa se järkytti koko perheen rauhallisen elämän. Sen sisältö oli seuraava:

»Korkeasti kunnioitettu herra tohtori! Valitettavasti täytyy minun tänään ilmoittaa teille ikävä uutinen. Muistanette, että muutamia kuukausia sitten lähetitte minulle valtakirjan oikeudenkäyntiä varten miehen kanssa, joka väitti olevansa maatilanne oikea perillinen. Oikeudenkäynti onkin kulussa, mutta minun täytyy ikäväkseni ilmoittaa, että teillä on hyvin vähän, niin suoraan sanoen tuskin minkäänlaisia toiveita päästä voitolle. On näet tullut ilmi, että vastustajamme todellakin on se, joksi hän itseään väittää, nimittäin edellisen omistajan poika. Herra

Milton on näet mennyt naimisiin Intiassa ja kuollut siellä. Pojan paperit ovat aivan selvät, ne todistavat, että avioliitto on ollut täysin laillinen, ja että hän siis on kauniin herraskartanon oikea perillinen. Olen kovin pahoillani siitä, että minun täytyy ilmoittaa teille tämä Jobin-sanoma. Toivon kuitenkin voivani kaikenlaisilla verukkeilla viivyttää asian ratkaisua ainakin vuoden ajan; mutta niin mielelläni kuin tahtoisinkin, en voi asian päätöstä muuttaa. Teillä, herra tohtori, on kuitenkin vielä aikaa. Kenties haluatte neuvotella toisten lakimiesten kanssa. Mahdollisesti voisi keksiä jonkun tekosyyn, jonka nojalla saattaisi sysätä asian vielä muutamia vuosia tuonemmaksi, mutta sitä tuskin luulen.»

Kirje oli todellakin kuin ukkosenisku tohtorille ja hänen vaimolleen. Mutta siitä he olivat heti selvillä, nämä kunnan ihmiset, etteivät he millään tahtoneet viivytellä asian menoa. Jos perinnönvaatija oli oikeassa, niin tuli hänen heti päästä oikeuksiinsa. He eivät tahtoneet hetkeäkään pitää hallussaan laitonta omaisuutta.

Näillä sanoilla tohtori heti kirjoitti asianajajalleen, pyytäen häntä ensi tilassa ilmoittamaan uudelle omistajalle, että hän ja hänen perheensä oli valmis luopumaan maatilasta, milloin niin vaadittiin. Hän pyysi kuitenkin herra Miltonilta kuukauden ajan asiainsa järjestämiseksi.

Muutamien päivien kuluttua tuli vastaus. Tohtorin oikeamielisyys oli ilmeisesti tehnyt hyvän vaikutuksen hra Miltoniin. Hän kirjoitti itse puolestaan Campellille ilmoittaen, miten hänen oli paha mielensä siitä, että hän täten joutui ikäänkuin karkoittamaan perheen pois; mutta hän tahtoi tehdä kaiken voitavansa asian helpoittamiseksi. Hän oli tarkoin kuulustellut tilan asioita ja tiesi että tohtori oli pannut paljon työtä sen parantamiseksi kaikilta puolin. Sentähden ei ensinnäkään hänen puoleltaan voinut olla kysymystä minkäänlaisesta maksamattomien vuokrasaatavien velkomisesta, vaan hän pyysi saada lukea ne tohtorin hyväksi, ja hän tahtoi mielellään ostaa kaiken irtaimiston, jota he eivät voineet käyttää ja josta tohtori oli kirjoittanut asianajajalleen. Hän pyysi Campellin itsensä arvioituttamaan sen ja lähetti tulevalle arviomiehelle ohjeen, että hän arvioisi tavaroille runsaan hinnan. Kirjeensä lopuksi hän sanoi, että yksi kuukausi oli liian lyhyt lähtöajaksi, ja ehdoitti, että Campellit jäisivät »Koivikkoon» vielä ensimmäiseksi vuosineljännekeksi. Sanalla sanoen, jos tohtori Campell oli vierasta kohtaan käyttäytynyt kunnon miehen tavoin, niin se tuotti hänelle runsaan vastapalkinnon.

Se oli Campellin perheelle lohdutus, että heidän hyvälle tahdolleen annettiin arvoa, ja he ottivat ilolla vastaan ystävällisen tarjouksen olla vielä muu-

tamia kuukausia, joten tohtori saattoi rauhassa järjestää heidän asiansa.

He ryhtyivät heti toimeen. Talous supistettiin välttämättömimpäänsä, kaikki liikenevä erotettiin myytäväksi, ja huutokaupanpitäjän saapuessa oli kaikki järjestyksessä. Nyt koitti raskaita päiviä; mutta Campell ja hänen vaimonsa tiesivät tehneensä velvollisuutensa, ja he kantoivat ikeensä nurkumatta.

Ei ole helppo vanhemmalla iällä alkaa uusissa oloissa, ja kahta syvemmin tunsii tämän tohtori Campell, koska hän ei nähnyt muuta mahdollisuutta kuin turvautua jälleen lääkärintoimeensa. Mutta se oli kovin epävarma ura, ja hänen sydäntänsä painoi huoli ja levottomuus.

Viime vuosina rouva Campell oli synnyttänyt miehelleen vielä kaksi poikaa, ja niin oli kaikkiaan kuusi päätä »Koivikon» nuorta väkeä — Campellin neljä omaa poikaa ja nuo kaksi tyttöä.

Molemmat vanhemmat pojat olivat varttuneet kelpo nuorukaisiksi. Henry, vanhin, oli luonteeltaan hiljainen ja vakava, hän tuli hyvin äitiinsä. Hän aikoi papiksi ja opiskeli Oxfordissa. Seuraava, Alfred, sitä vastoin oli täynnä uhkuvaa elämän intoa ja voimaa. Hän oli valinnut merimies-uran ja oli tähän aikaan kadetti. Näitä lähinnä olivat iältään nuo kaksi tytöstä, Maria ja Emma Percival, toinen kuuden-, toinen kahdeksantoista-vuotias. Molemmat olivat sie-

viä, viehättäviä pikkuneitoja, ja varsinkin Emmalla oli säteilevän iloinen luonne. Milloin hän ja Alfred olivat yksissä, panivat he, kuten sanotaan, koko talon päälaelleen. Kahdesta nuoremmosta pojasta näytti Arthur tulevan vanhempaan veljeensä, Henryyn, sillä hän oli tavattoman ahkera, hiljainen ja tottelevainen miehenalku, jota ei vanhempien eikä opettajain koskaan tarvinnut kovistaa. John, nuorin, sitä vastoin oli hassunkurinen pojannalli, joka monen mielestä ei ollut oikein täysitolkkuinen. Hän ei välittänyt leikeistä, ei lukemisesta, ei toisten lasten seurasta. Tuntikausia hän saattoi istua yhdellä sijallaan puutarhassa torkkuen jonkin kirjan ääressä, ja voi sanoa, ettei hän puhunut koskaan, ellei häneltä jotakin kysyty. Mutta kun hän mitä puhui, oli hänellä aina hyvin järkeviä sanottavia, ja siksi tohtori ei ollut milläänkään siitä, mitä ihmiset luulivat.

»Antaa Johnin vain olla oloillaan», sanoi hän usein, kun äiti kävi kärsimättömäksi pikkuvesan tylsyydestä. »Kyllä hänen sielunsa herää aikanaan. Nyt se vielä nukkuu. Aika tehköön tehtävänsä. Pojassa on hyvä pohja.»

Mutta rouva Campell oli Johnista eri mieltä kuin hänen miehensä, ja hän vuodatti monta kyyneltä ajatellessaan »rakkaan, tyhmän poika parkansa» tulevaisuutta.

Eräänä päivänä istui tohtori vaimonsa kanssa

»Koivikon» suuressa arkihuoneessa ja odotti molempia vanhempia poikiensa. Ne olivat kutsutut kotiin neuvottelemaan tulevaisuudestaan, ja vanhemmat surivat nyt katkerasti sitä, että poikien täytyi luopua siltä elämänuralta, jonka he olivat valinneet. Ei voinut tulla kysymykseenkään, että Henry jatkaisi opintojaan yliopistossa tai että Alfred suorittaisi luutnantintutkintonsa. Heidän täytyi nyt kummankin ryhtyä johonkin tuottavaan toimeen, voidakseen elättää itseään, sillä isältä he eivät voineet enää saada mitään avustusta.

Nyt kuului vaunujen ratinaa, ja molemmat tytöt, jotka olivat pitäneet varansa eteisessä, avasivat ovet auki ja huusivat ilosta loistaen yhtä aikaa:

»He tulevat! He tulevat!»

Hetken kuluttua veljekset syleilivät vanhempiaan.

Kaikki olivat hyvin liikutettuja; mutta Alfred ei tahtonut antautua surun valtaan. Hetken kuluttua hän irroittautui äidin syleilystä ja huudahti iloisesti:

»No, nyt saa itku jo riittää! Me näytämme niin juhlallisilta kuin olisimme hautajaisissa. Syödään nyt ensin hiukan ja neuvotellaan sitten.»

Kun nuorukaisten ruokahalu oli tyydytetty, alkoi neuvottelu, se on, molemmat nuorimmat pojat lähetettiin nukkumaan ja muut neljä seurasivat tohtorin

ja hänen vaimonsa mukana arkihuoneeseen ja kävivät takan ääreen istumaan.

»No, isä ja äiti», sanoi Henry. »Te kirjoititte meillä kannalla asiat nyt ovat, ja me hyväksymme tietysti täydellisesti sen minkä te olette tehneet. Vaikka me olemmekin vielä kovin nuoria, niin arvelee isä, että meidänkin täytyy ottaa osaa neuvotteluun ja ilmaista mielipiteemme samoin kuin tekin. Mutta antakaa meidän ensin kuulla mitä te itse ajattelette.»

Tohtori Campell tarttui nyt itse puheeseen ja selitti perinpohjaisesti, miten kaikki oli järjestetty.

»Katsokaa, poikani», lopetti hän. »Nyt kun kaikki on suoritettu, en omista muuta kuin pari tuhatta kruunua. Siinä on koko omaisuuteni. Niinkuin jo kirjoitin teille, poika parkani, en voi enää kustantaa teidän opintojanne. Teidän täytyy itse raivata tienne. Mitä te olette aikoneet tehdä?»

Henry ei vastannut mitään, vaan katsoi sen sijaan nuorempaan veljeensä. Tämä lausui:

»Niin, isä ja äiti!» alkoi hän. »Teillä yhtä vähän kuin meilläkään ei ole suuria toiveita. Te puhutte, meistä; mutta me olemme nuoret ja tulemme aina jollakin tavalla toimeen. Paljoa pahempi on isän laita, jonka täytyy aloittaa aivan alusta. Koska te kuitenkin kysytte meidän neuvoamme, niin tahdon puhua aivan suoraan, ikäänkuin olisin yhdenikäinen teidän kanssanne. Kuulkaahan. Minulla on ehdoi-

tus, joka ehkä ensi hetkessä voi tuntua kovin uhkarohkealta; mutta minä pyydän, että punnitsisitte sitä tarkoin. Henrynkin mielestä se tuntui ensiksi mahdolltomalta; mutta nyt hän on aivan yhtä mieltä minun kanssani.

»Noista parista tuhannesta kruunusta, rakas isä, ei sinulla täällä Englannissa ole paljon hyötyä. Jonkun aikaa voitte elää niillä, mutta sitten te joudutte aivan puille paljaille. Niinkuin itsekin sanot, sinun iälläsi on hyvin vaikea enää saada lääkärin tointa. Molempien serkkujemme ehdoitus, että he lähtisivät pois kotoa ja rupeaisivat opettajattariksi, ei minua yhtään miellytä. Meidän perheemme on aina pysynyt koossa, ja Maria ja Emma ovat olleet meille yhtä läheisiä kuin sisaret. He ovat aivan liian nuoret seisoakseen omin jaloin.»

»Sinä olet aivan oikeassa, Alfred», lausui äiti huoltaen. »Mutta mitä muuta meillä on edessä?»

Alfred jatkoi:

»Kuulkaa minun ehdoitustani. Tässä maassa on vaikea elättää suurta perhettä; mitä useampi lapsi, sitä suuremmat menot.

»Eräässä toisessa maassa on asianlaita aivan toinen: mitä useampi lapsi, sitä suurempi rikkaus. Mitä arvelette, jos lähtisimme sellaiseen maahan?»

»Mikä maa se on, Alfred?»

»Kuulkaahan nyt. Meidän laivamme muonames-

tarilla on veli, joka on muuttanut Kanadaan, Amerikkaan. Niinkuin tiedätte, kuului Kanada ensiksi ranskalaisille, mutta nykyään se on Englannin oma. Tämä veli ei omistanut muuta kuin 500 kruunua. Hän on nyt oleskellut siellä viisi vuotta, ja aivan vastikään luin erään hänen kirjeensä. Hän kirjoittaa, että hänen on käynyt siellä hyvin ja että hän toivoo muutamien vuosien kuluttua olevansa oikein varakas. Hän on ostanut hallitukselta maata halvalla hinnalla, ja jos hänellä vain olisi lapsia, jotka voisivat auttaa häntä, niin hän olisi jo rikas mies. Sinulla, rakas isä, on rahaa, millä voit ostaa maata, ja sinulla on lapsia, jotka voivat auttaa sinua työssä. Samalla saat itse ryhtyä työhön, johon aina olet pannut kaikkein suurinta arvoa.»

Alfred vaikenä, ja kaikki istuivat hetken aikaa ääneti, aivan hämmästyneinä tästä uudesta ehdotuksesta.

»Niin!» sanoi vihdoinkin Campell. »Ehkäpä sinun ehdotuksessasi on jotakin hyvää.»

»Jotainko? Siinä on paljonkin hyvää», vastasi Alfred innolla.

»Tietysti se tuottaisi paljon vaikeuksia, hyvinkin paljon vaikeuksia. Meidän täytyisi tehdä paljon työtä, asua hirsimajassa tai lautatalossa, kunnes saisimme paremman asunnon rakennetuksi, vieläpä petoeläimet ja villit voivat tuottaa meille vahinkoa. Mutta mitä

työhön tulee, niin Henry ja minä helpoittaisimme sitä niin paljon kuin suinkin. Meissä sinulla on jo kaksi apulaista, jotka tekevät työtä ilmaiseksi, ja olen aivan varma siitä, että Emma ja Maria auttavat myös kotiaskareissa äitiä niin paljon kuin suinkin. Jos talvi siellä onkin kova, niin ei siellä puista ole puutetta; ja jos asuntomme onkin epämukava, ja olemme eroitetut muusta maailmasta, niin on siinä sittenkin yksi hyvä, joka merkitsee enemmän kuin kaikki muu: me saamme elää yhdessä ja rakentaa kotimme rakkaudessa ja sovussa.»

Alfred puhui niin innokkaasti ja lämpimästi, että vanhemmat olivat syvästi liikutettuja. Molemmat nuoret tytöt nousivat pystyyn ja tarttuivat rouva Campelliä käteen kiinni.

»Niin, Augusta täti», huudahti Maria. »Voit luottaa siihen, että me autamme sinua kotiaskareissa.»

»Me opettelemme lypsämään ja keittämään ruokaa ja siivoamaan — tuhat kertaa mielemmin me teemme mitä työtä tahansa teidän luonanne, kuin lähdemme vieraitten ihmisten luo», yhtyi Emma puheeseen.

Rouva Campell suuteli nuoria tyttöjä, joiden kasvot punoittivat innosta, ja kääntyi sitten Alfredin puoleen:

»Sinä puhut ikäänkuin tahtoisit seurata meidän mukana?»

»Tietysti! Niinkuin jo sanoin, Henry ja minä rupeamme rengeiksi. En voisi olla hetkeäkään rauhassa, jos te lähtisitte ilman minua. Ajatelkaahan, jos joku intiaani ryöstäisi Marian, tai jos karhu yrittäisi syödä Emman — täytyisihän minun toki olla paikalla, voidakseni pelastaa heidät.»

»Oi, kyllä minä uskallan tapella Punanahan kanssa», vastasi Maria.

»Ja minä karhun kanssa», sanoi Emma nauraen. »En minä ole niinkään tottumaton seurustelemaan karhujen kanssa.»

Hän nyökkäsi päätään Alfredille, joka vastasi nauraen:

»Sinä tarkoittit kai minua, pikku neiti?»

Tohtori oli sillä välin noussut pystyyn ja sanoi:

»Lapset, tämä ehdoitus tulee aivan odottamatta meille molemmille. Meidän täytyy tarkemmin ajatella asiaa. Kello on jo hyvin paljon. Mennään nyt nukkumaan. Puhutaan huomenna siitä tarkemmin.»

Kaikki läksivät nyt levolle; mutta herra ja rouva Campell makasivat kauan aikaa hereillä ja keskustelivat poikiensa ehdoituksesta, ja nuorten tyttöjen huoneessa paloi tuli vielä myöhään yöllä. Tuo uusi, ihmeellinen ehdoitus väikkyi vain heidän mielessään ja karkoitti unen silmistä.

Seuraavana aamuna perhe kokoontui aamiaispöytään ja tohtori alkoi silloin heti puhua.

»Lapset!» sanoi hän. »Me olemme nyt tarkasti ajatelleet asiaa, ja olemme tulleet siihen päätökseen, että tahdomme seurata Alfredin neuvoa. Jos te kaikki olette yhtä mieltä ja tahdotte lähteä Amerikkaan, niin asia on ratkaistu.»

»Kyllä me tahdomme», huudahtivat Emma ja Maria, ja pienet pojat katsoivat ihmeissään toisiin, unohtipa Johnkin tavallisen ujoutensa ja kysyi: »Lähdemmekö me Amerikkaan?»

Sillä aikaa kuin isä lyhyesti selitti asian pojille, avautui ruokasalin ovi ja suuri, musta villakoira hyökkäsi sisään. Se hyppäsi suoraan Emman luo ja nosti molemmat etukäpäälänsä hänen syliinsä heiluttaen häntäänsä ja haukkuen iloisesti. Sitten se hyökkäsi Marian luo, sitten tohtorin, rouvan ja poikien luo, kaikkien vuorossansa — ja palasi taas takaisin Emman viereen haukkuen ja heiluttaen häntäänsä kieli pitkänä suusta — siinäpä vasta oli iloa!

»No, mutta Hektor, oletko sinä aivan hullu?» kysyi Emma tarttuen käsillään pörröiseen päähän, jossa paloi kaksi kaunista, ruskeaa silmää, ja suuteli sitä. »Tervetuloa kotiin, vanha ystävä!»

»No, se vasta on rakkautta!» huusi Alfred reippaasti. »Tuoko se on se musta herra, josta te olette meille kirjoittaneet?»

»Niin, Hektor se on! Hektor, tervehdi uusia isäntiäsi», käski Emma. »Istu ja anna kättä kadetille — nol!»

Mutta koira osoitti niin innokkaasti rakkauttaan, ettei se malttanut olla hiljaa. Se hyppäsi taaskin nuorten tyttöjen luo ja kävi vasta sitten istumaan, kun se sai korppua pureskellakseen.

»Miksi se on niin hurja?» kysyi Henry.

»Jos se aina on noin villi, niin se voi käydä vaivalloiseksi talossa», arveli Alfred.

»Ei, ei», vastasi Emma. »Se on tavallisesti aivan rauhallinen ja sävyisä. Mutta asian laita on sellainen, että sen kypälä on ollut kipeä, eivätkä mitkään voiteet ole voineet sitä parantaa. Siksi eläinlääkäri otti sen kotiinsa voidakseen paremmin sitä hoitaa, ja kokonaista kahdeksan päivää on Hektor parka nyt ollut tuon vieraan herran luona. Eikö totta, Hektor, siellä ei ollut lainkaan hauska olla?»

»Vov!» vastasi Hektor, joka varmaan merkitsi samaa kuin ihmiskielellä »Ei».

»Onko kypälä nyt aivan terve?» kysyi rouva Campbell. »Annappas kun katson.»

Hektorin jalka nostettiin ylös ja kaikkien iloksi kävi selville, että haava oli kokonaan parantunut.

»Mutta eikö eläinlääkäri odota ulkona?» kysyi tohtori.

»Ei, herra tohtori», sanoi palvelustyttö, joka oli tullut koiran mukana sisään, »hän ajoi vain ohitse ja jätti koiran tänne. Kotimatalla hän lupasi pistäytyä sisään. Mutta me emme saaneet pidetyksi

Hektoria poissa täältä — se tahtoi välttämättä tulla neitien luo.»

»Niin, Hektor tiesi olevansa tervetullut», sanoi Emma ja silitteli sen pitkiä, riippuvia korvia, hyväily, johon herra Hektor vastasi äänekkäästi suutaan maiskuttaen.

»Erinomaista rakkautta», sanoi Henry nauraen. »Se söisi kai mieluummin sinut suuhunsa, Emma! Katsos, kuinka se pyrkii yhä lähemmäksi sinua.»

»Minäpä sanon sinulle, Henry, Hektor onkin oikeastaan minun koirani», vastasi Emma. »Pastori antoi sen minulle puoli vuotta sitten; mutta täytyyhän minun antaa siitä osani muillekin perheen jäsenille.»

»Hektor on kai otettava mukaan Kanadaankin, isä?» kysyi Arthur.

»Hm — enpä tiedä», arveli herra Campell; mutta nämät sanat herättivät yleistä tyytymättömyyttä poikien ja tyttöjen parissa.

»Setä, ethän vain aio jättää Hektoria tänne?» huudahti Maria, ja Emma katsoi rukoilevasti Alfrediin, ikäänkuin pyytäen häneltä apua.

Samassa huudahti Arthur: »Oi, isä! Emme me voi tulla toimeen ilman Hektoria», ja John sanoi lyhyesti niinkuin tavallisesti: »Hektor tulee mukaan!»

Alfred oli käsittänyt Emman äänettömän rukouksen ja taputtaen koiraan päähän hän sanoi:

»Minä ehdoitan, että otamme Hektorin mukaan. Hänhän näyttää myös kuuluvan perheeseen, eikä kenenkään tule jättää kotiaan. Joka tapauksessa meidän olisi pakko ostaa itsellemme koira perille tultuamme — onhan silloin parempi ottaa tämä mukaan.»

Alfredin sanat ratkaisivat asian, ja Hektor antoi nyt Emman käskystä arvokkaasti ja juhlallisesti Alfredille kättä.

»No, lapset», sanoi tohtori. »Nyt meidän täytyy tarkemmin pohtia asiaa. Mihin me nyt kaikkein ensiksi ryhdymme?»

»Sen minä sanon sinulle, isä!» vastasi Alfred. »Iltapäivällä minä lähdän Liverpooliin ottamaan selkoa laivojen kulusta ja kirjoitan kirjeen muonamestarillemme ja pyydän häneltä lähempiä tietoja. Liverpoolissa koetan myöskin kuulustella toisilta niin paljon kuin mahdollista.»

»Ja minä lähdän Oxfordiin ja koetan saada kirjani ja kaikki muut tavarani myödyiksi», sanoi Henry.

»Onko teillä rahaa matkaa varten, lapset?»

»Kyllä, isä!» vastasivat molemmat nuoret miehet.

»Hyvä! Me täällä panemme tavaramme kokoon ja Alfred hakekoon meille halvan asunnon Liverpoolissa. Milloinkahan laivat lähtevät?»

»Aivan näihin aikoihin, isä! Nyt on maaliskuu, mitä pikemmin pääsemme lähtemään, sitä parempi.»

Iltapuolella pojat läksivät siis matkaan. Vaikka he koettivat näyttää niin iloisilta kuin suinkin, niin heidän oli sittenkin vaikea pysyä hyvällä mielellä. Viimeistä kertaa he nyt läksivät kotoa, jossa he olivat viettäneet niin monta onnellista hetkeä.

Olipa nyt muulla perheellä kova kiire kerätä kaikki tavarat kokoon ja sanoa jäähyväiset ystäville ja tuttaville. Tohtori oli tehnyt paljon hyvää sinä aikana, jolloin hän oli ollut isäntänä maatilallaan, ja siksipä kaikki surivat ja valittivat, kuullessaan hänen matkastaan. Toinen alustalainen toisensa jälkeen tarjoutui kuljettamaan tavarat ja tohtorin perheen Liverpooliin — kaikki tahtoivat kilpaa osoittaa ystävällisyyttä rakkaalle isännälleen.

Sillä välin oli saapunut kirje Alfredilta, joka koko ajan oli ollut täydessä toimessa. Hän oli tutustunut pariin kauppamieheen, jotka harjoittivat kauppaa Kanadassa, ja he olivat antaneet hänelle monta hyvää neuvoa ja ohjausta. Myöskin hän oli saanut käsiinsä laivan, jonka oli määrä lähteä matkalle viikon kuluttua.

»Jos te saatte vain kaikki kuntoon», kirjoitti hän, »niin me pääsemme kuin prinssit lähtemään; sillä laiva on erinomaisen hyvä, ja sen kapteeni kuuluu olevan tavattoman ystävällinen mies.»

Onneksi oli kaikki jo kunnossa »Koivikossa». Tohtori vastasi Alfredille, että hän tilaisi vain heille

paikat laivassa, ja seuraavana päivänä läksi koko perhe matkaan.

Viimeiset jäähyväiset olivat jo heitetyt puutarhalle, talolle ja kaikille alustalaisille, — ja talonpojat ja pehtorit katselivat surumielin, kun tohtorin perhe ajoi ääneti ja alakuloisena pois kauniista herraskartanosta, jossa ainakin tohtori ja hänen vaimonsa olivat toivoneet saavansa elää loppuikänsä rauhassa ja levossa. Toisin oli kuitenkin kohtalo määrännyt — heidän kulkunsa ohjautui nyt elämän myrskyiselle merelle — mitä uudet olot toisivat mukanaan — sitä ei kukaan voinut tietää. »Tulevaisuus on Jumalan kädessä», sanoi tohtori vielä viimeiseksi, kun talo katosi heidän näkyvistään.

ENSIMÄINEN LUKU.

Taistelu sumussa.

Siihen aikaan, jolloin kertomuksemme alkaa, kävi Englanti ja Ranska keskenään sotaa, ja kulku merellä oli hyvin vaarallista. Sen tähden useampia kauppalaivoja purjehti aina yhdessä, ja vieläkin parempi jos joku sotalaiva otti heidät kanuuniensa suojaan.

Siksipä tohtori Campell iloitsi suuresti, kun hän Liverpooliin tullessaan näki satamassa toista sataa kauppalaivaa ja kuuli, että ne kaikki olivat menossa Amerikkaan. Korkealle, yläpuolelle kaikkia muita kohosivat suuren sotalaivan suorat mastot, jonka vieressä oli kaksi pienempää alusta.

Pian Campellin perhe oli kokoontunut »Delfini» nimiseen laivaan, jossa heidän oli määrä matkustaa, ja he järjestivät olonsa siinä niin mukavaksi kuin suinkin. Toisten mennessä kannen alle jäi Alfred yksin ylös ja nojaten reelinkiä vasten hän katseli

sotalaivojen liehuvia lippuja. Hänen mielensä oli raskas ja hänen silmänsä kostuivat. Hän oli nyt kirjoittanut valmiiksi erohakemuksensa ja aikoi vain näyttää sitä isälleen ennenkuin hän lähettäisi sen menemään. Mutta tuo hetki oli hänelle katkera, paljoa vaikeampi, kuin mitä hänen omaisensa aavistivatkaan. Vähää ennen kuin isä oli ilmoittanut hänelle onnettomuudestaan, oli hän suorittanut luutnantintutkintonsa Portsmouthissa. Hän oli aikonut yllättää toisia tällä uutisella; mutta olojen muuttuessa ei hän ollut sitä heille edes maininnutkaan. Mitä hyötyä siitä olisi ollutkaan? Kauniin, uuden univormunsa, jolla hän oli aikonut ilahduttaa serkkujansa, oli hän kiireimmän kautta taas myönyt, ja kaikki hänen kiihkeät toiveensa päästä sotaan ja voittoa kunniaa ja mainetta, olivat menneet myttyyn. Kelpo nuorukainen ymmärsi mikä hänen velvollisuutensa oli ja seurasi sitä häikäilemättä; mutta ratkaisun hetki oli hänelle sittenkin raskas. — Myöhemminkin elämässä Alfred Campell oli tilaisuudessa osoittamaan rohkeutta ja toimeliaisuutta; mutta suurinta voimaa häneltä kysyttiin tänä päivänä, taistellessaan oman sydämensä haluja vastaan. »Itsensä voittaminen on vaikeampaa kuin kokonaisen kaupungin valloittaminen», sanoo vanha sananlasku.

Alfred oli vasta tänään kuullut, että kauppalaivat saisivat kulkea sotalaivojen suojassa meren yli, ja

omaistensa vuoksi hän iloitsi siitä; mutta ylpeät ristelijät herättivät jälleen hänen sydänsurunsa henkiin. Ne olivat juuri äsken saapuneet satamaan, ja Alfred luki suurimman laivan kyljessä nimen: »Kuningas Arthur». »Mitä?» huudahti hän. »Kuningas Arthuriinhan» kapteeni Wilson juuri pääsi päälliköksi — oma rakas kapteenini.»

Nopeasti hän juoksi kannelta alas, sai lainatuksi veneen ja hetken kuluttua hän astui »Kuningas Arthurin» kannelle. Täällä hän tapasi useita entisiä tovereitansa ja pääsi heti kapteenin puheille.

»No, luutnantti Campell!» huudahti kapteeni nuren miehen astuessa sisään. »Olipa hauska tavata teitä vielä kerran. Minnekä teidät on sijoitettu?»

»Ei minnekään, herra kapteeni! Minä pyysin kahden viikon lomaa ja olen ollut kotona vanhempieni luona. Meidän elämässämme on nimittäin tapahtunut surullinen muutos.»

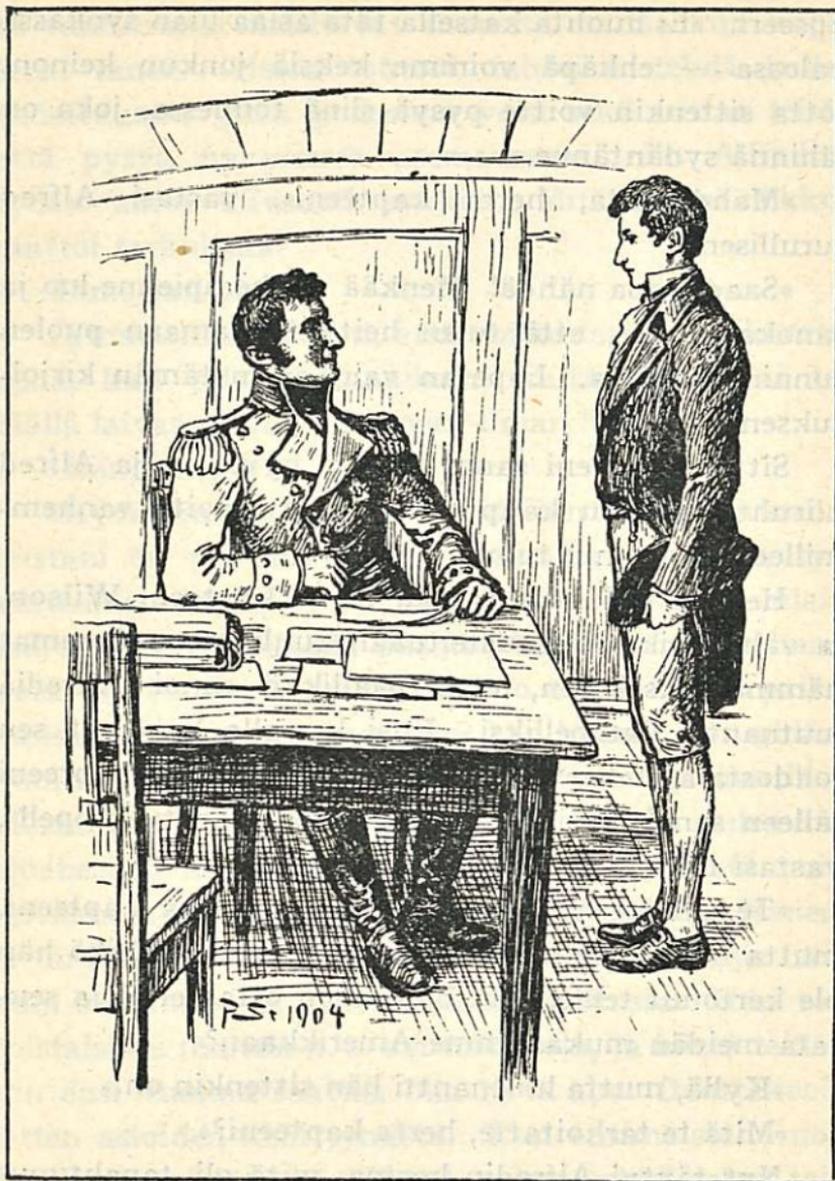
»Mitä te tarkoittatte?» kysyi kapteeni osanotolla.

Alfred kertoi nyt perinpohjin heidän matkastaan Kanadaan sekä mikä oli syynä tähän matkaan. Kapteeni kuunteli tarkkaavaisesti. Kun nuorukainen vaikeni, huudahti päällikkö:

»Te olette kelpo poika, Alfred Campell; mutta olen pahoillani, että me kadotamme teidät.»

Alfred ei vastannut, vaan huokasi syvään.

»Niin, niin, nuori ystäväni», lohdutti vanhempi

upseeri. »Ei huolita katsella tätä asiaa liian synkässä valossa — ehkäpä voimme keksiä jonkun keinon, jotta sittenkin voitte pysyä siinä toimessa, joka on lähinnä sydäntänne.»

»Mahdotonta, herra kapteeni», vastasi Alfred surullisena.

»Saadaanpa nähdä! Menkää vanhempienne luo ja sanokaa heille, että tulen heitä tapaamaan puolen tunnin kuluttua. Lopetan vain ensin tämän kirjoituksen.»

Sitten kapteeni sanoi hänelle hyvästit, ja Alfred kiiruhti takaisin kauppalaivaan ja ilmoitti vanhemmilleen kapteenin tulon.

Hetken kuluttua saapui myös kapteeni Wilson, ja vähän aikaa keskusteltuaan kuulivat vanhemmat hämmästykseseen, että päällikkö sanoi Alfredia luutnantti Campelliksi. Ensi kerralla he eivät sen johdosta ajatelleet sen enempää, mutta kun kapteeni jälleen sanoi: »Teidän poikanne, luutnantti Campell», vastasi tohtori surullisesti:

»Te sanotte Alfredia luutnantiksi, herra kapteeni, mutta niin pitkälle hän ei koskaan pääse. Eikö hän ole kertonut teille, että hän aikoo ottaa eron ja seurata meidän mukanaamme Amerikkaan?»

»Kyllä, mutta luutnantti hän sittenkin on.»

»Mitä te tarkoitatte, herra kapteeni?»

Nyt täytyi Alfredin kertoa, mitä oli tapahtunut

ja vanhemmat ilahtuivat suuresti; mutta kun kapteeni sanoi: »Herra tohtori, tahtoisin tehdä teille ehdoituksen, jotta poikanne voisi sekä auttaa teitä että pysyä nykyisessä asemassaan», niin Alfredin sydän alkoi kiivaasti sykkiä. Mitähän päällikkö saattoi tarkoittaa?

Tämä jatkoi:

»Ymmärrän täydesti, että voitte tarvita poikanne apua, kun tulette Kanadaan; mutta kyllä kai te täällä laivassa tulette toimeen ilman häntä?»

»Niin, tietysti.»

»Hyvä, kulkaa siis, mitä ehdoitan. Eräs luutnantistani on pyytänyt päästä lomalle; minun täytyi kuitenkin kieltää — voi olla, että joudumme sodan jalkoihin, enkä uskalla päästää ketään upseereistani pois. Mutta jos poikanne tahtoo ottaa hänen paikansa, niin asia on toinen. Jos hän haluaa, niin pidän huolta siitä, että hänet komennetaan luutnantiksi »Kuningas Arthur» laivaan. Kun sitten tulemme Quebeciin, Kanadaan, voi hän tietysti päästä pois laivasta ja seurata teidän mukanaan maihin. Hänen ei tarvitse kokonaan ottaa eroa sotatoimesta, jos hän vain kerrankin on ollut mukana matkassa. Hän voi toistaiseksi nauttia n. s. odotusrahoja, ja niistä teillekin ensi vuonna saattaa olla hyvä apu. Odottakoon sitten asioiden kehittymistä. Kun ensimmäisten vuosien vaikeudet ovat voitettut, tulette ehkä tekin toi-

meen ilman häntä tai ottakoon hän sitten eron sotapalveluksesta; joka tapauksessa — aika neuvon keksii, niinkuin sananlasku sanoo.»

Kapteeni Wilsonin ystävällinen tarjous otettiin tietysti ilolla vastaan. Illalla, kun laivasto nosti ankkuria, seisoi Alfred sotalaivan kannella vahdissa ja tervehti sotilaallisesti omaisiaan, jotka olivat »Delfini» laivassa. Nuorukaisen kasvot loistivat iloa, ja toiset heiluttivat hattujaan ja nenäliinojaan »luutnantti Campellin» kunniaksi.

Matka alkoi hyvin, ilma oli yhtä loistava kuin vastaleivottu luutnanttikin, ja Alfred tarkasteli usein lomahtekinään kiikarillaan ystäviään »Delfini» laivalla.

Mutta kun he tulivat New-Foundlannin tasalle, kohosi sankka sumu; sotalaivat ampuiivat vähä-väliä kanuunilla osoittaakseen mihin suuntaan oli kuljettava, ja kauppalaivat soittivat kellojaan varoittaakseen toisiaan yhteentörmäyksiltä.

Tuollainen sumu ei ole lainkaan mieluisa merellä, ja naiset olivat levottomalla mielellä. Myöskin molemmat pienet pojat pelkäsivät, ja Hektor, joka muuten oli ollut hyvin mieltynyt laivassaoloon, piiloutui Emman jalkoihin — kanuunanpauke ei varmaanakaan miellyttänyt sitä.

Kaksi kokonaista päivää sumua kesti. Lakkaamatta kuului kanuunan pauketta keulapuolesta, lakkaamatta kauppalaivojen kellot kilisivät.

Toisen päivän illalla, kun Campellin perhe istui teepöydän ääressä, kuuluivat he melua kannelta. Kapteeni kiiruhti ylös katsomaan mitä siellä oli tekeillä ja huomasi, että ranskalaiset olivat vallanneet laivan.

Se oli todellakin ikävä juttu, ja kapteeni paran oli pakko mennä alas kajuuttaan ja ilmoittaa matkustajilleen, että he olivat ranskalaisten vankia.

Hänen ilmoitustaan ei otettu vastaan millään ilon tunteella; mutta siihen ei voitu mitään. Saatiin vain alistua kohtaloon.

Kapteeni nousi jälleen kannelle; mutta hetken kuluttua hän palasi ja sanoi, että sumu alkoi hälvetä. Jos se ennen pimeään tuloa kokonaan poistui, niin oli hiukan toivoa, että »Kuningas Arthur» huomaisi, mitä oli tapahtunut ja tulisi apuun.

Taaskin kului neljännestunti. Campellin perhe istui ääneti ja kuunteli jokaista ääntä — samassa kajahti useita kanuunan laukauksia. Ampuminen vain yltyi — taistelu oli varmaan syttynyt aivan lähitienoilla.

Asian laita oli sellainen, että suuri ranskalainen fregatti ja korvetti oli väijynyt kauppalaivastoa ja sumussa joutunut aivan sen keskelle. Ennenkuin englantilaiset olivat huomanneet vihollista, oli se jo anastanut useita laivoja, ja ranskalainen fregatti laski sitten aivan lähelle »Kuningas Arthuria». Alfred, joka parasta aikaa oli vahdissa, huomasi kuitenkin

heti laivan rungon kohotessa sumusta näkyviin, että vihollinen lähestyi heitä.

Kapteenille annettiin heti sanaa ja merimiehet asettuivat paikoilleen; kaikki tapahtui aivan äänettömästi. Purjeita reivattiin, jotta laivan vauhti vähenisi, ja kaikkialla vallitsi täydellinen hiljaisuus; ei ainoatakaan kuiskausta kuulunut. Vieras laiva lähestyi lähestymistään, nyt kuului selvästi komentohuuto sieltä — ranskankielinen komento ja ranskankielinen vastaus! Siinä oli siis vihollinen!

Samassa kajahti englanninkielinen komentohuuto ilman halki: »Ampukaa, miehet!»

»Kuningas Arthur» lähetti kovan laukauksen vihollista vastaan.

Ranskalaiset eivät olleet yhtään valmistuneet tällaiseen tervehdykseen, vaikka tykkiporteista suojat olivatkin poistetut siltä varalta, että taistelu sytyisi; mutta rohkeat ranskalaiset eivät hämmästyneet. Parin minuutin kuluttua hekin olivat taisteluun valmiit, ja kiivas ammunta alkoi molempien laivojen välillä.

Kovat laukaukset saivat tuulenkin asettumaan, ja laivat pysyttelivät paikoillaan, »Kuningas Arthurin» asema vain oli hiukan edullisempi. Se asettui nimittäin kokka vasten ranskalaisen laivan kylkeä, jotta se saattoi ampua täydellä voimalla viholliseen, jota vastoin tämä ei voinut käyttää kuin neljää, viittä

kanuunaa. Sumu yhä tiheni; jolleivät molemmat laivat olisi olleet niin lähetysten, eivät ne olisi voineet lainkaan nähdä toisiansa.

Puolen tunnin ampumisen jälkeen huomasi kapteeni Wilson, että vihollisen etupurjeen puomi oli tunkeutunut »Kuningas Arthurin» isonpurjeen köysitikapuiden läpi. Hän antoi heti käskyn sitoa vieras puomi kiinni isoonmastoon, ja Alfred sekä lähinnä seisovat merimiehet täyttivät hänen käskynsä; he eivät kadottaneet ainoatakaan miestä, sillä sumu esti vihollisen näkemästä tätä reipasta toimenpidettä.

»Nyt kaikki on valmista!» sanoi kapteeni Wilson viereiselle miehelle.

»Niin, herra kapteeni, kyllä se nyt on lujalla. Jos sumu hiukan hellittäisi, niin he laskisivat lipunsa alas.»

»Ei, sitä he eivät tee ennenkuin viime hädässä — siitä voin antaa pääni pantiksi», arveli kapteeni. »Eivät ranskalaiset niin hevillä antaudu. Ampukaa ylimmällä patterilla», komensi hän. »Ei anneta heille hengittämisen varaa! Luutnantti Campell, kääntäkää hiukan oikealle alimman patterin etumaisimmat kanuunat!»

»Saattepa nähdä, he eivät antaudu ennenkuin viime tingassa», jatkoi hän kääntyen naapurinsa puoleen. »Nuo tasavaltalaiset tappelevat kuin sankarit.»

»Ilma kirkastuu hiukan pohjan puolella», ilmoitti perämies.

»Minä näen sen», vastasi päällikkö. »No, mitä pikemmin sitä parempi. Katsellaanpa minne meidän kuulamme ovat joutuneet.»

Kirkas auringonsäde näkyi taivaanrannassa ja sitä myöten kuin se kohosi, leveni se yhä enemmän, kunnes sumupeite kohosi ja kirkkaalla, sinisellä vedenpinnalla näkyi parin jalan korkeudelta ilmaa. Päivänvalo lisääntyi, valoisa ala suureni, tuuli kaarehteli vedenpinnalla, ja sumu kääriytyi kokoon aivan kuin matto, jota pyöritetään kasaan.

Molemmat laivat lepäsivät nyt täydessä valossa, ja kapteeni tarkasteli toisten laivojen asemaa.

Taistelu oli riehunut aivan keskellä laivastoa, sillä kaikki kauppalaivat olivat heidän ympärillään; vain muutamia harvoja oli kauempana, kokka kääntyneenä vastakkaiseen suuntaan. Vihollinen oli varmaan ottanut ne haltuunsa.

Monet kauppalaivoista olivat kadottaneet mastonsa ja purjeensa kanuunatulessa; mutta onneksi niiden runko ei ollut vahingoittunut. Sen sijaan »Kuningas Arthur» oli hyvin pahasti pidellyt ranskalaista fregattia. Isomasto sekä perämasto olivat suitsuneet mereen; monet kanuunaporteista olivat ammutut rikki ja laivassa näytti vallitsevan kova sekamelska.

Iloa koko vuodeksi

tarjoo oma lehti nuorelle väelle. Pyytäkää sentähden vanhemmiltaan tai tilatkaa säästörahoillanne

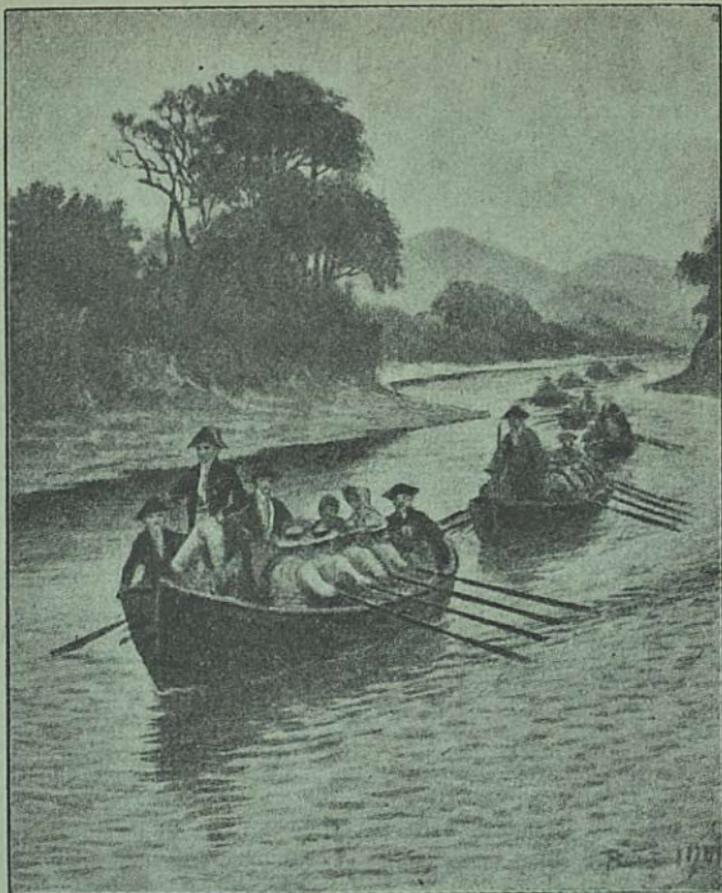
Pääskynen vuodeksi 1910.

Lehteä toimittavat Helmi Setälä, Anni Swan ja Arvid Lydecken. Pääskynen on kaikkien lasten suosikki. Se on runsassisältöisin ja laajin suomalainen lasten- ja nuorisolehti. Vuonna 1910 julaistaan lehdessä alkuperäinen, jatkuva kertomus »Tähtien tarhoissa», johon liittyy hauskat kuvat. Vuosikerta tulee myös sisältämään uuden huvittavan osaston »kysymyksiä ja vastauksia» jossa tilaajat saavat keskustella kaikista maailman seikoista ja tapauksista. Vanhat ystävänsä tapaa Pääskynen varmaan nytkin, mutta se tahtoisi tulla tutuksi kaikkien lapsien kanssa. Hankkikaa uusia tilaajia! Viidestä tilatusta kappaleesta saa kuudennen ilmaiseksi. Vuosikerta maksaa 2 mk. 50 p., puoli vuosikertaa 1 mk. 25 p. Tilatkaa myös

Pääskynen Kirjasto v. 1910.

Tilattaessa 5 vuosikertaa saa 6:nnen ilmaiseksi. Kirjasto ilmestyy kerran kuussa 32 sivuisena kuvitettuna vihkona. Vuosikerta maksaa ainoastaan 1 mk. 80 p., puolivuodelta 90 p. Kukin vihko 15 penniä. Vuonna 1910 sisältää kirjasto Kapteeni Marryatin jännittävän seikkailukertomuksen **Uutisasukkaat Kanadassa** sekä mahdollisesti muutakin.

**Kustannusosakeyhtiö Otava,
Helsingissä.**

UUTISASUKKAAT KANADASSA

KIRJOITTANUT

KAPTEENI MARRYAT

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA
HELSINGISSÄ

2 vihko

1910

»Se ei voi pysytellä enää kauan veden pinnalla!» huudahti kapteeni Wilson. »Ampukaa, pojat!»

»Meidän fregattimme ovat tulossa tänne», sanoi Alfred. »Täällä niistä ei kuitenkaan ole mitään hyötyä. Mitä arvelette, herra kapteeni, eivätkö ne pikemmin voisi lähteä pelastamaan niitä laivoja, jotka vihollinen on meiltä anastanut?»

»Hyvä, poikasen!» vastasi päällikkö. »Antakaa niille heti merkki.»

Alfred kiiruhti perälle totellakseen käskyä; mutta tuskin hän oli saanut merkkilipun nousemaan maston huippuun, kun hän huudahti. Pyssynkuula oli lävistänyt hänen vasemman käsivartensa; sillä ranskalaiset ottivat nyt pyssynsä esille eivätkä ampu neet enää kanuunillaan. Nuorukaisen haava ei kuitenkaan osunut kovin syvälle. Hän otti kaulahuivin kaulastaan, satoi sillä haavan ja jatkoi taas työtään.

Englantilaiset fregatit, jotka olivat huomanneet merkin, muuttivat suuntansa ja lähestyivät ranskalaista laivaa, jonka nyt oli pakko antautua ja luovuttaa sekä »Delfiini» että muut anastamansa laivat. Sillä välin koetti »Kuningas Arthurin» vastustaja irroittua siitä; mutta englantilaiset laivamiehet olivat varuillansa ja voittivat vihollisen.

Hetken kuluttua Ranskan lippu laskettiin alas. Englantilaiset upseerit ja osa miehistöä valtasivat laivan. Köydet, joilla se oli kiinnitetty toiseen kiinni,

hellitettiin, laivat erkanivat toisistaan ja eläköönhuuto kajahti englannin kielellä »Kuningas Arthurin» voiton kunniaksi.

TOINEN LUKU.

Maihinnousu Kanadassa.

Tunnin kuluttua oli kapteeni Wilson valmis jatkaamaan matkaa, ja ennen yön tuloa koko laivasto, kaikki kauppalaivat siihen luettuina, olivat koossa ja täydessä kulussa.

Seuraavana aamuna oli ilma kirkas ja leuto tuuli puhalsi. Rouva Campell, joka samoinkuin kaikki Alfredin ystävät, oli ollut huolissaan hänen puolestaan taistelun aikana, pyysi »Delfiinin» kapteenia laskemaan »Kuningas Arthurin» kylkeen ja kysymään, miten hänen poikansa laita oli. Kapteeni tahtoi rauhoittaa levotonta äitiä ja lupasi täyttää hänen pyyntönsä. Hän laski aivan sotalaivan läheisyyteen ja kohotti ilmaan laudan, johon hän oli kirjoittanut liidulla: »Täällä kaikki hyvin! Miten luutnantti Campell jaksaa?»

Ei kapteenia eikä Alfrediakaan näkynyt kannella;

mutta upseeri, joka seisoi komentosillalla, otti päällikön suuren puhetorven käteensä ja vastaus kuului selvästi:

»Kaikki hyvin! Campell on terve!»

»Jumalan kiitos!» huudahti iloinen äiti ja painoi kätensä ristiin.

»Nyt meidän täytyy laskea kauemmaksi», arveli kauppalaivan kapteeni. »Kapteeni Wilson ei pidä siitä, jos pysyttelemme näin lähellä, varsinkin kun hänellä on raskas sotalaiva perässään.»

»Tietysti! Ei huolita laskea liian läheltä», sanoi tohtori.

»Mutta miksikähän Alfred ei ollut kannella?» kysyi Maria Percival.

»Oi, neiti», kuului vastaus, »hänellä on varmaan täysi työ alhaalla. Muistakaa, että »Kuningas Arthurissa» parasta aikaa on kova kiire. Kaikki taistelussa tulleet vammat ovat korjattavat, ja haa-voittuneita on hoidettava. Heillä on myös koko joukko vankeja, jotka ovat sijoitettavat. Tuollainen nuori luutnantti saa koko ajan olla liikkeellä, tiedätekö.»

Alfredin sukulaiset rauhoittuivat; mutta jos he olisivat tienneet, ettei hän ollutkaan liikkeellä niinkuin kapteeni sanoi, vaan sen sijaan makasi kuumessa kojussaan, niin tuskinpa he olisivatkaan olleet niin levollisia. Taistelun päätyttyä otti laiva-

lääkäri nimittäin kuulun pois käsivarresta ja sitoi haavan huolellisesti; mutta kaiken yötä sitä oli pakottanut, eikä kuumekaan ollut aivan vähäinen. Upseeri, joka oli vastannut, että kaikki oli hyvin, tiesi kuitenkin, ettei haava ollut vaarallinen, ja hänen mielestään oli turha pelottaa nuorukaisen ystäviä sanomalla heille, että hän oli haavoittunut ja makasi vuoteessa.

Seuraavana päivänä Afred olikin jälleen jalkeilla ja hän kykeni heiluttamaan nenäliinaansa »Delfiini» laivalle, ja tuo tervehdys poisti viimeisenkin levottomuuden hänen äitinsä sydäimestä.

Laivasto jatkoi matkaansa ja lähestyi Amerikan rannikkoa laskien suurta St. Lawrence jokea kohti, jonka varrella Quebec'in kaupunki Kanadassa sijaitsee. Siirtolaiset olivat tietysti kaikki kannella kiihkeästi katsellen maata, jota he lähestyivät.

Molemmat pojat seisoivat kapteenin rinnalla ja Arthur kysyi:

»Kapteeni, mitä eläimiä nuo ovat, jotka pyörivät tuolla? Katsokaas, miten ne polskuttavat vettä ilmaan — nuo suuret, valkoiset elukat?»

»Niitä sanotaan valkeiksi valaiksi», kuului vastaus. »Ne ovat hyvin harvinaisia eikä niitä ole juuri muualla kuin näillä vesillä.»

»Minkä näköiset ovat muut valaat?»

»Ne ovat tummat, poikani. Pohjoisen Jäämeren

valaat ovat aivan mustat; mutta Eteläisen Jäämeren valaat eli rasvavalaat ovat vaaleammat.»

Arthurin pyynnöstä kertoi kapteeni tarkemmin valaista ja niiden pyynnistä; hän oli näet itse kerran ollut valaanpyynnissä Pohjois-Jäämerellä. Arthur kyseli väsymättä, ja kapteeni antoi auliisti vastauksia. Mutta pikku John seiso ääneti hiukan syrjäpäällä, hän näytti kauhean juhlalliselta ja tarkkaavaiselta, mutta ei puhunut sanaakaan.

»No John!» kysyi Emma, kun keskustelu oli lopussa. »Mistä kapteeni teille kertoi?»

»Valaista», vastasi John astuen hänen ohitsensa.

»Siinäkö kaikki?»

»Niin!» vastasi John ja meni matkoihinsa.

»Hän tahtoo nähtävästi pitää tietonsa itsellään», vastasi kapteeni.

»Niin, tuskinpa saan tietää mitään valaanpyynnistä, ellette te tahdo siitä minulle kertoa», sanoi Emma hymyillen.

Kolme viikkoa taistelun jälkeen saavuttiin Quebec'iin, ja laivat asettuivat ankkuriin satamassa.

Heti kun ankkuri oli heitetty, sai Alfred lähteä »Delfiiniin», ja nyt vasta kuulivat hänen sukulaisensa, että hän oli ollut haavoitettu. Hänen käsivartensa ei enää kuitenkaan ollut siteessä ja hän oli melkein aivan terve.

Hetkisen kuluttua tuli kapteeni Wilson itse.

»Aikani on hyvin täpärellä», sanoi hän puristaen tohtorin kättä. »Minun täytyy nimittäin mennä tervehtimään kuvernööriä; mutta sallikaa minun ensin onnitella teitä poikanne käytöksen johdosta. Hän on käyttäytynyt kuin sankari.»

»Sananne ilahuttavat meitä, herra kapteeni», vastasi rouva Campell, »ikävä vain, että poikani haavoitui.»

»Päinvastoin, rouva! paremmin ei olisi saattanut käydä. Sen takia voin näet nyt täydellä syyllä antaa hänen seurata teitä sisämaahan ja siitä huolimatta pitää hänet sotilaan kirjoissa.»

»Mitä tarkoitatte, kapteeni?»

»Minä voin laskea hänet maihin sairaana täällä Quebec'issä. Ja jos se herättää huomiota Englannissa, luulevat he, että hänen haavansa estää häntä sotapalveluksesta. Hän saa siis olla odotuspalkalla, niin kauan kuin häntä haluttaa. Ja minä toistan vielä kerran äskeiset sanani: aika neuvon antaa.»

Herra ja rouva Campell eivät tienneet miten kyllin kiittää ystävällistä päällikköä; mutta tämä keskeytti heidän kiitostulvansa ja nousi hyvästelemään.

»Luutnantti Campell saa nyt siis lomaa epämääräiseksi ajaksi,» lausui hän lopuksi.

»Herra lähettää meille ystäviä, silloin kun eniten niitä tarvitsemme», huudahti rouva Campell katsellen

poiskiitävää venettä. »Kukapa olisi arvannut, että Alfredille hänen luopuessaan alastaan meidän tähtemme tarjotaan paikka ja luvataan ylennystä.»

Perhe ei vuokrannut mitään asuntoa kaupungissa, vaan pysyi laivassa; heidän tarkoituksensa oli näet viipyä vain vähän aikaa Quebec'issä. Illalla kävi tohtori kuvernöörin puheilla ja huomasi, että kapteeni Wilson täälläkin oli raivannut heille tietä. Kuvernööri vastaanotti näet hänet hyvin ystävällisesti ja lupasi kaikin tavoin auttaa häntä. Ensi työkseen hän kutsutti luokseen maanmittaustoimen yli-insinöörin, ja häntä odotettaessa kuvernööri pyysi tohtoria illalliselle. Insinööri saapui heidän vielä aterialla istuessaan, ja pian olivat nuo kolme miestä innokkaassa keskustelussa.

»Minä kehottaisin tohtori Campellia ostamaan osan siitä maasta, jonka hallitus omistaa tällä puolen Ontario-järveä. Täällä lähempänä on kyllä koko joukko maapalstoja, mutta ne eivät ole läheskään niin hyvää maata. Siellä tohtori saisi ensiksikin useita tynnyrinaloja mainiota niittymaata. On tietysti kovin edullista, ettei heti tarvitse polttaa metsää alan raivaamiseksi. Toiseksi on sillä paikalla sekin etu, että suurta osaa siitä rajoittaa toiselta puolen järvi ja toiselta joki. Ja lopuksi se ei ole kaukana Fort Henry-varustuksesta, mistä tohtori aina voi saada apua hätätilassa.»

»Tämä viimeinen seikka on kieltämättä varsin tärkeä», huomautti kuvernööri.

Hän kumartui kartan ylitse, jonka insinööri oli levittänyt pöydälle, ja jatkoi:

»Mutta minä huomaan, että tuolla puolen virtaa jo on uudisasukas.»

»Niin, herra kuvernööri, sen palstan sai neljä vuotta sitten vanha metsästäjä Malakias Bone. Eikö kuvernööri muista häntä? Hän oli englantilaisen sotajoukon oppaana ennen Quebec'in antautumista. Kenraali piti häntä sangen suuressa arvossa, ja hän teki meille niin suuria palveluksia, että hallitus antoi hänelle maan aivan ilmaiseksi.»

»Aivan niin, nyt minä muistan. Hän on kelpo mies kiireestä kantapäähän ja verrattoman taitava metsämies. Teille olisi hyvin edullista saada hänet naapuriksi.»

Keskusteltiin vielä kotvan aikaa asiasta, ja tohtori päätti viimein ostaa neuvotun maapalstan. Kauppakirja tehtiin ja allekirjoitettiin, ja täten oli siis ensimmäinen askel astuttu.

Entinen tohtori ja tilanomistaja Campell oli nyt muuttunut amerikalaiseksi uudisasukkaaksi.

»Vielä muuan seikka», virkkoi kuvernööri insinöörille, »ettekö te tunne ketään miestä, joka suostuisi rupeamaan herra Campellin palvelukseen. Siitä oli juuri puhe ennen teidän tuloanne. Campellilla

täytyy ensimmäisenä vuonna olla joku apumies, joka voi totuttaa heitä tähän uuteen elämään. Vaikka se maksaakin, kannattaa se kyllä, kun ajattelee, kuinka hyödyllinen sellainen apulainen on, joka tuntee metsäelämän perin pohjin. Voitteko mainita jonkun sellaisen miehen?»

»Kyllä, herra kuvernööri, voin kyllä. Kuvernöörikin tuntee hänet, vaikka tosin hänen huonoimmalta puoleltaan.»

»Kuka se on?»

»Martin Holdy, majavanpyydystäjä.»

»Mitä ihmettä? Tuo nuori poikako, joka aina juoppotelee ja paraikaa istuu putkassa katurauhan häiritsemisestä! Ettehän toki aio jättää Campellin perhettä hänen varaansa?»

»Niin minä aioin. Martin Holdy on kyllä raju veitikka, mutta ainoastaan silloin, kun hän on kaupungissa. Niin pian kuin hän on Quebec'in ulkopuolella, vastaa hän painonsa kultaa. On vanha tuttu asia, että metsästäjät aivan hullaantuvat, kun he tulevat kaupunkiin. He ovat monta kuukautta olleet metsissä ja kärsineet kaikenlaista puutetta ja vaivaa, ja kun he sitten palaavat turkiksineen ja saavat ne kauppiaille myydyksi, joutuvat he aivan suunniltaan, juovat, hurjistelevat ja renttuilevat, kunnes viimeinenkin kolikko on mennyt. Minä tunnen varsin hyvin Martin Holdyn; hän on monta kertaa ollut

kanssani maata mittaamassa. Minä uskallan vastata hänen puolestaan, hän on reippain ja uskaliain mies, minkä minä tunnen — ja sitäpaitsi itse rehellisyys ja luotettavuus.»

Insinööri puolsi Martinia niin lämpimästi, että tohtori pyysi häntä ottamaan selkoa miehestä, heti kun hän oli päässyt putkasta; mutta kuvernööri arveli, että koska hän jo oli istunut siellä yhden päivän, saattaisi hän hiukan lievittää rangaistusta.

Insinööri lupasi sitten esittää Holdylle Campellin ehdotuksen, ja kuvernööri ehdotti, että he taas seuraavana päivänä tapaisivat toisensa hänen luonaan. Hän lisäsi vielä toivovansa, että Campellin perhe soisi hänelle sen kunnian että söisi päivällistä hänen ja insinöörin seurassa. — Silloin hän voisi esittää heidät vaimolleenkin.

»Ottaakaa koko perheenne mukaan», lausui kuninkaallinen virkamies. »Haluaisin kovin mielelläni tutustua heihin kaikkiin — tähän uljaaseen joukkoon, joka uskaltaa lähteä seikkailemaan Amerikan metsiin.»

Campell kiitti luvaten saapua, ja keskusteltuaan vielä hyvän aikaa molempien miesten kanssa, palasi laivalle.

Seuraavana päivänä vähän ennen sovittua aikaa pysähtyivät kuvernöörin vaunut rantalaiturilla, jonka luona »Delfiini» oli ankkurissa, ja Campellin perhe ajoi

niissä kuvernööritalolle. Kuvernööri ja hänen perheensä vastaanottivat heidät sydämellisesti. Kapteeni Wilson ja useita meriupseereja oli myöskin saapuvilla.

Mieliala päivällisillä oli sangen vilkas, ja molempain neitosten kauneus herätti nähtävästi nuorten meriupseerien ihailua. Kaikki surkuttelivat hartaasti, että niin paljon nuoruutta ja hilpeyttä tuhlatiin Kanadan metsiin; mutta tytöt olivat hyvällä mielellä eivätkä lainkaan masentuneet toisten puheista. Veitikkamainen Emma pyysi päinvastoin nuoria luutnantteja saapumaan heidän vieraikseen ensi vuonna luvaten opettaa heitä lypsämään ja kirnuamaan.

Päivällisen jälkeen ilmoitti palvelija, että Martin Holdy oli ulkopuolella, ja heti sen jälkeen astui metsästäjä sisään.

Hän oli nuori, reipas, noin kahdenkymmenen vuoden ikäinen mies. Hänen kasvonsa olivat avonaiset ja ystävälliset, ja hän oli puettu täydelliseen metsästyspukuun. Nuttu oli eläimennahkaa, housut samoin, hattu oli vallattomasti toisella korvalla ja vyötäisiä ympäröi leveä vyö, johon oli pistetty sunnattoman suuri veitsi.

Tullessaan huoneeseen hän otti kohteliaasti hatun päästään ja kysyi sointuvalla äänellä:

»Herrasväki on halunnut minua puhutella?»

»Niin, Martin», virkkoi insinööri. »Tässä on tohtori Campell, josta olen sinulle puhunut, ja tässä ovat hänen vaimonsa ja lapsensa.»

Martin raapasi jalallaan lattiaa ja lausui:

»Ja herra haluaisi, että minä lähtisin kanssanne?»

»Niin, ystäväni», vastasi tohtori. »Insinööri on sanonut, että te olette luvannut olla meille uskollinen ja luotettava apulainen joka suhteessa.»

»Niin, herra tohtori.»

»Martin ei toistaiseksi tahdo sitoutua kuin vuodeksi,» lausui insinööri. »Jos hän sen ajan kuluttua on tyytyväinen toimeena, ja te tarvitsette häntä vielä, saattaa hän kyllä jäädä edelleen palvelukseenne.»

»Kas tässä, Martin Holdy», sanoi kuvernööri. »Nyt luen teille välikirjan, jotta voitte kuulla, onko teillä mitään sitä vastaan muistuttamista.»

Hän luki sitten seuraavasti:

»Tohtori Horatius Campellin ja metsästäjä Martin Holdyn välillä tehdään seuraava sopimus: Martin Holdy sitoutuu palvelemaan tohtori Campellia vuoden ajan tästä päivästä lukien, ja sinä aikana auttamaan häntä talouden hoidossa ja muissa tarvittavissa töissä. Kun vuosi on umpeen kulunut, saa hän sata kruunua ja pääsee vapaasti lähtemään minne tahtoo.»

Martin nyökkäsi suostumuksen merkiksi.

»Tyytyvätkö molemmat asianosaiset tähän?» kysyi kuvernööri. »Ehkäpä silloin piirräte nimenne

sopimuksen alle.» Tohtori kirjoitti nimensä ja ojensi sitten kynän Martinille.

»Suokaa anteeksi, mutta minä en tiedä, miten minun nimeni tavataan», vastusti tämä. »Ja vaikkapa sen tietäisinkin, en kuitenkaan voisi sitä kirjoittaa. Minun täytyy tehdä kuten indiaanit, merkitä papeeriin totemini.»

»Mikä on totem?» kysyi Campell.

»Se on tuntomerkki, mikä on jokaisella indiaanilla. Mikä kutsuu itseänsä käärmeeksi, mikä majavaksi, mikä kotkaksi j. n. e., ja heidän nimikirjoituksensa on silloin sen eläimen kuva, jonka mukaan heillä on nimensä. Me metsästäjät, jotka elämme niin paljon indiaanien parissa, saamme myöskin sellaisia liikanimiä.»

»Mikä on teidän liikanimenne?» kysyi Henry.

»Pantteri», kuului vastaus, »ja tässä saatte nähdä merkkini, mutta nuorten neitien ei pidä nauraa sille. Se ei näet ole olevinaankaan mikään hieno piirustus. Mutta kun tietää mikä se on, niin sen kyllä helposti tuntee.»

Näin sanoen Martin otti kynän ja piirusti kummallisen eläimen, jota ei suinkaan käynyt kehuminen taiteellisesti tehdyksi. Mutta, kuten hän sanoi, kun tiesi mikä se oli, niin saattoi sen kyllä siksi kuvailla.

Nuorten tyttöjen ja poikien oli kyllä työ ja tuska pidättää nauruaan, kun he näkivät Martinin totemin; mutta hän seiso i itse niin vakavan näköisenä, että

he huomasivat loukkaavansa häntä, jos tekisivät hänestä pilaa.

Ja kun hän kuvernöörin kysyessä, miksi hänellä oli nimenä Pantteri, vastasi: »Siksi, että minä samana päivänä tapoin kaksi pantteria», niin saattoipa se sana herättää kunnioitusta merkkiä kohtaan.

»Kaksi pantteria!» huudahti muuten niin hiljainen John, ja naiset ihmettelivät ääneen metsästäjän rohkeutta.

»Tunnetteko niitä seutuja, jonne nyt olemme matkalla?» kysyi Alfred.

»Kyllä, minä olen metsästännyt sielläpäin monta kuukautta. Siellä on kauhean paljon majavia.»

»Entä muita eläimiä?»

»Onpa kyllä, niin kutsuttua pientä riistaa.»

»Mitä se on?»

»Panttereita, villikissoja ja karhuja.»

»Totta tosiaan», huudahti rouva Campell, »mikä teistä sitten on suurta riistaa?»

»Puhvelit, rouva, ne ovat suurta riistaa.»

»Mutta ne eläimet, jotka äsken mainitsitte, kelpaavat tuskin ravinnoksi», virkkoi kapteeni Wilson. »Villikissanpaistista en koskaan ole kuullut puhuttavan. Eikö siellä ole muita eläimiä?»

»On kyllä, siellä on yllin kyllin peuroja ja kalkku-noita — ja sitäpaitsi ovat karhut hyvää ravintoa luullakseni.»

»Niin, karhunkinkku ei tosiaankaan ole hullumpaa», vakuutti kuvernööri.

Martin heitti nyt hyvästi, ja muut puhelivat vielä tunnin aikaa. Sitten kapteeni Wilson ja upseerit lausuivat sydämelliset jäähyväiset perheelle. Heidän täytyi olla laivalla ennen pimeätä, sillä sotalaivojen oli määrä lähteä liikkeelle seuraavana aamuna.

»Luottakaa minuun», sanoi kapteeni puristaessaan viimeisen kerran Alfredin kättä. »Minä en unohda teitä, nuori ystäväni! Suokaa minun silloin tällöin kuulla itsestänne, niin voimme vuoden kuluttua tarkemmin päättää asiasta.»

Ennenkuin seura hajaantui, ehdotti kuvernööri, että Campellit muuttaisivat ummehtuneista kajuutoistaan hänen taloonsa. Koko yläkerros oli tyhjänä, sanoi hän, ja häntä ilahuttaisi suuresti, jos perhe asuisi hänen kodissaan viikon tai pari.

»Ennen ette kuitenkaan voi tulla valmiiksi», arveli hän. »Siinä on järjestettävänä niin monta seikkaa, joita ette vielä ole ajatelleetkaan.»

Tehtyään muutamia kohteliaita vastaväitteitä suostuivat Campellit ystävälliseen tarjoukseen, joka todellisuudessa heitä suuresti ilahutti. Tohtori oli vaan aivan oikein arvellut, että tulisi helpommaksi asua laivalla kuin vuokrata huoneita kaupungissa. Kuvernöörin tarjous poisti tämän esteen.

Campellin perhe oli iloissaan, kun sillä taas oli

luja maapohja jalkainsa alla; mutta yksi heistä oli muita iloisempi — niin suokaa anteeksi, hän kuului todella myöskin »perheeseen» — ken sitä ei myöntänyt, joutui tekemisiin Emman kanssa. Se oli tietysti herra Hektor. Hän ei ollut lainkaan mielissään merimatkasta. Hän oli käynyt laihaksi ja nuuteaksi, vaikka häneltä olikin jäänyt juoksentelematta tavalliset retkeilyt kuten ennen »Koivikossa». Nyt olivat retket rajoittuneet vain alituisen vaellukseen laivan kannella. Häntä ja korvat lerpallaan se tallusteli aina lasten kintereillä tai istui surumielisesti tuijottaen eteensä ikävän ilmikuvana. Kun sitten taistelu ja ampuminen alkoivat, tuli se, kuten ennen on kerrottu aivan hassuksi, ja seuraavana aamuna oli sitä ensin miltei mahdoton saada kannelle. Turhaan Emma sitä houkutteli ja torui. Vasta illan suussa se tulla lönkytteli ylös ja asettui tavalliselle paikalleen nuoren valtiattarensa jalkoihin, mutta se kieltäytyi itsepäisesti syömästä, halveksipa maukasta luutakin. Oli oikein surkeata nähdä, miten tuo vilkas eläin oli kadottanut sekä pulskeutensa että iloisuutensa.

»Siitä ei enää tule kalua», arveli Henry; mutta Emma taputti karvaista ystäväänsä ja lohdutteli sitä ja itseänsä sillä, että koira kyllä tulisi ennalleen, jahka päästäisiin maihin.

»Ja millainen pelkurikin se on», jatkoi Henry. »Minä arvelin, että tuommoinen villakoira voisi olla

hyvä vartia metsissä. Mitä vielä! Laukauksen kuullessaan se luikkii pakoon häntä koipien välissä.»

»Ei, sitä se ei suinkaan tee», vastasi Emma harmissaan. »Se ei suinkaan pelännyt laukausta kotona, kun puutarhurimme kävi varpusjahdilla.»

Henry purskahti nauruun.

»Niin, varpusjahdilla! Mutta Kanadassa ei juostakaan varpusparvien jäljessä.»

»Sen kyllä tiedän. Mutta sellaisia jymiseviä kanuunanlaukauksia, jotka vavahuttivat laivaa pohjapuusta maston kärkeen asti, emme myöskään kuule siellä metsissä. Se oli pelottavaa kuunnella. Meillä muillakin oli totta tosiaan häntä koipien välissä.»

»No niin, saammehan nähdä», arveli serkku. »Ehkäpä se veitikka siitä vielä piristyy, jahka pääsemme maihin. Mutta siitä ei ole suuria toiveita.»

Mutta Henry oli väärässä. Heti kun Hektor tunsii vakavan maan kääpiensä alla, sai se kuin noitakeinoilla takaisin entisen vilkkautensa. Se juoksenteli edes takaisin kuin hullu ja haukkui niin että perheen täytyi pidellä korviaan. Matkalla kuvernöörin asuntoon se juoksi ensin vaunujen takana, sitten sivulla ja haukkui isäntäväkeensä vilkuillen, sitten se oli taas tuokion hevosten jaloissa, ja sitten taas takaisin Campellien luo! Niin, niin, herra Hektor oli taas »piristynyt» ja oli jälleen sama vilkas koira kuin ennenkin.

Nyt koitti kiireinen aika heille kaikille. He eivät olleet ottaneet Englannista kuin välttämättömimmät tarpeensa, koska tiesivät, että Quebec'istä voi saada kaikenlaista. Nuoriso sai siis otsansa hiessä kulkea ostoksilla ja merkitä pitkiin listoihin kaikki mitä tarvittiin.

Rouva Campell ja työt eivät liioin säästäneet voimiaan. He ostivat karkeata kotikutoista kangasta ja auttoivat ompelijattaria pukujen valmistamisessa.

Näin kuluivat päivät, ja kahden viikon perästä oli kaikki valmista. Kaupungin englantilaisissa ja ranskalaisissa naisissa herätti suurta huomiota tämä hieno perhe, joka näin aikoi lähteä metsiin ja tulla siellä omin neuvoin toimeen. Mutta turhaan he koettivat saattaa Campelleja seuraelämään.

»Meillä ei ole lainkaan aikaa huvittelemiseen», kuului rouva Campellin vastaus heidän kutsuihinsa, ja nuoret työt vastasivat samoin. Heidän ajatuksissaan pyöri vain maanviljelys ja karjanhoito, hevoset ja lehmät.

Lähtöpäivä läheni. Kuvernööri oli sanonut, että hän aikoi lähettää osaston sotamiehiä, eikä voinut olla parempaa tilaisuutta päästä varmassa suojassa matkustamaan. Campellit päättivät siis seurata sotamiehiä, ja kuvernööri lupasi vielä toimittaa kaksi suurta telttaa venheisiin. Campellit saattoivat uudis-

paikallaan nukkua niissä, ennenkuin talo valmistui. Sitäpaitsi hän oli kieltänyt tohtoria ostamasta hevosia ja lehmiä Quibec'istä, koska linnanpäällikkö saattoi myydä niitä paljoa helpommasta, ja niin ollen ei tarvinnut niitä kuljettaa pitkää matkaa virtaa myöten.

Nyt lähetettiin taas sana Martin Holdylle, ja hänen avullaan tarkastivat Henry ja Alfred vielä kerran ostoslistan.

Siinä oli kaikenlaisia talontarpeita, yksinkertaisia mutta lujia: keittiökaluja, lasia ja posliineja, työaseita ja esineitä, joita tarvittiin talon rakentamiseen, kuten uunikaakeleita, ikkunoita, lautoja y. m. samoin kaksi pientä vaunua, jotka saattoi panna kokoon. Kotoan he olivat tuoneet muutamia sieviä kapineita, joitakuuta hyviä kauniisti kehystettyjä kuparipiirroksia, joilla saattoi koristaa seiniä, pari kirjailtua nojatuolia, kauniisti veistetyt kirjahylly, koko joukon hyviä kirjoja ynnä tyttöjen kaksi siroa ompelulipasta.

Martin katseli suurin silmin näitä harvoja jätteitä muinaisesta komeudesta ja arveli, että ne olivat liian hienoja hirsitaloon metsässä. Mutta rouva Campell vastasi vain surumielisesti hymyillen, että näille muutamille kapineille kyllä voitaisiin hankkia tilaa. Ne somistaisivat verrattomasti yksinkertaista kotia.

»Onko lista nyt valmis», kysyi tohtori. »Emmekö ole unohtaneet mitään?»

»Te puhuitte taannoin pyssyistä», virkkoi Martin. »Millaisia tarkoititte?»

»Meillä on kolme lintupyssyä ja kolme muskettia, paitsi pistooleja.»

»Lintupyssyjä — haulin pirsкуttajia — ei kelpaa! Musketit ovat sota-aseita. — ei kelpaa! Pistoolit eivät ole sen parempia kuin nallipyssyt. Ei, teillä täytyy välttämättömästi olla luodikoita. On aivan mahdotonta asettua metsiin ilman niitä. Minulla on omani, mutta teillä täytyy myöskin olla muutamia.»

»Niin kyllä, Martin on oikeassa», arveli Alfred. »Olimmepa hölmöjä, kun ei kukaan meistä ennemmin tullut sitä ajatelleeksi. Montakohan tarvitsemme?»

»Niin, sen mukaan montako meitä on.»

»Meitä on kolme, eikö totta: Isä, Henry ja minä — sillä poikia ei tietysti voi ottaa lukuun.»

»Niinkö arvelette, herra luutnantti? Sen me voimme hyvinkin tehdä. Ja sitten te unohdatte naiset. Teidän äitinne, nuoret neidit ja molemmat pojat — siinä on viisi. Siis kaikkiaan kahdeksan luodikkoa.»

»Oletteko hullu, Martin — tahdotteko panna meidät, naiset, ampumaan luodikoilla? Ja pojat?»

»Sanon sen vaan teille, rouva, että ennenkuin minä olin niin vanha kuin tuo poika tuossa» — Martin viittasi Johniin — »osasin minä ampua keskelle maa-

lia, ja naisen, joka asuu metsissä, tulee ainakin osata ladata luodikko ja panna ruuti sankkireikään, vaikkei hän tahtoisikaan sitä itse laukaista. Se on hengenvaarallinen ase, rouva; sillä vaikka vain lapsi painakoon liipaisinta kykenee se tekemään lopun voimakaimmastakin miehestä.»

Hän pysähytti puheensa, mutta huomattessaan naisten pelästyneet katseet hän jatkoi: »Minä en tarkoita juuri sitä, että tulisimme käyttämään niitä lähimmäisiämme vastaan, mutta joka tapauksessa on turvallisinta pitää ne varana ja antaa muidenkin tietää, että niitä on meillä ja että olemme valmiit tarpeen tullen niitä käyttämään.»

»Hyvä Martin», myönsi tohtori, »te saatatte olla oikeassa. Ostakaamme siis kahdeksan luodikkoa.»

»Ei, mieluummin kymmenen», keskeytti Martin isäntäänsä. »Olisin jo heti voinut sanoa kymmenen — sillä täytyy aina olla joitakuuta varalla.»

»Mutta siitä tulee jotenkin suuri meno», muistutti Henry, joka tällä välin oli tarkastanut listan. Kunpa teillä vaan olisi varoja siihen.»

»Siihen täytyy olla varoja», sanoi metsästäjä niin päättävästi, että toiset myöntivät, ja luodikat kirjoitettiin listalle.

»Minä en kuitenkaan voi kuvailla naista luodikko kädessä», virkkoi rouva Campell.

»Oi rouva, te katsotte asiaa toisilla silmillä, jahka

ensin olette siellä», vastasi Martin. »Otaksutaanpa, että me miehet olemme kaikki metsässä ja joku karhu keksisi tulla vierailemaan luoksenne. Eikö silloin olisi hyvä olemassa joku luodikko otuksen varalle? Ja olisiko teistä ja neideistä todellakin mieluisempaa joutua karhun kämmeniin kuin laukaista luodikko sitä vastaan?»

»Olette oikeassa, Martin Holdy, sellaisessa tapauksessa meidän täytyy osata käyttää asetta.»

»Niin, sanoi Maria. »Me emme tahdo ainoastaan oppia niitä lataamaan, vaan myöskin käyttämään.»

»Oi, siitähän vasta hauskaa tulee», huudahti Arthur. »Sellainen oikein suuri pyssy, se on vähän toista kuin meidän pienet leikkipyssymme siellä »Koivikossa», vai mitä, John?»

John ei vastannut, nyökäytti vain kolme kertaa vahvasti päätään. Se merkitsi, että tämä kummallinen pikku poika oli kovin mielissään.

KOLMAS LUKU.

Syvissä metsissä.

Vaikka oltiin keskellä toukokuuta, ei Quibec'issä kuitenkaan vielä ollut minkäänlaista tietoa kesästä. Puissa oli kyllä silmuja, mutta ne eivät puhjenneet,

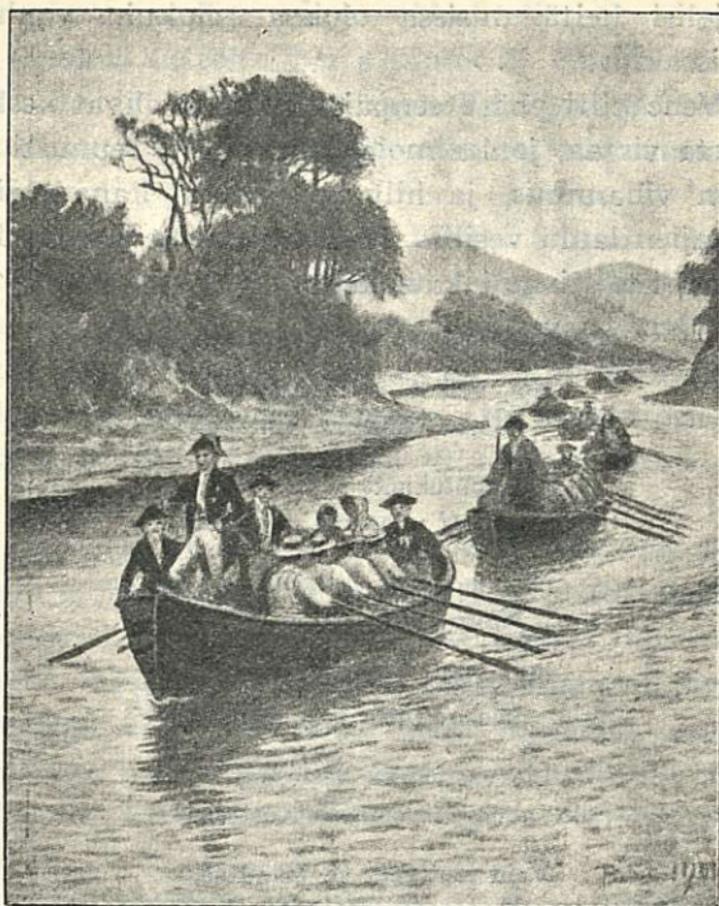
ja kylmä tuuli puhalsi kaduilla. Sitten ilma lämpeni yhtäkkiä, ja kolmen päivän kuluessa kehittyi kasvullisuus niin sanomattoman nopeasti, että oltiin kuin keskellä kesää. Niin käy aina Pohjois-Amerikassa, missä vaihtelut kylmästä kuumaan ja kuumasta kylmään ovat sangen äkilliset.

Tämän ohella voimme kertoa nuorille lukijoillemme erään omituisen piirteen Kanadan talvesta. Niin pian kuin talvi lähestyy, teurastetaan nautakarjaa ja muita elukoita koko talven tarpeeksi. Jokainen perhe teurastaa omat raavaansa, lampaansa, sikansa kanansa, kalkkunansa j. n. e., ja kaikki ripustetaan ullakolle, missä se jäätyy kovaksi ja pysyy tuoreena ja hyvänä koko talven. Kun sitten liha otetaan paistettavaksi tai keitettäväksi, sulataan se vähitellen haaleassa vedessä ja asetetaan tulelle. Jos se sitävastoin heti jäisenä pantaisiin tulelle, olisi sitä mahdoton nauttia. Samalla tapaa säilytetään ja käytetään pientä n. s. lumikalaa. Niitä pyydetään siten, että jäähän hakataan avanto, jolloin kaloja tuhansittain tulee siihen hengittämään, avantoon heitetään nyt verkko ja kalat vedetään jäälle. Mutta parissa minuutissa ovat nämä pienet eläimet jäätyneet aivan kankeiksi, ja niitä voi katkaista kahtia aivan kuin lahotikkuja. Näillä kaloilla syötetään karja koko talven. Mutta hassuinta koko jutussa on se, että vaikka kalat ovat olleet kylmästä kangistuneet monta

päivää, tulevat ne jälleen eläviksi, jos ne pannaan veteen ja vähitellen sulatetaan, kuten tehdään lihallekin. Ne käyvät silloin taas aivan hilpeiksi ja uisken-televat ilosesti astiassaan.

Kahdentenatoista päivänä toukokuuta oli kaikki valmista, ja perhe sijoittui suuriin kanadalaisiin veneisiin, jotka olivat lähtövalmiina Quebec'in laivaveistämön luona. Veneitä oli kaikkiaan kaksikymmentä, kokonainen pieni laivasto, ja Campellin perheellä oli hallussaan suuri osa niistä. Kuvernööri ja monta muuta kaupungin mahtihenkilöistä oli saattamassa perhettä satamaan. Kun oli heitetty hyvästi, kaikui komennushuuto, sotamiehet tekivät kunniaa kivääreillään — kolminkertainen hurraahuuto kohosi ilmoille, ja veneet liukuivat rannalta veteen. Vielä vähän aikaa heiluttivat rannallaseisojat nenäliinojaan ja hattujaan; sitten he katosivat siirtolaisten näkyvistä, ja ääneti kuuntelivat matkamiehet airojen loiskeen täsmällistä tahtia.

Ei ihme, että Campellit olivat ääneti; sillä jokainen oli omiin ajatuksiinsa vaipunut. He muistivat »Koivikon» ihanaa puutarhaa, kaunis herraskartano kaikkine komeuksineen astui elävästi heidän silmiensä eteen — nyt oli heidän lähteminen kauas synkkiin metsiin, oli tuleminen siellä toimeen omin neuvoin ja voimin ilman muuta ihmisseuraa. Mutta ajattellessaan uutta tuntematonta elämää he eivät tul-

leet alakuloisiksi, ainoastaan vakaviksi ja äänettömiksi. He luottivat Jumalaan, he tiesivät, että hän suojelisi heitä uusissa oloissa niinkuin vanhassa kodissakin.

Vene kiiti yhä eteenpäin. Pian he olivat keskellä suurta virtaa, jonka molemmin puolin reunusti rantojen vihannuus, ja hilpeänä kaikui kanadalaisten soutajien laulu vesillä. Yksi soutajista lauloi edellä, ja muut toistivat joka säkeen.

Kanadalainen soutajalaulu.

Hei, veikot, vettä viiltäkää,
kuoro: viiltäkää, viiltäkää!

On soutukunta uljas tää,
kuoro: uljas tää, uljas tää!

Näin nousten, laskein aivot lyö,
kuoro: aivot lyö, aivot lyö!

On matka meille tuttu työ,
kuoro: tuttu työ, tuttu työ!

Lie vastavirta, vastasää,
kuoro: vastasää, vastasää!

Vain jäntereet se jännittää,
kuoro: jännittää, jännittää!

Päin määrää reipas vauhti siis,
kuoro: vauhti siis, vauhti siis!

Ja virran kuohut, niistä viis,
kuoro: niistä viis, niistä viis!

Alfred karkoitti ensimmäisenä surulliset ajatukset, Hän kääntyi upseerin puoleen, joka oli lähetetty sotamiesten mukaan, ja sanoi kohteliaasti:

»Suokaa anteeksi, herra kapteeni! Kun kuvernööri esitti meidät toisillemme rannalla, en oikein kuullut nimeänne. Meillä oli silloin niin paljon muuta mielessä.»

»Nimeni on Sinclair, Archibald Sinclair», vastasi nuori upseeri, ja ystävällinen hymy kirkasti hänen kauniita kasvojaan. »Ymmärrän hyvin, että te ja teidän perheenne olette vakavien ajatusten vallassa», jatkoi hän. »Mutta tiedättehän, että ensimmäinen askel aina on raskain. Jäähyväishetki on nyt ohi, ja se kai on vaikein.»

Kapteeni Sinclairin tarkoitus oli nähtävästi rohkaista perhettä, ja naiset olivat hänelle siitä kiitolliset. Nuorten tyttöjen mielestä tuo kaunis upseeri oli hauska matkakumppani, ja rouva Campell ajatteli itsekseen, että onni suosi heitä matkalla, aina he tapasivat ystävällisiä ihmisiä — ensin kapteeni Wilsonin, sitten kuvernöörin ja nyt tämän nuoren miehen.

»Niin», vastasi hän kevyesti huokaisten. »Nyt olemme heittäneet hyvästi sivistykselle — tästedes täytyy meidän itse raivata tiemme ja rakentaa koti asumattomaan seutuun.»

»Ette kuitenkaan ole aivan oman onnenne nojaan

heitetyt», virkkoi taas kapteeni. »Fort Henrystä teidän asuntoonne on vain kolme peninkulmaa. Arvaattehan, rouvani, että me, linnoitusväkikin, olemme iloiset saadessamme naapureita. On jotenkin ikävä olla niin erillään kaikista ihmisistä.»

»Tosiaan!» vastasi tohtori. »Sitä emme lainkaan ole ennen ajatelleet. — Upseereiltahan on niinikään katkaistu kaikki seurustelu muitten ihmisten kanssa.»

»Niin on, mutta kesällä se kyllä käy. Pitkät talvipäivät sitävastoin ovat mahdollottoman ikävät ja yksitoikkoiset. Minä olin täällä viime vuonna ja jään tänne kenties vielä pariaksi vuodeksi, enkä voi kieltää tulleeni sanomattoman iloiseksi, kun kuulin, että saisimme naapureita. Ja kun kuvernööri kertoi, että perheessänne on sekä nuoria herroja että neitejä, tulin tietysti kahta iloisemmaksi. Everstimme on jo vanhanpuoleinen ja naimaton, ja molemmat toiset upseerit ovat niinikään jotenkin ikämiehiä eivätkä välitä muusta kuin korttipelistä ja viskystä. Senvuoksi olisin äärettömän kiitollinen tohtorille ja teille, rouvani, jos silloin tällöin saisin pistäytyä luonanne juttelemassa nuorten kanssa yhdenikäisten parissa.»

Kapteeni Sinclairin olento oli sangen miellyttävä, ja hän näytti vilpittömästi iloitsevan siitä, että saisi olla yhdessä samanikäistensä kanssa ja pääsisi vanhempien upseerien juoma- ja peliseuroista. Sekä

tohtori että hänen vaimonsa ojensivat senvuoksi empimättä hänelle kätensä, ja tohtori lausui:

»Te olette tervetullut, nuori ystäväni, niin usein kuin haluatte. Kuvernööri arvelikin, että teidän seuranne varmaankin tuottaisi lapsilleni suurta iloa. Hän antoi teistä erinomaisen arvolauseen, tietäkääpä.»

Nuori upseeri punastui, mutta vastasi veitikkamainen ilme silmissään:

»Minua ilahuttaa, että korkea herrani, kuvernööri, kiittää minua. Jospa everstini tekisi samoin. Hän sanoo, että minä olen hassunkurinen otus, senvuoksi ettei minua huvita pelata juhlallisesti vistiä joka ilta. Ei, kun minä pelaan korttia, tahdon saada kunnollisen myllymatin — silloin saa nauraa niin paljon kuin haluttaa herättämättä toisten paheksumista.»

Nuoria huvitti upseerin mieltymys lastenleikkeihin, ja Maria sanoi:

»Silloin on minun ymmärtääkseni parasta, että kutsumme kapteenin Arthurin ja Johnin pelitoveriksi. He rakastavat myllymattia enemmän kuin mitään muuta maailmassa.»

»Mielihyvällä seuraan kutsuanne», vastasi Sinclair. »Pyytäisin vain, että nuoret neidet siinä tapauksessa asettuvat minun puolelleni.»

Kapteenin iloinen olento oli kokonaan karkoittanut Campellien alakuloisuuden. Juteltiin innokkaasti monta tuntia. Pian oli tämä nuori mies heidän

mielestään kuin perheeseen kuuluva; heistä kaikista oli kuin olisivat he tunteneet häntä jo vuosikausia.

Päivällisaikaan soudettiin venheet maihin ja matkamiehet asettuivat lepäämään. Sytytettiin nuotio ja paistettiin lihaa, keitettiin lientä ja paahdettiin perunoita. Martin Holdy, joka Arthurin ja Johnin kanssa oli istunut toisessa venheessä, touhusi kovasti hankkiakseen naisille hyvän leposijan. Hän ja pojat juoksentelivat metsässä ja keräsivät suuren joukon lehtiä, jotka he levittivät maahan. Lehdille levitettiin matkapeitteet, ja kun rouva Campell ja nuoret tytöt koettivat »metsävuodetta», selittivät he, etteivät heidän omat vuoteensa kotona herraskartanossa olleet olleet rahtuakaan paremmat. Ja tästä heidän väitteestään oli Martin Holdy hyvin mielissään. Hektor oli oikein ilon-innoissaan päästessään maihin. Se teki jos jonkinlaisia hyppäyksiä, joutui lukemattomat kerrat innokkaiden lehdenkerääjien jalkoihin, kääriytyi viimein kokoon puun juurelle ja vaipui makeaan uneen kaikkien virtamatkan tuottamien vaivojen päätteeksi.

Pian vaipuivat naisetkin uneen, vahvan ilman raukaisemina. Miehet polttivat vielä hetken aikaa piippuaan jutellen niitä näitä, sitten hekin seurasivat toisten esimerkkiä.

Parin tunnin kuluttua jatkettiin matkaa; mutta

juuri kun veneet sysättiin rannasta, huudahti Arthur:

»Kas, kas! Siinä uiskentelee muutamia taloja — yksi, kaksi, kolme!»

»Uivia taloja!» toisti hänen isänsä. »Mitä sinä löpöttelet, poika?»

Mutta nyt näkivät kaikki, että niemen takaa sukelsi esiin useita taloja, joista jokainen kohosi mahtavan hirsipinkan päältä.

»Se on hirsilautta, jota kuljetetaan alas virtaa myöten», selitti kapteeni. »Kun tulemme lähemmäksi sitä, huomaatte, että siinä on kolme kerrosta hirsiä, toinen toisensa päällä. Tuommoinen hirsilautta on monen tuhannen kruunun arvoinen, tietäkääpäs.»

»Mutta kuinka saadaan hirret pysymään yhdessä niin etteivät ne vierähdä alas?» kysyi Henry.

»Niin, katsokaapas, lautta yhdistetään ensin hirsillä, jotka kiinnitetään toisiinsa puunauloilla, niin että ne muodostavat jonkinlaisen arkun. Tälle asetetaan sitten muut hirret. Usein on tuollaisilla hirsilautoilla satakunta ihmistä ja talot ovat rakennetut, siksi että he voisivat niissä asua.»

»Ja he voivat todellakin ohjata niitä varmasti?» kysyi tohtori.

»Mainiosti. Näettekö, kuinka mahdottoman pitkät airot heillä on? Ja katsokaa kuinka kiire miehillä on!»

Ja kiire heillä todellakin oli! Milloin he juoksivat toiselle puolelle vetämään airoja, joissa kutakin hoitamaan tarvittiin seitsemän—kahdeksan miehen yhdistetyt voimat, milloin taas riensivät vastakkaisilla airoilla soutamaan, aina sen mukaan kuin perämies komensi. Matkalaiset käänsivät nyt veneensä aivan lähelle rantaa antaakseen sijaa hirsilautalle, joka nopeasti purjehti heidän ohitse, ja kun se oli pääsyt kappaleen matkan päähän, soutivat Campellit taas virralle. Mutta lauttalaiset olivat sillä aikaa nostaneet ainakin kymmenkunta purjetta mastoihinsa ja katosivat pian näkyvistä.

Illan suussa veneet saapuivat autiolle varustukselle, jossa he olivat päättäneet olla yötä. Osa makuuvaatteista kannettiin maihin, ja pian nukkuvat kaikki sikeästi.

Seuraavana päivänä jatkettiin matkaa samaan tapaan; mutta yönsä heidän täytyi viettää taivasalla, ja silloin sytytettiin nuotio petoeläinten pelotukseksi. Vasta kolmantena päivänä päivällisaikaan saavuttiin Fort Henry-linnoitukselle. Ja siellä vastaanotti heidät linnanpäällikkö yhtä ystävällisesti kuin Quebec'in kuvernöörikin.

Päivällisen jälkeen lähtivät eversti ja hänen vieraansa linnoituksen vallille näköalaa katselemaan. Heidän edessään levisi Ontariojärvi, joka oli täynnä pieniä vihantia saaria melkein rantoihin asti. Molem-

Iloa koko vuodeksi

tarjoo oma lehti nuorelle väelle. Pyytäkää sentähden vanhemmiltaan tai tilatkaa säästörahoillanne

Pääskynen vuodeksi 1910.

Lehteä toimittavat Helmi Setälä, Anni Swan ja Arvid Lydecken. Pääskynen on kaikkien lasten suosikki. Se on runsassisältöisin ja laajin suomalainen lasten- ja nuorisolehti. Vuonna 1910 julaistaan lehdessä alkuperäinen, jatkuva kertomus »Tähtien tarhoissa», johon liittyy hauskat kuvat. Vuosikerta tulee myös sisältämään uuden huvittavan osaston »kysymyksiä ja vastauksia», jossa tilaajat saavat keskustella kaikista maailman seikoista ja tapauksista. Vanhat ystävänsä tapaa Pääskynen varmaan nytkin, mutta se tahtoisi tulla tutuksi kaikkien lapsien kanssa. Hankkikaa uusia tilaajia! Viidestä tilatusta kappaleesta saa kuudennen ilmaiseksi. Vuosikerta maksaa 2 mk. 50 p., puoli vuosikertaa 1 mk. 25 p. Tilatkaa myös

Pääskysen Kirjasto v. 1910.

Tilattaessa 5 vuosikertaa saa 6:nnen ilmaiseksi. Kirjasto ilmestyy kerran kuussa 32 sivuisena kuvitettuna vihkona. Vuosikerta maksaa ainoastaan 1 mk. 80 p., puolivuodelta 90 p. Kukin vihko 15 penniä. Vuonna 1910 sisältää kirjasto Kapteeni Marryatin jännittävän seikkailukertomuksen **Uutisasukkaat Kanadassa** sekä mahdollisesti muutakin.

**Kustannusosakeyhtiö Otava,
Helsingissä.**

UUTISASUKKAAT KANADASSA

KIRJOITTANUT

KAPTEENI MARRYAT

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA
HELSINGISSÄ

3 vihko

1910

min puolin oli aukeita nurmikoita, joilla linnoituksen karja makasi märehimässä. Siellä täällä oli kohotettu lankkukatos talvisuojaksi elukoille, ja vähän kauempana oli pieni vallipaalujen ympäröimä varustus. Se oli rakennettu karjapaimenten turvapaikaksi vaaran uhatessa. Raivatun alan takana levisivät äärettömät vihreärinteiset metsät. Päivä paistoi kirkaasti, tikat lensivät puulta puulle, juovikas jäälintu uiskenteli virrassa, joka tällä paikalla laski järveen, ja kaikkialla kuului pikkulintujen iloinen viserrys.

Seura seiso ääneti nauttien ihanasta näköalasta. Sitten katkaisi rouva Campell hiljaisuuden lausumalla:

»Kuinka kaunista täällä on — ja rauhallista! Quebec'issä koetettiin kaikin tavoin pelottaa meitä tänne tulemasta. Naiset arvelivat meidän lähtevän suoraan erämaahan. Ja kuitenkin on täällä näin ihanata. Ei voi ajatella tämän kauniimpaa asuinseutua.

»Minä en tahdo teitä pelottaa, rouva hyvä!» vastasi eversti vakaasti. »Sitäpaitsi ei asiata enää voi muuttaa, mikä on tapahtunut, on tapahtunut. Mutta pyydän kuitenkin huomauttaa, että kesäkuu Kanadassa on sangen erilainen kuin talvikuukaudet. Rehellisesti tunnustaen, on tšekäläinen talvi meistä upseereista kauhean pitkä ja yksitoikkoinen; mutta

sotilaan tulee täyttää velvollisuutensa, paistukoon hän sitten kuumassa vyöhykkeessä tai paleltukoon kuoliaaksi Amerikan erämaissa. Mutta siinä tulee kahvi. Nauttikaamme se täällä huvihuoneessa. Naisten läsnäolo ei joka päivä sulostuta elämäämme.»

Näin sanoen kohtelias eversti tarjosi käsivartensa rouva Campellille, ja kapteeni Sinclar riensi tekemään samoin molemmille nuorille tytöille. Eversti heitti silmäyksen olkansa yli ja huomasi nuorukaisen innon.

»Ho, hoo», sanoi hän hymyillen. »Kapteeni ei tyydy yhteen saaliiseen. Te voisitte kuitenkin suoda toisen näistä nuorista neitosista luutnantti Schmidille.»

»Ken ensin myllylle joutuu, saa ensin jauhonsa jauhetuksi», kuului Sinclarin hilpeä vastaus, mutta yllämainittu luutnantti, joka ei juuri näyttänyt siltä kuin hän olisi voinut huvittaa nuoria naisia, kohautti olkapäitään ja laahusti hitaasti toisten jälessä.

Siitä syntyi iloinen kahviseura.

Keskustelu kosketteli tietysti yksinomaan uutta elämää, joka odotti Campelleja, ja eversti tiesi antaa monta hyödyllistä neuvoa.

»Minun sotamieheni ovat täydellisesti teidän käytettävissänne», sanoi hän muun muassa. »Te ette voi omin voimin tulla toimeen, kesä on siksi liian lyhyt. Ensiksikin on talo rakennettava, ja sitä varten lähe-

tän puoli tusinaa miehiä kanssanne. Viikon kuluttua voitte jo saada sen katon alle.»

»Sehän olisi mainiota!» huudahti tohtori. Ja kapteeni Sinclair oli heti valmis tarjoutumaan sotamiesten johtajaksi.

»Hyvä, hyvä, kapteeni!» vastasi eversti ja näytti varsin veitikkamaiselta. »Kapteeni saa siis seurata sotamiehiä, — tohtori ja nuoret herrat haluavat tietysti lähteä mukaan — mutta naisia minä kehottaisin jäämään tänne, kunnes talo on valmis.»

Sinclarin hymyilevät kasvot kävivät koko lailla pitemmiksi ja totisimmiksi kuullessaan tämän ehdotuksen. Tätä hän ei ollut arvannut. Hän oli lähdeittävä sotamiesten kanssa, ja nuoret tytöt jäisivät tänne — ei sehän oli aivan nurinkurista!

Eversti hymyili tarkastaessaan nuorukaisen vilkkaita kasvoja, joissa ilo vaihtui pettymykseen, ja kysyi sitten rouva Campellin puoleen kääntyen:

»Entä mitä arvelevat naiset ehdotuksestani?»

Rouva Campell empi hetken; sitten hän päättävästi lausui:

»Ei kiitos, herra linnanpäällikkö! Se ei voi tulla kysymykseenkään. Me saimme kuvernööriltä telttoja mukaamme, ja ainahan meistä voi olla jotain hyötyä miehelleni ja pojille.»

»Niin, niin! Sen seikan ratkaisette tietysti itse. Mutta puhelkaamme sitten karjasta, tohtori. Tie-

dätte, että olen saanut kuvernööriltä käskyn myydä elukat teille mahdollisimman halvasta hinnasta. Ja vielä jotain muutakin te tarvitsette minun ymmärtääkseni — muutamia koiria. Ne ovat välttämättömät metsissä; mutta ne eläimet te saatte minulta lahjaksi.»

»Mitähän Hektor siihen sanoo?» kysyi Maria.

»Voimmehan kysyä häneltä», vastasi eversti, joka oli harras eläintenystävä. »Tulepas tänne, sinä viisas vekkuli, ja sano, tahdotko olla kiltti, jos saat jonkun leikkiverin?»

Hän vihelsi Hektorille, joka siivosti ja säädyllisesti istui nuorten valtiattariensa välissä, ja kun nämä sanoivat: »Mene everstin luo!» ja viittasivat linnanpäällikköön, nousi Hektor, astui tottelevasti everstin luo ja ojensi kypälänsä. Linnanpäällikkö raappi sitä korvan taa ja kysyi vielä kerran:

»No, mikä on sinun arvoisa koira-ajatuksesi asiasta?» ja nykäsi samalla salaa sitä hännästä.

»Vau», vastasi tietysti Hektor ja näytti varsin loukkaantuneelta moisesta käytöksestä.

»Niin, vastauksen se kyllä antoi», sanoi eversti hymyillen ja antoi koiralle sokeria. »Mutta oliko se myöntävä vai kieltävä — sen saavat Hektorin nuoret ystävät päättää.»

»Minä luulen melkein, että se oli kieltävä», arveli Emma.

»Niin, eipä se juuri ollut mikään leppeä vauvau», sanoi Alfred.

»Olkoonpa myötä tai vastaan, täytyy sen nyt kuitenkin siihen tyytyä. Te saatte kaksi mainiota kanakoiraa, yhden verikoiran ja pienen terrieripennun — kaikki rohkeita eläimiä, jotka mielellään antautuvat otteluun suden tai karhun kanssa.»

»Sepä on oikein arvokas lahja», vastasi tohtori. »Tuhannet kiitokset, herra eversti.»

»Lehmät kuljetetaan luoksenne huomenna», jatkoi eversti, »sillä kaiketi emäntäväen tarvitsee saada maitoa. Mutta, sanon sen muistaessani, rouva Campell, lehmät ovat kovin ahnaat villille sipulille, jota kasvaa täällä kaikkialla. Se antaa maidolle ilkeän maun, jonka kuitenkin saa haihtumaan, jos lämmittää maidon, heti kun se on lypsetty.»

Eversti antoi heille vielä monta hyvää neuvoa, ja he viipyivät koko sen päivän linnoituksessa. Mutta seuraavana aamuna he jo päivän sarastaessa heittivät hyvästi ja purjehtivat pois kapteeni Sinclarin ja kahdentoista sotamiehen saattamana.

Vesitse oli matka paljoa lyhyempi kuin maitse, ja puolen tunnin kuluttua päästiin pieneen poukamaan, joka kuului Campellin maaosuuteen.

»Tässä on nyt uusi maatilanne, herra tohtori», sanoi kapteeni Sinclar ja viittasi edessä olevaan maahan. »Katsokaa tuonne, missä pieni joki virtaa

järveen — siinä on itäraja, maa virran tuolla puolen on vanhan metsästäjän, tiedättehän, Malakias Bonen. Näettekö hänen pienen lautakojunsa, joka ei ole paljoa suurempi indiaanien majoja? Hän onkin naimisissa indiaaninaisen kanssa ja elää yksinomaan metsästyksestä.»

»Mitä ihmettä?» huudahti Maria. »Saammeko naisseuraa täällä metsässä? Sitä emme olisi odottaneet.»

»Meidän täytyy jo heti tänä päivänä käydä hänen luonaan», lausui Emma. »Indiaaninainen! Sepä oli hauska.»

»Hiukan oikealle!» komensi kapteeni. »Me lasemme maihin tuon pienen kummun alapuolelle.»

Pian olivat kaikki rannalla ja astuivat kummulle katsellakseen uutta kotiaan.

Pitkin järvenrantaa levisi laaja niittypalsta, jossa kasvoi hienoa matalaa ruohoa; sen takana oli laajalta viidakkoa, ja viidakon takana kohosi tumma, läpipääsemätön seinä puita, joka peitti taivaanrannan.

»Tiedättekö mitä, herra tohtori», sanoi Martin Holdy, »tuo niittypalsta on vallan mainio asia. Ollisimmepa saaneet heiluttaa kirvestämme aika lailla, ennenkuin olisimme saaneet raivatuksi sellaisen alan viljelykselle. Tuollaisenaan se on pieni sievä omaisuus uutisasukkaalle.»

»Niin, onpa todellakin, Martin!»

»Ja nyt täytyy meidän heti iskeä käsiksi, ei päiväkään saa kulua hukkaan. Minä lähden metsään viiden-kuuden miehen kanssa, jotka osaavat käyttää kirvestä. Toiset voivat pystyttää teltat, niin ne ovat järjestyksessä yötä varten, ja sillä aikaa määräävät kai tohtori ja rouva talonpaikan.»

Hetkisen kuluttua olivat kaikki liikkeellä. Henry ja Alfred ottivat kirveensä ja seurasivat sotamiehiä metsään, toiset kuljettivat ruokaa ja talouskaluja telttoihin. Tohtori ja kapteeni Sinclar tarkastivat maaperää valitakseen parhaimman paikan asuntoa varten. Rouva Campell oli noussut kummulle voidakseen sieltä valvoa tavarainpurkamista, ja pikku pojat auttoivat uutterasti, missä saattoivat.

Koska tytöillä ei tällä hetkellä ollut mitään tekemistä, kulkivat he pitkin virranrantaa metsään päin.

Mutta äkkiä he pelästyivät nähdessään pitkän, laihan, nahkoihin puetun miehen. Hän seisoi joen toisella rannalla pyssyynsä nojautuneena ja tuijotti pitkään heihin. Hänen kasvonsa olivat niin ruskeat ja ahavoituneet, että oli vaikea tietää, oliko hän indiaani vaiko valkoinen.

»Se on varmaan metsästäjä, Emma», kuiskasi Maria.

»Niin varmaankin. Luuletko hänen puhuttelevan meitä?»

He odottivat hetken aikaa, mutta mies ei puhunut eikä liikkunut — töllisteli vain.

»Halloo!» huusi Emma viimein kirkkaalla, reippaalla äänellään. »Oletteko metsästäjä Malakias Bone?»

»Se on nimeni, mutta mitä ihmeen väkeä te olette? Ja mitä vieraita ihmisiä täällä metsässä liikkuu? Onko tämä joitakin linnanpäällikön keksimiä kujeita vai mikä on syynä kaikkeen tähän hälinään?»

»Hälinäänkö? Me olemme päinvastoin aivan rauhallista väkeä. Olemme muuttaneet tänne asumaan ja tulemme siis teidän naapureiksenne.»

»Tänne asumaan? Mitä lorua se on, nuori tyttö? Puhutteko täyttä totta?»

»Puhun kyllä. Ettekö tunne Martin Holdya, metsästäjä? Hän on seurassamme ja heiluttaa parhaillaan kirvestä metsässä hankkiakseen hirsiä taloamme varten.»

»Martin Holdy — niin hänet tunnen kyllä», vastasi metsästäjä.

Samassa hän heitti pyssyn olkapäälleen, käänsi tytöille selkensä ja lähti matkaansa hyvästi heittämättä.

»Sepä vasta kohtelias mies», sanoi Emma purskahtaen nauruun.

»Siinä saimme ensi kerran kokea kanadalaista metsäkohteliaisuutta», sanoi sisar, hänkin nauraen. »Mennäänpä kertomaan Martinille.»

He kääntyivät ja saapuivat pian tiheikköön, jossa väki parhaillaan kaatoi puita.

»Ahaa», arveli Martin kuultuaan neitojen seikkailun. »Hän on suutuksissaan siitä, että hänen rauhaansa häiritään. Minä sitä kyllä arvelin, mutta muutakoon toiseen paikkaan, ellei ole tyytyväinen.»

»Mutta miksi hän on suuttunut? Luulisi hänen olevan siitä mielissään, että saa väkeä läheisyyteensä», virkkoi Maria.

»Niin te arvellette, neiti; mutta Malakias Bone on toista mieltä, ja se on oikeastaan aivan luonnollista. Ajatelkaahan, että hän on oleskellut täällä koko elämänsä — hän on tottunut vain omaan seuraansa. Minä tiedän sen itsestäni, neiti pieni! Kun ei ihminen ole kuukausiin puhunut sanaakaan, on hänelle kovin vaikea puhua tai kuunnella toisten puhetta. Se on luonnollisesti vain tottumus, mutta niin kuitenkin on asianlaita, ja minä ymmärrän hyvin Malakiaan mielentilan. Hän on tietysti aivan suunniltaan siitä, että me häiritsemme hänen yksinäisyyttään. Minä menen häntä tapaamaan illalla ja koetan puhua hänelle järkeä.»

»Mutta eihän hän voi olla aivan tottumaton puhumaan», arveli Henry. »Hänhän on naimisissa.»

»On kyllä; mutta indiaanivaimo ei puhu halaisua sanaa, ellei mies puhuttele häntä.»

Alfred nauroi. »Sepä on mainio järjestys! Luulenpa totta tosiaan, että minäkin koetan saada käsiini sellaisen ihannevaimon.»

»Niin, koeta vaan!» tokaisi sukkela Emma hänelle vastaan. »Silloin saisit sinä koko ajan soittaa suutasi kotona, ja se olisi tietysti sinulle kovin mieluista. Tule Maria, jättäkäämme hänet uneksimaan indiaanivaimostaan.»

Tytöt lähtivät nauraen pois. Miehet jatkoivat vielä työtään, ja ennen pimeätä oli jo monta puuta kaadettu ja maassa venyi koko joukko hirsii sahausta odottaen.

Teltat olivat myöskin jo pystytetyt, sekä perheen omat että sotamiestenkin, jotka eversti oli lähettänyt. Nuotiot sytytettiin, ja ensimmäinen ateria nautittiin. Senjälkeen ryhdyttiin taas työhön, ja illalla kokoon-tuivat kaikki väsyneinä mutta tyytyväisinä ensimmäisen päivän kokemuksiin suuressa asumattomassa metsässä.

NELJÄS LUKU.

Malakias Bone ja hänen vaimonsa.

Kun perhe seuraavana aamuna kokoontui aamiaiselle, kysyi Maria:

»Kuuliko kukaan omituista melua yöllä? Minä oikein peljästyin siitä; mutta kun ei kukaan muu ollut siitä tietääkseen, en minäkään sanonut mitään.»

»En minä mitään kuullut», vastasi Alfred, ja muut nuoret sanoivat samaa.

»Isäsi ja minä kuulumme kyllä kummallista vihelystä ja vikinää ja sitten aivan kuin käärynpööräin ratinaa», lausui rouva Campell. »Mekin ihmettelimme mitä se oli.»

»Luulen kyllä voivani selittää syyn siihen», sanoi kapteeni. »Sitä melua saatte kuulla joka yö kesäisin, mutta te totutte kyllä pian siihen.»

»Mitä se sitten on?»

»Ei muuta kuin sammakoita — niin vikinään ovat kai sisiliskot syypäät. Toivokaamme, ettei teidän untanne koskaan mikään vaarallisempi seikka häiritsemi.»

Heti aamiaisen jälkeen astui Martin Holdy telttaan.

»Herra tohtori!» sanoi hän, »nyt minä olen puhutellut Malakias Bonea.»

»Vai niin! Mihin päätökseen tulitte?»

»Oh, hän on kovin harmissaan herrasväen tänne saapumisesta; hän ei halua jäädä tänne, saatuaan niin läheisiä naapureita.»

»Lähteköön matkoihinsa sitten! Me emme todellakaan voi hänen oikkujensa tähden palata takaisin», virkkoi tohtori hiukan tuimasti.

»Sen hän hyvin käsittää!» kuului Martinin vas-

taus. »Hän rakentaa mökkinsä kauemmaksi täältä eikä sen enempää juonittele. Mutta jos hän olisi heittiö, joka hän onneksi ei ole, voisi hän saattaa elämämme kylläkin karvaaksi opastamalla indiaanit niskoillemme.»

»Hui, — sepä olisi kaunis juttu!» huudahti Emma.

»Mutta miksi hän ei tahdo jäädä? On kuitenkin kovin ikävä, että me karkoitamme hänet hänen omasta kodistaan», lausui rouva Campell surkutellen. »Olemme jotenkin pitkän matkan päässä hänestä, sitäpaitsi on välillämme joki.»

»Niinpä kyllä, rouva, mutta hän sanoo, että tänne tulee liian paljon ihmisiä, ja sitä hän ei siedä. Ehdotin hänelle, että tohtori ostaisi hänen palstansa, ja siihen hän kyllä suostui.»

»Sehän olisi mainiota, jos te saisitte omistusoikeuden virran toiseenkin rantaan», sanoi kapteeni. »Nyt vielä se tietysti on jotenkin yhdentekevää, mutta vastedes kun tämä tulee tiheämmin asutuksi, on se teille varsin tärkeätä.»

»Aivan oikein, kapteeni! Te puhutte kuten käytännöllinen mies ainakin. Puhu tästä asiasta lähemmin Bonelle, Martin.»

Metsästäjä lupasi vielä esittää asian Bonelle, ja sitten meni kukin taas työhönsä.

Viikon kuluttua oli suuri joukko hirsitä kaadettu ja veistetty, ja koska tohtori maksoi sotamiehille

päiväpalkan, ei hän kursastellut pyytää heidän apuaan. Eversti oli valinnut reipasta, uutterraa väkeä, ja työ sujui rivakasti. Joka päivä saapui linnoituksesta vene, joka toi ruokaa sotamiehille ja sen lisäksi metsänriistaa ja muuta hyvää perheelle. Eräänä päivänä tuli linnanpäällikkö itsekin tervehtimään »uusia ystäviään».

Martinilla ja vanhalla Malakiaalla oli monta neuvottelua, ja metsästäjä suostui myymään maansa Campelleille. Rahoja hän ei huolinnut; hän tahtoi ruutia, peitteitä ja tupakkaa. Kauppasummaa ei kuitenkaan vielä oltu määrätty, ja ukko tahtoi itse keskustella ja sopia siitä tohtorin kanssa lopullisesti.

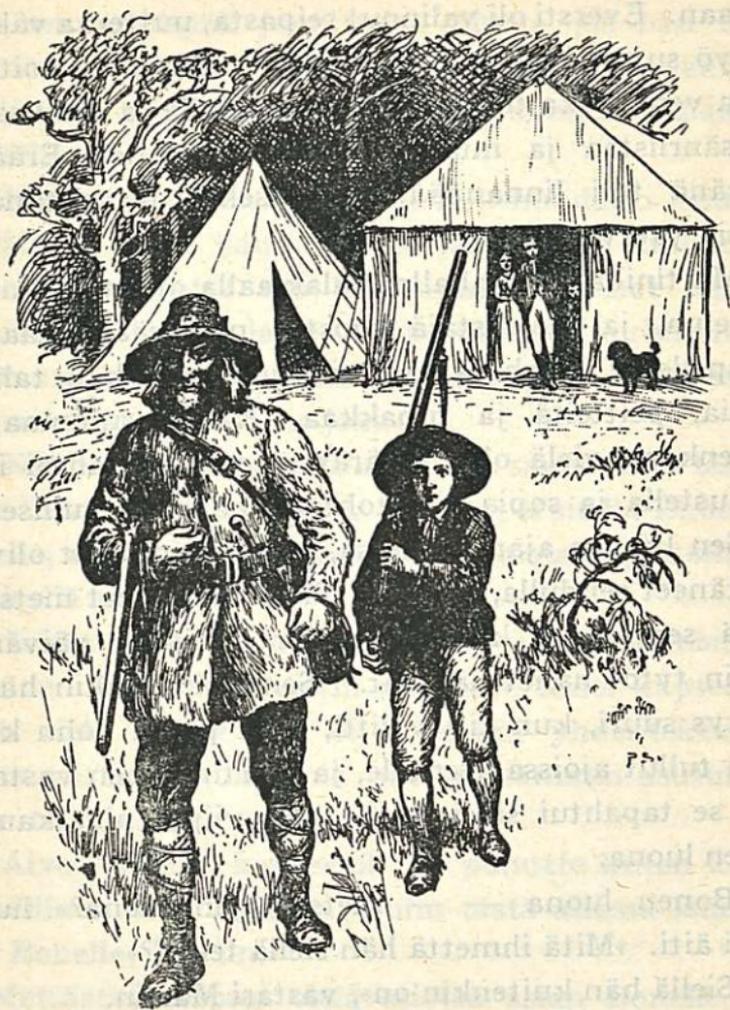
Sen lyhyen ajan kuluessa, jonka Campellit olivat viettäneet seudulla, eivät he olleet tavanneet metsästäjää senjälkeen kuin tuona ensimmäisenä päivänä, jolloin työtöt hänet näkivät. Senvuoksi olikin hämmästys suuri, kun äiti valitti, ettei pikku John koskaan tullut ajoissa aterialle, ja Martin siihen vastasi, että se tapahtui siksi, että John viipyi niin kauan Bonen luona.

»Bonen luona — — metsästäjän luona?» huu-dahti äiti. »Mitä ihmettä hän siellä tekisi?»

»Siellä hän kuitenkin on», vastasi Martin.

»Minä luulin herran ja rouvan tietävän siitä. Ei niin päivääkään, ettei John olisi Malakiaan luona.»

»Enpä ole moista kuullut!»

»Mitä häneen on mennyt?»

»Niin, hassunkurinenhan hän aina on ollut!»

Näin huudahtelivat perheenjäsenet ihmetellen.

»Mutta mitä hän siellä oikein toimittaa?» kysyi äiti taas.

»Hoh, hän katselee indiaanivaimoa tai opettelee Malakialta pyssyn puhdistusta. Hän ei hiisku sanaakaan, ellei ole siihen pakoitettu, kertoi vanha Malakias minulle tuonoin, ja siinäpä juuri onkin syy, miksi hän ja ukko niin hyvin viihtyvät keskenään. He ovat yhtä puhumattomat kumpikin.»

»Hän toi eilen kotiin koko vasullisen taimenia», sanoi Emma. »Me kummastelimme hänen runsasta saalistaan; mutta nyt asia selviää. Ukko ja hän ovat kai kalastaneet yhdessä.»

»Niin, pikku neiti, Johnille ei Malakiaan seura totta tosiaan ole pahaksi, jos poika vaan tottuu hänen juroon käytökseensä. Malakias on kokenut metsämies ja voi opettaa tuommoiselle pikku pojalle monta hyödyllistä seikkaa. Voin kertoa teille, että ukko on jo opettanut hänet laukaisemaan pyssyä.»

»Oi, se on liian vaarallinen lelu», sanoi äiti.

»Hän ei tule käyttämään sitä leluna», vastasi Martin.

»Totta tosiaan, tuollahan ukko tuleekin, ja John tallustaa hänen kintereillään!» huudahti Henry.

Aivan oikein! Molemmat lähestyivät telttaa, ja hetkisen kuluttua he kumpikin astuivat sisään.

Sanaakaan sanomatta, tervehtimättäkään, vanha metsästäjä istuutui rihlapyssy polviensa välissä.

»Hyvää päivää, herra Bone!» lausui tohtori.
»Hauska että tulitte, niin saamme keskustella.»

»Miksi te oikeastaan tulitte tänne?» kysyi Bone katsellen ympärilleen teltassa. »Ettehän te lainkaan sovi metsäelämään. Kun talvi tulee, kyllästytte oloonne ja lähдете takaisin kotinne.»

»Ei suinkaan. Meillä ei sitäpaitsi ole kotia, mihin mennä. Eikö Martin ole kertonut teille, minkä vuoksi olemme tänne tulleet?»

»Martin on järkevä metsämies eikä lörpöttele muitten ihmisten asioista.»

»Siinä on kelpo Martinimme ollut sangen hienotuntoinen; mutta se ei ole mikään salaisuus. Nyt saatte kuulla.»

Sitten tohtori alkoi lyhyin piirtein kertoa, minkätähden he olivat muuttaneet Kanadaan. Malakias kuunteli tarkkaavasti, ja koska hän ei ollut mikään hölmö, käsitti hän varsin hyvin kaikki, vaikkei tohtori kajonnutkaan yksityisseikkoihin.

Kun Campell oli lopettanut, nyökkäsi hän miettivästi päätään ja sanoi vitkaan:

»Vai niin, eipä totta maar mahtanut tuntua teistä helpolta luopua elämästänne herraskartanossa. Ja teidän lastenne on täytynyt heittää lukunsa! Teillä on kelpo pojat!»

»Niin on», vastasi Campell.

Malakias ravisti taas päätään.

»Minua ilahduttaa, että ihmiset, jotka asettuvat seudullemme asumaan, ovat kunnan väkeä, mutta siitä huolimatta tahdon kuitenkin mieluummin päästä teistä ja tavaroistanne, tohtori Campell.»

Emma purskahti nauruun ja näytti pienet, raikkaat tytönkasvonsa tädin tuolin takaa.

»Tavaroista — sisartani ja minuako te ehkä tavaroiksi kutsutte, herra Bone?» kysyi hän.

»En, neiti pieni, minä tarkoitin taloa ja karjaa, ja sen lisäksi sotamiesjoukkoa, jolla meitä rasitetaan.»

»Minä käsitän hyvin, että häiritsemme teidän yksinäisyyttänne», jatkoi tohtori. »Mutta teidän tulee ajatella, että sotamiehet piakkoin lähtevät pois täältä, ja silloin jäämme vain me tänne. Mutta emme tietysti voi pidättää teitä, koska ette kerran tahdo jäädä. Sanokaa nyt minulle ehtonne, niin saamme kaupan päätetyksi.»

»Ehdot jätän teidän ja Martinin päätettäväksi. Minä lähden täältä näinä päivinä.»

»Minne te sitten lähdette?»

Malakias viittasi länteen päin.

»Te ette tule kuulemaan minun pyssyni pauketta», vastasi hän. »Mutta te kyllästyitte kyllä tähän elämään. Se ei ole hienoja ihmisiä varten. Vain tämä poika on luotu metsämieheksi», — hän laski kätensä

Johnin päälle — »antakaa hänen tulla minun luokseni. Minä teen hänestä kelpo metsästäjän.»

»Me emme voi kokonaan antaa häntä teille», vastasi isä, »mutta hän saa kyllä tulla luokseen, niin usein kuin häntä haluttaa.»

»Hyvä, se on miehen sana. Silloin minä kuitenkin jään läheisyyteenne.»

Sen sanottuaan ukko lähti ulos hyvästi heittä-mättä, ja John seurasi häntä yhtä ääneti kuin oli tullutkin.

»Sepä oli hullunkurinen mies», huudahti rouva Campell, kun molemmat ystävykset olivat lähteneet. »Eikä John juuri hienoa käytöstä häneltä opi.»

»Ei», vastasi hänen miehensä. »Mutta ei hän myöskään opi mitään pahaa. Bone on kunnan mies, niin sanovat kaikki — — —

»On hyvä olla ystäviä apuna hädässä», puuttui Martin puheeseen. »Ja erämaassa on ystävä monin verroin kallis. Nyt lähtee Malakias kauemmaksi länteen, ja jos joku vaara uhkaa, varoittaa hän meitä pojan tähden.»

»Martin on aivan oikeassa», lausui kapteeni Sinc-lar. »Malakias tulee olemaan jonkinlainen etuvartia, joka ajoissa voi tuoda teille sanan, jos nuo punaiset vintiöt lähestyisivät.»

»Ja Johnille ovat metsästäjän opetukset hyväksi», virkkoi Alfred.

»Ne ovat joka tapauksessa ainoat, jotka hän vapaaehtoisesti ottaa vastaan», arveli vanhin veli.

»Antakaa hänen siis ottaa ne vastaan», sanoi kapteeni.

Ja silleen asia jäikin, vaikka rouva Campellia yhä pelotti ajatellessaan, että hänen rakas tyhmä poikansa saisi pyssyn käteensä.

Illalla, kun nuoret tytöt istuivat teltan edustalla, näkivät he vanhan metsästäjän ja Johnin astuvan metsään, ja koska he siis tiesivät että hänen vaimonsa nyt oli yksin kotona, saivat he kapteenin seuraamaan itseään Bonen majalle.

Hiukan ylempänä jokea, joka siinä paikassa virtasi metsän läpi, oli suuri puu kaatunut muodostaen luonnollisen sillan — sitä tietä kulkivat nyt Emma, Maria ja Sinclair ja pääsivätkin helposti vastapäiselle rannalle. Sitten he taas kulkivat alas pitkin rantaa, kunnes saapuivat Bonen majalle. He avasivat oven ja näkivät indiaaninaisen, joka istui lattialla. Hän ompeli parhaillaan ahkerasti hirvenahasta indiaanikenkiä, niinsanottuja mokkasiineja. Kun kapteeni astui sisään, hätkähti hän, mutta nähdessään nuoret tytöt hän nähtävästi rauhoittui. Hän loi silmänsä alas ja ompeli edelleen.

»Mutta hänhän on aivan nuori, meidän ikäisemmäl» huudahti Emma perin hämmästyneenä.
»Luulin häntä vanhaksi, rumaksi akaksi.»

»Ja hän onkin viehättävä nuori tyttö!» vastasi Maria. »On oikein surullista, että hänellä on sellainen tyly vanha mies.»

»Se ei ole lainkaan tavatonta indiaanien keskuudessa», sanoi kapteeni. »Vanhalla päälliköllä saattaa usein olla kolme, neljä nuorta vaimoa. Heitä pidetään kuitenkin vain hänen palvelijattarinaan.»

»Mutta me olemme varmaankin hänen mielestään hyvin sivistymättömiä, kun näin seisomme tässä hänestä puhelemassa. Nyt pitää meidän koettaa jollain lailla saada häntä ymmärtämään puhettamme. Tehän sanoitte, kapteeni, osaavanne hiukan indiaanikieltä.»

»Niin, jos hän on Chippeway-heimoa tai jotain muuta heimoa täältä päin. He puhuvat kaikki samaa murretta.»

Hän puhutteli naista, ja tämä näytti ymmärtävän, vaikka kapteeni luonnollisesti puhui hänen kieltään sangen puutteellisesti.

»Hän sanoo, että hänen miehensä on mennyt metsälle», selitti Sinclair.

»Kertokaa hänelle, että me jäämme tänne asumaan ja haluaisimme että hän ja me olisimme hyviä ystäviä», pyysi Maria.

Kapteeni toisti hänen sanansa, ja indiaanivaimo vastasi taas. Kapteeni tulkitsi hymyillen:

»Hän sanoo, että te olette kauniita kukkia, mutta ette tämän maan asukkaita; halla tappaa teidät.»

»Sanokaa hänelle, että hän toivottavasti näkee meidät elossa vielä ensi kesänä», vastasi Maria.

»Ja antakaa hänelle tämä pieni neula», lisäsi Emma.

Kapteeni antoi neulan indiaanivaimolle, ja tämä vastasi jotain luoden silmänsä Emmaan.

»Mitä hän sanoo?»

»Hän sanoo, ettei hän koskaan tule unohtamaan kaunista liljaa — minä luulen, että sana, jota hän käyttää, merkitsee liljaa, — ja että lilja on hyvin ystävällinen pikku Mansikalle.»

»Hyvänen aika, kuinka runollisesti hän puhuu! Sanooko hän itseään Mansikaksi? Kunpa kapteeni vaan ei panisi omiaan?» sanoi Emma veitikkamaisesti.

»En suinkaan. Minä olin viime vuonna monta kuukautta yhdessä erään Chippeway-indiaanin kanssa, ja me söimme yhtämittaa metsämansikoita. Sen sanan tunnen kyllä hyvin. Mutta tarkoittiko hän liljaa vai ruusua, sitä en mene takaamaan. Se vaan on varma, että hän tahtoi verrata teitä johonkin hyvin hienoon.»

»Eiköhän minullakin ole jotain antaa hänelle?» tuumi Maria; »annapas olla — tässä on pieni norsunluinen neulakotelo. Siitä on hänellä suuri hyöty, kun hän neuloo moksasiinejansa. Katsopas, pikku Mansikka, tämän voi avata, ja se on täynnä neuloja.»

Ystävälliset tytöt istuivat uuden ystävänsä vie-

reen, ja tämä sanoi jotain osoittaen heidän jalkojaan.

»Hän sanoo, että hän mielellään antaisi jotain vastalahjaksi. Ojentakaa jalkanne, neitoni, niin hän saa nähdä suuruuden.»

Tytöt tottelivat; he antoivat Mansikan riisua kenkäsä ja ottaa mitan langalla.

»Voi kapteeni kertokaa hänelle, että pikku poika, joka lähti metsälle hänen miehensä kanssa, on serkkumme.»

»Hm — enpä häpeä kyllä, tiedä mitä 'serkku' on heidän kielellään», kuului tulkin vastaus. »Enkö saa sanoa veli — onhan se melkein sama?»

»Niin, niin — sanokaa vaan, olemmehan me kuin sisaruksia.»

Kapteeni nyökkäsi ja sanoi, niinkuin oli pyydetty. Emma ei voinut olla naurahtamatta; mutta kapteeni ei ollut milläänsäkään, tulkitsi vain vastauksen.

»Hän sanoo, että pikku Majavasta kerran tulee suuri metsästäjä.»

Molemmat tytöt purskahtivat nauruun.

»Majava — pikku majava — sellainen nimil Johniako hän tarkoittaa? Naurettava hän on ja naurrettavan nimen hän nyt on saanut.»

»Hänen mielestään se ei sunkaan ole naurettava», vastasi Sinclair. »Majava ui ja sukeltaa hyvin, ja minä

huomasin äskettäin, että John osaa kumpaakin. Se on kunnian nimi, neitoni eikä suinkaan ansaitse naurua.»

»Me emme naura enää — kenties se häntä loukkaa. Hän käy niin totiseksi — pikku Mansikka», sanoi Maria ja taputti indiaanivaimon tummaa kättä ystävällisyydellä, jota ei voinut väärinkäsittää.

Nuori vaimo hymyili jälleen ja vastasi hyväilyyn.

»Sanokaa hänelle nimemme — Emma ja Maria. Kenties hän ymmärtää vaikka itsekin sen sanomme.»

Emma osoitti sisartaan ja itseään ja sanoi hitaasti ja selvästi:

»Ma — ria — Em — ma! Maria, Emma!»

Puhuteltu nyökkäsi innokkaasti, osoitti itse vieraitaan ja toisti nimet virheettömästi.

Sitten tytöt heittivät hyvästi ja palasivat Sinclairin seurassa sillalle.

»Kuinka herttainen hän oli!» huudahti Emma. »Minä en voi olla toistamatta Marian sanoja. Sääli, että hänellä on sellainen vanha, juro, omituinen mies.»

»Emma neiti, mille hymyilitte silloin, kun minä en osannut tulkita sanaa ‚serkku?’ kysyi kapteeni.

Vallaton tyttö alkoi taas nauraa.

»Oi, älkää suuttuko, mutta se kuului niin hasulta, kun te puhuitte niin katkonaisesti. Huomasin selvästi, ettei sanavarastonne ollut erittäin suuri. Te puhuitte aivan varmaan seuraavasti: »Pikku

poika — tulee usein — tyttöjen veli.» Niin puhuivat Arthur ja Johnkin pieninä.»

»Niin, kyllä teidän kelpaa ilkkua», vastasi Sinclair itsekin nauraen. »Minä osaan kuitenkin enemmän kuin te. Ja tarkoitus kävi joka tapauksessa selväksi.»

»Mitähän äiti arvelee ,Majavasta'? virkkoi Maria. »Poika parka! Nyt hän saa koko elinikänsä kantaa sitä nimeä meidän kesken — — — pikku Majava, ha, ha!»

»Voi, Maria neiti», sanoi kapteeni ja kävi äkkiä aivan vakavaksi. »Älkää tehkö hänestä pilkkaa senvuoksi. Te saatte olla varma siitä, että John on kovin ylpeä nimestään. Te valititte itse, ettei poika tahtonut oppia mitään ja kulki kuin unessa kotona. Nyt hän alkaa herätä, nyt ei häntä saa missään ehkäistä. Antakaa hänen olla iloinen uudesta nimestään. Uskoka minua, hän ei kerskaile siitä perheen keskuudessa vaan iloitsee siitä siinä, missä hän tietää sille pantavan arvoa.»

Nuoren upseerin hyvyys ja hienotuntoisuus saattoi molemmat ajattele mattomat tytöt hämille. Emma loi silmänsä maahan; mutta Maria lensi tulipunaiseksi ja huudahti nopeasti:

»Te olette oikeassa, kapteeni Sinclair, aivan oikeassa! Ja te puhutte yhtä kauniisti kuin täti itse konsanaan. Kiitos!»

Tyttö ojensi kapteenille kätensä, jota tämä kiih-

keästi puristi. Hän ei kuitenkaan sanonut mitään; mutta hän piti pikku kättä niin kauan omassaan, että tyttö taas huomasi veren kohoavan poskiinsa. Nopealla liikkeellä hän tempaisi kätensä pois ja huusi Emmaa, joka oli päässyt hiukan edelle. Emma kääntyi ja sanoi:

»Niin, kapteeni on oikeassa — hän puhui kuin kunnan mies, sen kiitoksen hän ansaitsee, ja me olemme oikein tuhmia tyttöjä. Olisipa se hauska, jos pikku Johnista voisi tulla jotain. Kelpo metsästäjä ei suinkaan ole halveksuttava.»

»Ei, siinä olette oikeassa», sanoi kapteeni. »Ja jos Malakias Bone opettaa häntä laukaisemaan pysynsä yhtä hyvin kuin hän laukaisee omansa, voi Johnin perhe vain kiittää häntä.»

Muutamien päivien kuluttua Malakias ja hänen vaimonsa muuttivat seudulta pois. John, joka oli saanut vanhemmiltaan luvan vieraila heidän luonaan pari päivää, seurasi heitä.

Kahden päivän kuluttua poika palasikin, mutta hän tuntui olevan entistään vielä äänettömämpi. Hän oli kuitenkin tottelevainen ja ystävällinen vanhempiaan kohtaan, ja hän ja Arthur kävivät yhdessä joka päivä joella kalastamassa.

Tällä aikaa oli talo rakennettu valmiiksi, ja sotamiesten työ oli päättynyt. Paitsi asuinhuoneita oli myöskin rakennettu lato ja varastohuone, johon kuu-

lui hyvä kellari. Malakiaan maja joen toisella puolella muutettiin navetaksi. Itse rakennusta ympäröi pieni puutarha keittiökasveja varten ja pari kukkapengertä. Mutta ulkopuolella kiersi lujaksi poljettu multavalli, johon oli isketty paksuja paaluja lujaksi paalutukseksi. Tämä paalutus oli tehty indiaanihyökkäyksien varalta, ja se teki koko asunnon niin linnoituksen näköiseksi, että Emma antoi talolle nimen »Turvalinna». Hän ja Arthur saivat suurilla kirjaimilla maalata tämän nimen pääoven yläpuolelle.

Kun kaikki oli valmista, lähtivät sotamiehet pois, ja se oli surullinen päivä Campellin perheelle, sillä heidän mukanaan meni myöskin kapteeni Sinclair. Sekä Emmasta että Mariasta tuntui ihan kuin heidän oma veljensä olisi lähtenyt; mutta Maria oli kuitenkin eniten murheissaan kapteenin lähdöstä. Hänelle oli myöskin kapteenin viimeinen kädenpuristus, ja sanat, jotka hän hyvästi heittäessään kuiskasi hänen korvaansa, saivat nuoren tytön punastumaan hiusmartoa myöten.

Kauan Campellin perhe seisoj kummulla viittoen jäähyväisiä poislähteville, ja surumielin he palasivat takaisin rakennukselle. Nyt olivat heidän viimeiset maanmiehensä jättäneet heidät — nyt he todellakin olivat aivan yksin, jääneinä oman onnensa nojaan.

»Mitä sanoi kapteeni sinulle?» kuiskasi Emma sisarellensa heidän astuessaan alas kummulta.

»Oh, eipä mitään — hän sanoi vain: minä palaan pian», vastasi Maria välinpitämättömän näköisenä. Mutta hän unohti mainita ne pari sanaa, jotka kapteeni oli lisännyt: »ja minä ajattelen teitä joka ainoa päivä.» Sitä ei Maria sanonut sisarelle, hän arveli näet, että se ei koskenut muita kuin häntä itseään — ja siinä meidän täytyy myöntää Maria Percivalin olleen oikeassa.

VIIDES LUKU.

Hektor ja Halli.

Nyt oli perhe yksin, ja työhön oli ryhdyttävä kaikin voimin.

Vanhan metsästäjän maja oli siis muuttunut navetaksi. Joen yli asetettiin muutamia vankkoja lautoja, ja joka päivä kulkivat molemmat työt navettaan lehmiä lypsämään. Martin ja nuoret miehet työskentelivät tai pyysivät riistaa metsässä. Tohtori itse alkoi laittaa puutarhaa, ja sen päähän oli rakennettu kaksi sikolättiä, joiden röhkivät ja nuuskivat asukkaat herättivät pojissa suurta iloa.

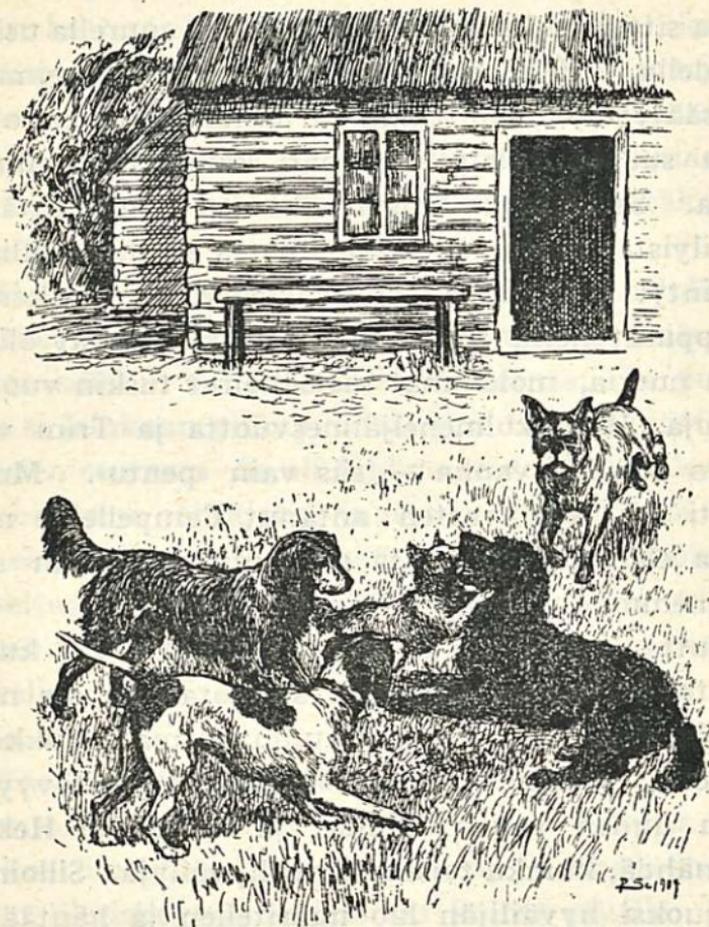
Perheen oma asunto oli nyt myöskin valmis — kaikin puolin hyvä ja tilava. Siihen kuului ensiksikin

suuri keittiö, jota amerikkalaiseen tapaan myöskin käytettiin ruokasalina. Sen vieressä oli arkihuone ja tämän takana kolme makuuhuonetta, yksi herra ja rouva Campellia varten, toinen tyttärille ja kolmas pikku pojille. Toisessa kerroksessa oli pieni huone Martinille, yksi suurempi molemmille täysikasvuisille pojille ja vierashuone, jossa kapteeni Sinclar oli nukkunut viimeisenä viikkona ennen lähtöään. Keittiön edessä oli suuri eteinen, ja siihen laitettiin tila koirille, talon valppaille vartioille.

Hektor oli ensin kohdellut uusia kumppaneitaan suurella epäsuosiolla. Se oli kuitenkin liian hyvin kasvatettu hyökätäkseen heti niiden kimppuun; mutta sen suuret ruskeat silmät lensivät selälleen, kun ne vietiin veneisiin, ja ne lensivät vielä enemmän selälleen ensimmäisenä iltana, kun se näki ne sidotuina teltassa.

»Vai niinkö», arveli se tietysti, »tulevatko nuokin vekkulit kuulumaan perheeseen? Siitä minä en lainkaan pidä.»

Koiria oli kuten ennen olemme maininneet: kaksi metsäkoiraa, Ponto ja Juno, Halli niminen verikoira, ja pieni Trim niminen rottakoira. Viimeksimainittu oli hullunkurinen vekkuli, sen pikkunen musta kuono ja pienet vilkkuvat silmät tekivät sen kovin hauskan näköiseksi. Se oli aina vilkas ja tuli heti koko perheen ystäväksi. Ponto ja Juno

pysyivät loitommalla, ja kului ainakin viikko, ennenkuin he oikein tutustuivat uuteen isäntäväkeensä; mutta sitten he kiintyivätkin kaikkiin suurella uskollisuudella. Halli verikoira taas, kuten useimmat sen säätyveljet, oli ruma ja julmannäköinen otus, jonka suusta irvisti esiin pari kauheata torahamasta. Se oli myös sangen vihainen eikä välittänyt hyväilyistä; mutta siitä huolimatta se oli uskollinen ja kiintyi kotiinsa ja isäntäväkeensä, kun se kerran oli oppinut heitä tuntemaan. Kaikki koirat olivat aivan nuoria, molemmat metsäkoirat tuskin vuoden vanhoja, Halli kolmeneljännesvuotta ja Trim vain puolen vuoden vanha — siis vain »pentu». Mutta eversti oli vartavasten antanut Campelleille näin nuoria eläimiä; sillä mitä nuorempana koiran saa, sitä enemmän se kiintyy isäntäänsä.

Mutta kaikki nämä uudet olennot eivät kuten sanottu voittaneet Hektorin suosiota. Ei ole niinkään hauska, kun aina on tottunut olemaan kukkona tunkiolla, yhtäkkiä jakaa »perheensä» ystävyyttä neljän uuden veljen kanssa, ja kovaa oli Hektorista nähdä, kuinka toiset saivat hyväilyjä. Silloin se heti juoksi hyväilijän luo mairitellen ja häntäänsä heiluttaen, raapasi jalallaan häntä käsivarteen ja katseli rukoilevasti ruskeilla silmillään, kuin olisi tahtonut sanoa:

»Älähän toki unohda Hektor raukkaa.»

Mutta vähitellen pääsi sen hyvä luonto voitolle. Ja kukapa saattoikaan vastustaa pikku Trimiä, kun se ketteränä hypiskeli toisten ympärillä — kateellisinkin koirasydän heltyi, ja monta päivää murjotettuaan lakkasi Hektor viimein »katsomasta karsaasti» uusiin tovereihinsa. Eräänä iltana se jo äkkiarvaamatta oli täydessä leikissä Trimin ja metsäkoirien kanssa.

Halli verikoira istui leikin kestäessä levollisena keittiön oven edustalla toisten touhua katsellen. Mutta silläkin oli kateelliset tunteensa. Se puolestaan ei lainkaan pitänyt siitä, että Hektor lyöttäytyi toverien seuraan. Se oli tähän asti tottunut olemaan jonkinlaisena johtajana, ja nyt se ajatteli, että Hektor ehkä aikoi vallata sen aseman. Senvuoksi se katseltuaan hetken aikaa leikkiä, päästi tuiman murahduksen, syöksyi nuolena leikkivien koirien keskelle, iski Hektoria niskaan ja ravisti sitä aimollailla.

Tätä odottamatonta hyökkäystä seurasi kova ulvonta. Toiset koirat livistivät taloon, mutta Hektor koetti turhaan tempautua irti, ja vihaisesti muristen kieriskelivät molemmat koirat pihalla. Melu kävi yhä suuremmaksi, joka suunnalta riensivät Campellit juoksujalkaa paikalle; mutta turhaan he koettivat erottaa tappelijoita. Veri alkoi virrata — Hallilla oli syvä haava kaulassa, ja Hektorin toinen

pitkä korva riippui riekaleina. Turhaan tytöt puhuttelivat niitä vuoroin lempeästi vuoroin ankarasti, turhaan sivalsi Campell koirapiiskallaan tappelijoita — ei kumpikaan niistä välittänyt iskuista. Silloin Martin tuli metsästä. Siinä tuokiassa hän oivalsi mitä oli tekeillä ja tiesi myös miten ratkaista pulman. Hän juoksi aika vauhtia kaivolle, jonka luona oli saavi vettä täynnä. Hän sieppasi sen, juoksi takaisin, ja yks kaks syöksyi kohiseva vesiryöppy molempien tappelupukarien niskaan.

Hu huul! Sitä ne eivät voineet vastustaa — pelosta ulvoen ne erosivat toisistaan, Halli täyttä laukkaa pihan yli puutarhaan, jossa se paneutui keräksi erääseen kolkkaan ja turhaan koetti nuolla kaulahaavaansa, Hektor taas sisään ja vasuunsa. Siinä se makasi läähöttäen kieli riipuksissa ja näytti kovin onnettomalta.

Nyt tuli naisväelle kiire sitoa molempien tappelutoverien haavat, ja monta päivää näyttivät koiraurakat perin surkeilta. Hektorin molemmat korvat ja hännänpää olivat siteissä, ja Hallilla oli kuumetta ja suuri side kaulalla. Mutta hyvä hoito sai Hallin panemaan arvoa isäntäväkensä ystävällisyydelle. Oli oikein liikuttavaa nähdä, kuinka muuten niin tyyli koira nuoli nuorten hoitajattariensa käsiä ja koetti osoittaa kiitollisuuttaan.

»Tuo tappelu oli oikein siunaukseksi», sanoi rouva

Mikä on haus Kempaa

kuin lukea jännittävää ja hauskaa kirjaa ja seurata kirjan sankaria kaukaisille maille, olla mukana vaarallisissa seikkailuissa syvien metsien povessa tai aavalla merellä, jossa myrsky raivoo ja uhkaa viedä laivan miehistöineen perikatoon? **Teuvo Pakkala** ymmärtää nuoria ja hän tietää mitä kirjoja te mieluiten luette. Nyt hän on ryhtynyt toimittamaan teille sarjan pikkukirjasia, jotka sisältävät seikkailuja, kertomuksia ja kuvauksia. Sarjan nimi on

==== Mailta ja Meriltä. ====

Toistaiseksi on ilmestynyt:

1. **Karkuri**, kirj. Fr. Gerstäcker.
2. **Taistelu Paalumajalla**, kirj. Ch. Sealsfield.
3. **Aamukellot**, kirj. Adolf Schmitthenner.
4. **Kylmä Sydän**, kirj. Wilhelm Hauff.

Kukin kirja maksaa ainoastaan 25 penniä.

Kustannusosakeyhtiö Otava,
Helsingissä.

UUTISASUKKAAT KANADASSA

KIRJOITTANUT

KAPTEENI MARRYAT

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA
HELSINGISSÄ

4 vihko

1910

ТААНИУСАИТИ
АССАНАТА

ТААНИУСАИТИ

ТААНИУСАИТИ

100

ТААНИУСАИТИ

ТААНИУСАИТИ

Campell. »Minä todella vähän melkein pelkäsin Hallia — nyt se tunne on tykkänään kadonnut. Me olemme täydellisesti hyviä ystäviä. Eikö totta, Halli?» kysyi hän taputtaen koiran päätä.

Sitten pääsivät molemmat eläimet taas jalkeille; mutta vihollisuus ei silti ollut lopussa. Taistelun seuraukset olivat vielä niin tuoreessa muistossa, etteivät ne ruvenneet uuteen tappeluun, mutta ne välttivät toisiaan ja murjottivat vihaisesti, joka kerran kun kohtasivat toisensa.

»Mitä tästä oikein tulee?» huokasi rouva Campell.
»Ne hyökkäävät kyllä vielä toistensa kimppuun.»

Ja niin ne tekivätkin! Eräänä aamuhetkenä kuului taas ulvomista, murinaa ja haukuntaa — tällä kertaa joen rannalta. Säikähtyneenä perhe riensi katsomaan — niin, aivan oikein, tuossa tappelivat taas Hektor ja Halli elämästä ja kuolemasta. Nyt riistäytyi Hektor irti ja kiiti pois pitkin joen rantaa, Halli kintereillään! Nyt ne olivat saapuneet sillalle, joka johti Malakiaan autiolle majalle — Hektor sillalle; mutta tässä se äkkiä pysähtyi ja kääntyi vainoojaansa vastaan. Taas tappelua ja ulvontaa — sitten kuului loiskahdus — siinä oli Halli vedessä!

Hektor seisoi voittajana sillalla ja tuijotti tui-masti verikoiraan, joka alkoi uida rantaa kohti; mutta yhtäkkiä päästi Halli surkean ulvannon, kohotti kuononsa ylös ja alkoi loiskia etukäpäpäällä

pääsemättä tuumaakaan eteenpäin. Hämmästyneenä seurasi Hektor sen liikkeitä. Se vastasi ulvontaan kuuluvalla haukunnalla, joka nähtävästi oli toiselle kehoitus uida maihin ja jatkaa tappelua. Mutta Halli rukka ei silminnähtävästi kyennyt seuraamaan kehoitusta. Surkeammalta, yhä surkeammalta kuului sen ulvonta — sen voimat olivat selvästi lopussa. Joko se pudotessaan oli loukannut takajalkansa johonkin kiveen, tai se oli saanut kouristuksen — joka tapauksessa sen oli mahdoton päästä maihin.

Silloin tapahtui jotain odottamatonta.

Ritarillinen Hektor ei voinut nähdä vihollisensa hukkuvan auttamatta sitä. Kuului loiskahdus, ja Hektor syöksyi veteen juuri samalla hetkellä, kun Campellit astuivat sillalle.

Nopeasti ui villakoira Hallin luo, tarttui vihollisensa niskaan ja ui takaisin rannalle.

Rannallaseisijat palkitsivat tämän jalon teon ihastuneella hurraahuudolla. Pian seisoivat molemmat koirat maalla, ja surkeasti ontuvan Hallin takajalat tutkittiin, mutta Hektorin olivat sen nuoret ystävät puristaa kuoliaaksi, niin iloisia he olivat sen reippaasta menettelystä.

»Hektor, sinä olet sankari ja jalo sielu!» huudahti Arthur. »Eipä olisi monikaan ihminen kohdellut vihollistaan niinkuin sinä teit.»

»Niin, se on varma — Hektor on parempi kuin me kaikki yhteensä», vakuutti Emmakin.

Hallilla ei ollut verta kypälissään eikä se siis ollut loukannut itseään; mutta se laahasi molempia sääriään jälessään, ja vaikeata oli saada se kuljetuksi rakennukselle. Tohtorin täytyi nyt ruveta eläinlääkäriksi, ja kun kypäliä oli vähän aikaa hierottu ja taivuteltu, näkyi se keino auttavan. Tunnin kuluttua Halli oli taas entisellään.

Mutta mikä oli seuraus tästä tapahtumasta? Niin ajatelkaapas! Illalla, kun Maria meni eteiseen, kuuli perhe hänen huudahtavan, ja siinä samassa hän avasi oven ja huusi toisille:

»Tulkaa katsomaan — Hektor ja Halli makaavat rauhallisesti vieretysten!»

Ja niin olikin. Hektorin hyvä työ oli poistanut vihan molempain eläinten mielestä, ja siitä lähtien ne olivat hyviä ystäviä. Menipä ystävyys niinkin pitkälle, että Hektor luopui pehmeästä koristaan arkihuoneessa ja nukkui mieluummin yönsä toverien seurassa eteisessä. Ja siitä hetkestä alkaen ei sen ja toisten koirain välillä ollut minkäänlaista kaunaa.

Eräänä iltana, muutamia päiviä Hektorin ja Hallin viimeisen ottelun jälkeen, rouva Campell pyysi että Martin menisi Malakias Bonen uudelle asunnolle tuomaan John kotiin.

»Olemme kyllä luvanneet, että John saa seurata

metsästäjää hänen retkillään; mutta nyt on poika ollut poissa kokonaista neljä päivää, ja se nyt ei sentään käy laatuun», lausui hän.

Martin lupasi täyttää hänen toivomuksensa ja lähti matkaan. Toiset olivat istuutuneet penkeille rakennuksen ulkopuolelle ja katselivat ihastuneina komeata päivänlaskua, joka valoi kullanpunaista loistettaan puihin ja pensaihin.

»Kaunista täällä on!» sanoi rouva Campell, »mutta lehdet ovat jo kadottaneet tuoreen värinsä. Kesä on jo kulunut pitkälle, lapset! Ja minun täytyy tunnustaa, että kauhistun talvea. »Koivikossa» en sitä niin raskaalla mielellä odottanut.»

»Niin, niin, silloin vasta alkavat koettelemuksemme täydellä todella», vastasi hänen miehensä. »Mutta mehän tiedämme, että Jumala on meitä yhtä lähellä täällä erämaassa kuin Englannissakin.»

Kaikki istuivat ääneti hetken aikaa.

»Setä», virkkoi sitten Emma ikäänkuin antaakseen keskustelulle iloisemman sävyn. »Mitä koettelemuksia luulet minun saavan? Lehmä potkaisee kai kiulun kumoon tai ei kerma ota tullakseen voihin.»

»Tai sierettyvät kätesi pakkasesta ja jalkoihisi tulee kylmänrakkoja», sanoi Arthur.

»Kapteeni ennusti meille vielä pahempiakin. Hän sanoi, että jollemme me ole varovaisia, voi pakkänen purra kasvojamme ja viedä nenännipukkamme.»

»Sehän oli ilkeätä varsinkin sinulle, pikku Emma», arveli Alfred. »Sillä sinulla ei totta tosiaan ole muutenkaan liiaksi nenää.»

»Sinulla sitä sitävastoin on, Alfred! Menköön siis sinun nenäsi ensin.»

»Minä ehdotan, että pidämme tarkoin silmällä toistemme nenännipukkaa», puuttui Henry puheeseen. »Me emme näet voi tietää milloin omamme on vaarassa, mutta jos näemme pienenkin valkoisen täplän toisen nenässä, tulee meidän heti ottaa lunta ja hieroa nenää sillä. Se on erittäin hieno kohteliaisuuden osoite, joka on ominaista tälle seudulle.»

»Tuossa tulevat Martin ja John!» huudahti Alfred. »Ja eikös vaan Johnilla ole pyssy olalla», huudahti Arthur.

»Niin, se on hassua», sanoi hänen isänsä tyytymättömänä. »Lapsen ei pitäisi pidellä pyssyä, ennenkuin hän osaa sitä hoitaa.»

»Mutta sitä hän kyllä osaa tehdä, herra tohtori», kuului Martinin tervehdys. »Hän osaa sekä ladata että ampua, ja hän tietää pidellä sitä niin varovasti, ettei hän vahingoita itseään. Minä annoin tahallani hänen kantaa sitä voidakseni pitää häntä silmällä. Hän on matkalla ampunut tämän teiren.»

»Malakias on ollut hyvä opettaja», virkkoi Alfred.

»Minä puhuin vanhalle Bonelle, ja hän lupasi, ettei hän vastedes pidä poikaa luonansa kuin päivän

lähettämättä häntä ensin kotiin kysymään lupaa», sanoi Martin kääntyen herra Campellin puoleen.

»Enempää en vaadikaan, Martin.»

»He olivat olleet metsällä kaksi viimeistä päivää ja olivat juuri palanneet, kun minä tulin sinne.»

»Minä ammuin Malakiaan kanssa yhden otuksen», sanoi John.

»Vai ammuit sinä otuksen — niin, niin, sinustahan voi vielä aikaa myöten saada hyötyä», arveli Alfred nipistäen pikku veljeä korvasta.

»Malakias tuo sen tänne huomenna», jatkoi Martin.

»Se ilahduttaa minua, tahtoisin mielelläni puhella hänen kanssaan», sanoi tohtori. »Mutta, John, sinä olet ollut oikein paha, kun otit luodikon lupaa pyytämättä.»

Poika ei vastannut.

»Etkö kuullut, mitä sanoin, John?» kysyi hänen isänsä ankarasti.

»En voi ampua pyssyttä», vastasi John.

»Ei, sitä et voi; mutta pyssy ei ole sinun. Sinulla ei ollut lupaa ottaa sitä.»

»Antakaa se minulle, niin ammun teille päivällisruokaa joka päiväksi», kuului Johnin vastaus.

»Antakaa se hänelle, isä! Kiusaus käy muuten liian vahvaksi», kuiskasi Henry isälle.

Tohtori mietti hetkisen. Sitten hän lausui:

»No niin, John, minä annan sinulle pyssyn, jos

sinä lupaat, ettet koskaan luvatta lähde metsälle ja aina tulet kotiin sovittuun aikaan.»

»Minä ilmoitan kyllä milloin lähdän, jos vaan äiti aina sallii minun mennä.»

»Luulenpa pojan asettavan ehtoja», puuttui Alfred nauraen puheeseen. »Hän tuntee jo olevansa »metsästäjä», joka tuo meille päivällisruuan.»

Huolimatta veljen puheesta enemmän, kuin jos se olisi ollut karpäsen surinaa, jatkoi John levollisesti:

»Minä tulen kyllä kotiin sovittuun aikaan, jos — —»

»Entä mitä jos?»

»Jos olen ampunut jotain.»

»Se poika on kerrassaan verraton», huudahti Martin ja katseli melkein ihailen Johnia. »Hän arvelee, että jos hän on jonkun otuksen jäljillä, täytyy hänen saada sitä seurata; mutta jos hän kadottaa jäljet tai kaataa eläimen, palaa hän kotiin. Juuri niin ajattelee oikea metsämies, ja tohtorin ei pidä vastustaa sitä tunnetta.»

»Vallan oikein! Hyvä, John, tee, niinkuin sanot, mutta muista lupaustasi.»

»Sen teen», vastasi John ja ojensi juhlallisesti isälle kätensä.

»Martin!» lausui Arthur. »Milloin opetat minua ampumaan luodikolla?»

»Kohta poikani! Sinä et saa olla huonompi nuorempaa veljeäsi. Ja kun osaat maaliin, pääset met-

sälle luutnantin ja minun kanssani. Eikö totta, herra tohtori?»

»Tietysti, sitäpaitsi päättimme, että vaimoni ja molemmat työtökin oppisivat ampumaan.»

»Me rupeamme mielellämme opettajiksi», sanoi Alfred. »Annapas olla, mitä työtä meillä on huomenna?»

»Meidänhän piti laittaa kalastuslautta», vastasi Martin. »Järvi on kaloja täynnä, niin että on oikein häpeä, ellemme niitä pyydä, nyt kun säät ovat suotuisat. Arthur oppii pian kalastamaan omin päin, ja silloin hän tuo kotiin yhtä paljon ruokaa kuin Johnkin.»

»Kaloja!» sanoi John ylenkatseellisesti.

»Niin kaloja», vastasi Martin. »Taitava metsästäjä on aina myöskin taitava kalastaja eikä halveksi kaloja. Niistä hän useinkin saa kelpo aterian, silloin kun hänen muuten täytyisi nälkäisenä mennä nukkumaan.»

»Minä opin mielelläni kalastamaan», huudahti Arthur. »Mutta minä tahdon myös joskus metsästää.»

»Luonnollisesti, poikani!» vastasi isä. »Mutta joskus täytyy meidän myös mennä levolle, ja minun mielestäni on jo aika tehdä se, kello on jo paljon.»

Seuraavana aamuna saapui Malakias Bone hartioillaan komea metsäkauris. Tohtori ja pojat olivat rannalla lautana teossa, ja vain naiset olivat kotona.

»Hyvää päivää, herra Bone!» sanoi Maria. »Mitä kuuluu? Sepä on muhkea paisti.»

»Niin, eikö totta, neiti pieni? Ja se on kuin onkin veljenne saalis.»

»Mitä sanotte — onko se Johnin? Enpä ole moko-maa kuullut! Onko John todella itse ampunut tuon eläimen?»

»Onpa niinkin ja niin komealla laukauksella, kuin olisi hän vanha metsämies. Kumpi näistä nuorista neideistä on Maria?»

»Minä.»

»Minulla on teille jotain.» Näin sanoen ukko otti esille pienen, ohueen puunkuoreen kiedotun mytyn, »Mansikka lähettää sen teille lahjaksi.»

Maria avasi kuoren ja näki parin moksasiineja, jotka olivat sievästi kirjaillut piikkisianpiikeilla.

»Voi, kuinka sievät ne ovat!» huudahti Maria. »Kuinka ystävällinen hän on! Viekkää hänelle tuhannet kiitokset minulta ja sanokaa, että minä pidän hänestä paljon. Teettekö sen?»

»Kyllä. Sitäpaitsi piti minun sanoa, että hän pian saa valmiiksi toisen parin, ja ne saa Emma neiti.»

»Kiitos, kiitos — hän on oikein herttainen. Viekkää hänelle terveisiä minultakin.»

»Te syötte kai aamiaista meidän kanssamme, herra Bone?» kysyi rouva Campell.

»Kiitos, rouva! Mutta en minä ole mikään herra.

Nimeni on vain Malakias Bone — vanha Malakias. Sillä nimellä minua kaikki ihmiset kutsuvat.»

»Ettepä taida seurustella kovinkaan monen ihmisen kanssa», arveli leikkisä Emma, veitikka silmissään.

»Mekin sanomme siis vain vanha Bone», sanoi rouva Campell.

Nyt astuivat tohtori ja pojat sisään.

»Onko sinulla ruokaa, äiti, meillä on kova nälkä», kuului tohtorin tervehdys.

»Aamiainen on heti valmis — mutta näetkös, kuka täällä on?»

»Ahaa, Malakias Bone! Tervetuloa taas. Minulla on juuri yhtä ja toista puhuttavaa teille.»

Miehet istuivat, ja näytettyään tohtorille Johnin saaliin, metsästäjä pyysi saada pienen tynnyrillisen ruutia ja vähän lyijyä. Hän olisi näet halunnut saada tohtorilta tavaroita rahojen asemesta. Hän voisi silloin saada ne aina sikäli kuin niitä tarvitsi.

»Miksi ette tahdo määrätä hintaa, jonka maastanne haluatte?» kysyi tohtori.

»Kuinka minä voisin sen tehdä? Minähän sain maan ilmaiseksi. Te ja Martin voitte itse määrätä ehdot.»

»Te osoitatte minulle suurta luottamusta, enkä minä teitä petä. Minä pelkään kuitenkin, että kestää jotenkin kauan, ennenkuin saatte maksun, koska tahdotte saada sen vain tavaroissa.»

»Sen parempi, herra tohtori. Kenties se kestää minun kuolemaani asti, ja silloin saa poika periä jäännöksen», sanoi ukko ja laski kätensä Johnin päälle.

»Bone hyvä», vastasi Campell, jota liikutti metsästäjän ilmeinen rakkaus pikku poikaan, »minulla ei tietysti ole mitään sitä vastaan, että John käy metsällä teidän kanssanne, ja minä olen hyvin iloissani siitä, että te pidätte hänestä; mutta te ymmärrätte kyllä, että me emme voi sallia hänen aina olla poissa oikeasta kodistaan. Hänen täytyy tulla kotiin seuraavana päivänä.»

»Se on aivan kohtuutonta», vastasi Malakias innokkaasti. »Kun lähdemme otuksen ajoin, emme hän voi taata, että sen löydämme. Voi kestää kauan, ennenkuin pääsemme vuorikauriin jäljille, ja jäljet voivat viedä meidät hyvin etäälle. Pitääkö meidän heittää ajo kesken siksi että määräaika on lopussa. Minä suostun opettamaan pojalle ammatin; mutta silloin teidän täytyy antaa hänen olla luonani kyllin kauan, joka kerran kun hän tulee. Muuten siitä ei synny mitään. Minä tahdon tehdä hänestä miehen, herra tohtori. Hän on oppiva kaikki indiaanien temput, ja minä lupaan, että hän ensi talvena osaa pyytää majavia ja tuo teille nahat.»

Tohtori näytti epätietoiselta ja loi kysyvän katseen vaimoonsa.

»Luulen, että meidän on kiitollisuudella vastaanotettava Malakias Bonen tarjous», vastasi tämä. »Siten poika tulee tavallaan kouluun. Tiedäthän, Campell, että aina olen ollut pahoillani Johnin umpi-mielisyydestä ja hänen opettajiensa tyytymättömyydestä. Kun hän nyt vihdoin on päässyt alulle jossakin, johon hänellä on halua, ja hänelle tarjoutuu oiva opettaja, niin pitäisi meidän mielestäni empi-mättä suostua tarjoukseen.»

Äidin pieni puhe loi hymyn ukon ryppyisille kasvoille, ja hän nyökkäsi päätään hyväksyvästi.

»Juuri niin, rouva kulta», virkkoi hän tyytyväisenä, »se oli paikalleen sanottu. John on liian hyvä istumaan nokka kirjassa kiinni tomuisessa koulussa. Hänestä tulee suuri metsästäjä, ja hänen maineensa leviää kauas näihin metsiin.»

»Minä tulen kyllä aina kotiin, milloin voin», sanoi John.

»Johnin sana riittää», arveli äiti. »Hän on rehellinen poika, joka ei koskaan sano muuta kuin mitä hän ajattelee. Päätämmekö siis niin, että hän on aina viikon kerrallaan teidän luonanne? Tyydyttekö siihen, vanha Bone?»

»Kyllä, rouva! Se on paikalleen sanottu. Hänen ei silti tarvitse unohtaa kotiansa.»

Kun aamiainen oli syöty, nousi ukko.

»Nyt minun täytyy lähteä taas kotiin, jos te

annatte ruudin, josta oli puhe. Saako poika tulla mukaan?»

»Kyllä, ottakaa hänet vaan. Tule tänne ja suutele minua, John. Ole tottelevainen Malakialle ja muista iltarukouksesi», neuvoi äiti.

John sanoi hyvästit heille kaikille ja lähti sitten tyytyväisenä matkaan vanhan metsästäjän kanssa. Kademielin katseli Arthur heidän jälkeensä.

»Älkää unohtako lupaustanne, Martin», muistutti hän tälle, »täytyyhän minunkin oppia käyttämään pyssyä.»

»Täytyy kylläkin, poikaseni!»

»Ja me muut tahdomme myöskin oppia», sanoi Maria. »Milloinika aloitamme, Alfred?»

»Milloin haluat, vaikkapa iltapuolella.»

Illalla koko perhe opetteli pyssyä lataamaan ja laukaisemaan, ja huomattiin, että varsinkin Emmalla oli hyvin hyvät taipumukset.

KUUDES LUKU.

Ikäviä uutisia.

Kesän kuluessa olivat »Turvalinnan» asukkaat ehtineet kokonaan mukautua uuteen elämäänsä. Kaikki kävi kuin komennon mukaan. Rouva Campbell ja Arthur toimittivat aamuaskareet sisällä, ja

Arthurista tuli pian oikein näppärä apulainen. Hän kantoi veden joesta, hoiti siat ja siipikarjan, pilkkoi polttopuut ja pesi lattiat. Äiti sanoikin liikutettuna, että poika oli hänen oikea kätensä.

Molemmilla nuorilla työillä oli myöskin yllin kyllin työtä. Ensiksikin he uskollisesti hoitivat lehmät ja auttoivat sitäpaitsi talousaskareissa. Tohtori itse oli liian vanha kestääkseen raskasta työtä. Puutarhan perkaaminen hänen viimein täytyi jättää Martinille, mutta hänelle riitti kyllä helpompiakin töitä. Molemmat täysikasvuiset pojat raivasivat edelleen puita ja kävivät vuorotellen metsällä. Ampumatunteja jatkettiin yhä, ja Arthur pääsi pian niin pitkälle, että hän sai seurata veljiään metsästysretkille. Hän kaipasi vain harjoitusta tullakseen kelpo ampujaksi, arveli Martin. Naisväkikin oppi pian taitavasti käyttämään pyssyä.

Jo kello viisi aamulla olivat kaikki jalkeilla ja kokoontuivat rukoukseen. Sekä tohtori että hänen rouvansa olivat hurskaita kristityitä, jotka jo aikaisin olivat opettaneet lapsensa rakastamaan Jumalaa, ja vanhasta perheeraamatusta oli matkalla pidetty hyvää huolta. Ei kukaan perheen jäsenistä olisi mistään hinnasta tahtonut jäädä pois lyhyestä aamuhartaudesta, jonka tohtori piti, ja vain silloin kun John oli Malakias Bonen luona, oli piirissä tyhjä paikka.

Kun aamuruoka oli syöty, meni jokainen toimeensa, ja sitten kokoonnuttiin vasta kello kahdeksan aamiaiselle. Kello yksi syötiin päivällinen, kello seitsemän illallinen, ja sitten oli vielä kaksi hauskaa vapaatuntia kello yhdeksään. Silloin mentiin näet levolle, ja tavallisesti nukkui jokainen hyvin, tehtyään koko päivän terveellistä työtä.

Näin kului viikko toisensa jälkeen ja talvi lähestyi ripein askelin. John piti rehellisesti lupauksensa. Kun hän oli saanut erityisen luvan, viipyi hän usein viikon kerrallaan vanhuksen luona; mutta jos hän muuten seurasi ukkoa ja lupasi tulla takaisin pian, palasi hän aina muutamien päivien kuluttua kotiin. Arthur ja hän soutivat usein järvelle kalastamaan, ja kun järvi oli hyvin kalarikas, saivat he runsaan saaliin. Pian oli rouva Campell suolannut kokonaisen tynnyrin talven varaksi.

Moneen viikkoon ei kukaan ollut nähnyt kapteeni Sinclaria, ja Maria loi monta ikävöivää katsetta järvelle; mutta siellä ei koskaan näkynyt venettä. Silloin aukeni ovi eräänä päivänä, ja kapteeni seisoi odottamatta heidän keskellään. Hän oli kulkenut jalan linnoitukselta ja vastaanotettiin tietysti suurella riemulla.

Veri kohosi Marian poskiin, kun hän näki nuoren upseerin hoikan vartalon ovella, ja hänen onnellinen hymynsä osoitti selvään rakastuneelle nuorukaiselle,

että hänen tunteeseensa vastattiin. Vain silmänräpäkseksi heidän katseensa yhtyivät; sitten Maria loi silmänsä maahan, ja kapteeni kääntyi Campellin puoleen tarttuen hänen ojennettuun käteensä.

»Jospa tietäisitte, kuinka olen kaivannut teitä kaikkia», huudahti hän, »mutta minun on ollut mahdotonta tulla ennen, sillä vanhemmalla luutnantilla on ollut loma.

Kapteeni pantiin nyt päivällispöytään istumaan, arvata saattaa, että keskustelu sujui vilkkaasti. Olihan Sinclair ollut mukana uutisasutusta perustettaessa, ja hän tahtoi tietysti tietää kuinka kaikki oli edistynyt, alkaen pienimmistä kukansiemenistä, jotka linnanpäällikkö oli heille antanut, aina lehmiin ja sikoihin. Hän toi muuten sen sanan linnasta, että nyt oli heinänkorjuu päättynyt, ja muutamien päivien kuluttua oli eversti luvannut lähettää koko kuormallisen heiniä parilla veneellä. Hän oli nimitäin luvannut Campelleille rehua, koska ei heidän oma maansa vielä kyennyt elättämään lemmiä.

Kapteeni viipyi muutamia päiviä Campellien luona ja oli nuorten tyttöjen alituinen seuralainen, kun he lypsivät lemmiä. Hän ei väsynyt katselemasta näitä molempia hienoja, hemmoteltuja nuoria naisia, jotka iloisina ja reippaasti toimittivat uudet askareensa. Mutta vaikkakin hän puheli ja nauroi hilpeän Emman kanssa, etsi hänen katseensa kuitenkin

taukoamatta hiljaisempaa Mariaa, ja näiden muutamien päivien kuluessa kasvoi hänen kiintymyksensä tyttöön syväksi, lämpimäksi rakkaudeksi.

»Hän tai ei kukaan muu on tuleva vaimokseni», ajatteli hän itsekseen.

Liian nopeasti kuluiva hetket, ja kapteenin täytyi taas lähteä pois. Ennen lähtöään hän kuitenkin kuiskasi pari sanaa salaa Martinille. Sitten hän pyysi, että Alfred seuraisi häntä linnoitukselle, viipyisi siellä yön ja palaisi seuraavana aamuna takaisin.

Alfred myöntyi mielellään pieneen retkeen, ja pari tuntia auringonlaskun jälkeen lähtivät molemmat nuorukaiset matkaan. Sinclar lupasi palata niin pian kuin mahdollista.

Joen tuolla puolen he tapasivat Martin Holdyn, joka heti lausui:

»Kapteeni kuiskasi minulle, että kohtaisin teitä täällä», virkkoi hän. »Toivon, ettei teillä ole mitään ikäviä uutisia?»

»On monta seikkaa, joista tahtoisin neuvotella», vastasi kapteeni. »Mutta minun mielestäni oli turha puhua niistä naisten kuullen. Ensiksikin», jatkoi hän kääntyen Alfredin puoleen, »arvelin, että teidän olisi hyvä tuntea tie linnoitukselle. Voisihan talven kuluessa sattua, että teidän olisi tuotava joku sana meille. Ja sitten tahtoisin vähän keskustella teidän ja Martinin kanssa muutamista tiedoista, jotka olemme

saaneet. Everstille on näet ilmoitettu, että indiaanit ovat pitäneet useita neuvotteluja. Ei ole epäilystäkään siitä, etteivät ranskalaiset lähettiläät käy heitä kiihottamassa. Ranskalaiset eivät näet koskaan voi unohtaa sitä, että me olemme heidät karkoittaneet tästä maasta.»

»Nepä ovat ikäviä sanomia», huudahti Alfred, mutta Martin pani suunsa sippuun ja päästi pitkän vihellyksen.

»Meillä on kuitenkin yksi toivo, punanahat eivät osaa olla yksimielisiä», jatkoi Sinclar. »Ja ehkäpä he pysyvät alallaan vielä tämän vuoden, mutta me emme myöskään voi olla varmat siitä, etteivät he jo nyt ryhdy väkivaltaisuuksiin. Olkaamme senvuoksi varuillamme, me olemme tekemisessä ovelan ja kavalan vihollisen kansa.»

»Mitä meidän teidän mielestänne pitäisi tehdä?» kysyi Alfred.

»Toistaiseksi vain odottaa. Voihan olla, ettei koko hankkeesta tule mitään, mutta eversti arveli, että teidän kumminkin pitäisi saada tietää tästä.»

»Niin katsokaas», virkkoi Martin. »Vaikka indiaanien päävoima lähtisikin pois, on aina kuitenkin muutamia, jotka eivät tahdo palata kotiin saaliitta; nämä eivät ole oikeita satureita, vaan pahinta roska- väkeä, rosvoja ja ryöväreitä suorastaan. Heitä meidän onkin pidettävä silmällä. Onpa onni, että

vanha Bone on muuttanut länteenpäin, hän varoittaa kyllä meitä ajoissa.»

»Mutta ensin täytyy hänelle ilmoittaa tästä», lausui Alfred. Sinun täytyy pistäytyä hänen luonaan tänä iltana, Martin, ja kertoa hänelle kaikki.»

»Sen teen, herra luutnantti.»

»Kertokaa asiasta veljellenne, luutnantti Campell, mutta ei kenellekään muulle», jatkoi Sinclar. »Ei ole syytä pelottaa vanhempianne ja toisia. Jos me kuulemme jotain tarkempaa linnoituksessa, lähetämme tietysti teille heti sanan.»

»Lienee viisainta, että nyt heti lähden Malakiaan luo», sanoi Martin. »Mitä pikemmin häntä varoitaan, sen parempi.»

»Niin, tee se, Martin, ja sano Mansikalle meiltä terveisiä.»

Sitten erosivat Alfred ja Sinclar Martinista, joka kääntyi ja lähti kulkemaan metsään päin. Molemmat muut jatkoivat matkaansa linnoitukselle.

»Jospa minä voisin jäädä teidän luoksenne asumaan», sanoi kapteeni. »Te ette arvaa, kuinka levoton minä olen puolestanne. Suoraan sanoen, tuntuu minusta, että teidän isänne menetteli kerrassaan mielettömästi asettuessaan tänne erämaahan.»

Alfred kohotti olkapäitään.

»Niin, rakas kapteeni, te ette ole ensimmäinen, joka niin sanotte; mutta me olemme tosiaan onnelliset ja

tyytyväiset elämäämme. Tosin emme arvanneet, — taikka minä en arvannut, sillä minustahan koko ajatus on lähtenyt — että me tulisimme asumaan näin kaukana kaikista ihmisistä. Silloin olisimme ehkä kuitenkin — ei, me emme olisi», keskeytti hän itse puheensa ja jatkoi sitten tarttuen ystävän käteen.

»Voi, Sinclair, te ette arvaa, miltä meistä kaikista tuntui jättää vanha kotimme! Katsokaa, jo sekin, että lähdimme kokonaan pois Englannista, oli meille helpoitus. Koska emme kuitenkaan saaneet jäädä »Koivikkoon», niin mieluummin sitten vaikka maailman ääriin kuin asua jossain, missä kuitenkin vanhan kodin muistot lakkaamatta astuisivat tiellemme.»

»Niin, minä ymmärrän kyllä teidät hyvin tässä suhteessa, ja ellei noita indiaaneja olisi, niin kävisi muu kyllä päinsä.»

Molemmat ystävät saapuivat pian linnoitukselle, missä Alfred vastaanotettiin erittäin ystävällisesti. Eversti puhui myöskin perheen vaarallisesta asemasta ja surkutteli varsinkin naisia. Hän kysyi kautta rannan, eivätkö nämä mahdollisesti voisi asua talvenaikaa linnoituksessa, ja sanoi, että siellä oli tilaa yllin kyllin heille. Mutta Alfredin vastaus oli päättävä: »Ei, kiitoksia». Hän tiesi, etteivät hänen äitinsä ja serkkunsa missään tapauksessa olisi suostuneet jättämään toisia.

»Niin, niin nuori ystäväni! Minä en tietysti tahdo pakottaa heitä. Mutta sanokaa minulle, enkö mil-lään tavalla voi auttaa teitä näissä olosuhteissa?»

»Minä olen ajatellut kysyä, eikö eversti tahtois antaa Campelleille muutamia raketteja», puuttui Sinclar puheeseen. »Jos he yöllä laskevat raketin, niin voimme me nähdä sen täältä linnoituksesta ja lähettää heille apua.»

»Mainio keksintö, kapteeni», vastasi eversti, »pitä-kää huolta siitä, että luutnantti Campell saa pari kappaletta mukaansa.»

»Ne ovat tosiaankin hyvät olemassa kotona», arveli Alfred, »ja minä lausun everstille tuhannet kii-tokset kaikesta ystävällisyydestä.»

Seuraavana päivänä Alfred lähti takaisin veneellä, joka vei heinät Campelleille, ja eversti huusi hänelle jäähyväisiksi:

»Minä sanon väelleni, että he pitävät silmällä raketteja ja silmänräpäyksessä hälyttävät, kun näkevät ne.»

SEITSEMÄS LUKU.

Talvi lähestyy.

Alfredin palattua linoitukselta kului pari päivää, ilman että mitään tapahtui. Martin oli onneksi tavannut Malakias Bonen kotona, ja hän oli luvannut ilmoittaa Campelleille heti kun sai kuulla jotain uutta indiaaneista. Hän arveli myöskin pian saavansa tietää, mitä oli tekeillä ja mitä heiltä oli odotettavissa. Tämän tiedon saatuaan Alfred rauhoittui, ja Sinclairin toivomuksen mukaan hän kertoi ainoastaan Henrylle asiasta.

Eräänä iltana, kun kaikki olivat kokoontuneet tulen ympärille, yltyi tuuli niin rajuksi, että oikein tuntui kamalalta.

»Nousee kova pohjoismyrsky», sanoi Martin, »nyt tulee talvi yks kaks.»

»Niin, kuuletteko, kuinka oksat pieksävät ruutuja! Pian saamme käyttää lumikenkiämme», arveli Alfred.

»Jumalan kiitos, että John on kotona näinä päivinä», sanoi äiti. »Minä en voisi olla rauhallinen, jos tietäisin että sinä olet metsässä tällaisella ilmalla, John.»

»Pyh», arveli John, joka istui vuolemassa satimenvipua.

»No, John», sanoi Martin, »kun sinä nyt saat lumikengät jalkaasi, niin voit kiittää yhtä nopeasti kuin hirvi — — silloin sinun pitää lähteä niitä metsästämään».

»Oletteko koskaan ampunut hirviä, Martin?» kysyi tohtori.

»Monta kertaa! Ne ovat hassunkurisia eläimiä. Ne eivät juokse kuten muut peurat, vaan ravaavat yhtä nopeasti kuin muut juoksevat ja liikkuvat siten yhtä pian. Ne ovat hyvin arat, ja hyvin vaikea on päästä niitä lähelle, paitsi talvella, jolloin lumikinokset ovat korkeat. Silloin ne uppoavat kinoksiin, sillä ne ovat hyvin raskaat, ja sitten ne makaavat siinä ja sätkivät, kunnes joku auttaa ne ylös — ja samalla ottaa ne hengiltä.»

»Niin, hirvi ei voi kuten me muut liikkua lumikengissä», sanoi Henry hymyillen.

»Ovatko ne vaarallisia eläimiä, Martin?» kysyi Arthur.

»Jokainen suuri eläin on vaarallinen, kun se asettuu vastarintaan», sanoi Martin. »Tuollaisen hirven sarvi voi painaa viisikymmentä naulaa; mutta syvässä lumessa ne ovat, kuten sanottu, vaarattomat. Liha on hyvänmakuista, joten niitä kyllä kannattaa metsästää.»

»Kyllä täällä sentään on kauhean kylmä», sanoi rouva Campell väristen. »On aivan kuin istuisimme

taivasalla, niin tuulee. Miten sitten käy, kun pakkanen alkaa?»

»Silloin tulee myöskin lunta, ja sitten on paljon lämpöisempi», lohdutti Martin.

»Lähtekäämme nyt levolle», sanoi tohtori. »Silloin tulemme pian lämpimiksi. Henry, ojenna minulle raamattu.»

Tapansa mukaan Campell luki tänäkin iltana ääneen luvun pyhästä kirjasta, ja senjälkeen mentiin nukkumaan.

Yön kuluessa yltyi tuuli melkein hirmumyrskyksi. Metsän puut rytisivät ja ryskyivät hangaten toisiaan pitkillä käsivarsillaan; tuuli vinkui talon nurkissa, ja kaarnaliuskat, joilla katto oli katettu läpättivät ylös ja alas. Uutisasukasten rakennus sai nyt kestää tulikoetuksensa, ja hyvin se sen kestitkin.

Aamupuolella yötä asettui myrsky, ja Campellit, jotka kaikki olivat nukkuneet varsin levottomasti, huomasivat ilokseen, ettei mitään vahinkoa ollut tapahtunut.

Emma ja Maria nukkuivat tavallista myöhempään, koska olivat maanneet niin kauan valveilla, ja kun he menivät ulos, näkivät he suureksi kummakseen, että lumi ympäröi taloa kolme jalkaa korkeina kinoksina, ja paikoittain olivat kinokset korkeammat kuin he itse.

Miehet lapioivat jo lunta täyttä vauhtia, ja pikku

pojista oli hirveän hauska olla lumisilla. Koirat olivat niinikään iloninnoissaan. Ne piehtaroiivat pehmeässä lumessa kuin kalat vedessä; tytöt heittelivät niitä lumipalloilla, mutta koirat ravistivat lumen turkeistaan ja pyöriskelivät kinoksissa ilosta ulvoen kápälät taivasta kohti.

Rouva Campell, joka oli seisonut portailla toisten riemua katsomassa, keskeytti iloisen leikin.

»Kas niin, lapset», huusi hän. »Nyt olette leikkineet kyllin. Mitä luulette Mustikin ja Kaunikin arvelevan, kun ette tule niitä lypsämään?»

»Ne sanovat varmaankin: Muu, muu», vastasi Emma, »mutta täti on oikeassa. Nyt meidän pitää lähteä.»

»Siitä ei tule mitään, nuoret neidit», virkkoi tähän Martin. »Miten luulette pääsevänne navetalle? Se on turha yritys. Jättäkää aamulypsy minun toimekseni. Päivän kuluessa lapioimme sitten tien sinne, niin että neidet saavat lypsää illalla.»

Niin tehtiinkin, ja aamiaisen jälkeen alkoi koko perhe rouva Campellia lukuunottamatta luoda lunta. Martinin neuvon mukaan lapioitiin lumi paalutuksen rintaan ikäänkuin muuriksi. Siten poistettiin lumi rakennuksen ympäriltä ja samalla saatiin valli myrskyn varalle, joka kyllä vielä oli puhkeava joko ennemmin tai myöhemmin.

Koko aamupuolen oli taivas yhä synkkä, ja lunta

satoi yhtä mittaa monta tuntia; mutta sitten ilma taas selkeni, ja aurinko alkoi paistaa.

Oli hyvin raskasta näin luoda lunta taukoamatta koko päivä, ja viimein jaettiin työvoima siten, että yksi ryhmä lepäsi, silloin kun toinen teki työtä. Kun ilta joutui, olivat kaikki niin väsyneet, etteivät tavallisuuden mukaan jaksaneet enää kokoontua tulen ääreen juttelemaan, vaan jokainen meni levolle ja vaipui pian sikeään uneen.

Seuraavana aamuna ryhdyttiin taas lumenluomiseen, ja koska ei enää satanut lunta, sujui työ kerkeästi eteenpäin. Navetalle raivattiin tie, toinen varastuhuoneelle, kolmas sikolättiin ja neljäs järvelle.

»Nyt meillä siis on vapaa pääsy kaikkiin valtakuntamme eri osiin», sanoi tohtori. »Mutta mitä muuta ulkotöitä meillä on vielä?»

»Koko perheen on opittava hiihtämään lumikengillä», ehdotti Alfred.

»Mitähän sanoisivat ystävämme Englannissa, jos näkisivät meidän, nuorten neitosten hiihtävän», virkkoi Maria. »He pitäisivät kai meitä kauhean epänaissellina.»

»Tietysti», sanoi Martin, joka ei koskaan ollut nähnyt englantilaista naista hänen kodissaan, ja sydämensä pohjasta halveksi kaikkea hienoutta. »Ei liene monta englantilaista ladya, jotka olisivat niin reippaat kuin m e i d ä n molemmat neidit.»

»Meidän molemmat neidit» olivat näet saavuttaneet suoraluontoisen metsästäjän rajattoman suosion.

»He eivät ole teeskenneltyjä nimeksikään», arveli hän. »Ja miksei nainen voisi oppia hiihtämään yhtä hyvin kuin mieskin. Se on vaan tyhmää ennakkoluuloa. Antakaapas olla, naiset oppivat kyllä vielä hiihtämään kerran maailmassa.»

Ja siinä Martin oli oikeassa.

»Nyt kai John pian pistäytyy Malakiaan luona?» kysyi Emma.

»Menen sinne huomenna», kuului Johnin vastaus.

»Ei, ei huomenna, sillä sinä et saa mennä yksin», sanoi hänen isänsä. »Huomennahan sitäpaitsi teurastamme härän, ja silloin on kaikilla yllin kyllin työtä. Meidän täytyy säästää heiniä, ja liha säilyy kyllä tuoreena koko talven.»

»John», sanoi äiti. »Muista, ettet lähde, ennenkuin isä antaa sinulle luvan ja joku täysikasvuista seura sinua.»

John nyökkäsi, ja äiti oli nyt levollinen. Hän tiesi, että poika piti sanansa. Johnin äänetön nyökkäys merkitsi yhtä paljon kuin monenkin miehen juhlallinen lupaus.

»Martin, missä sinä oikeastaan olet syntynyt», kysyi Henry eräänä iltana, kun perhe taas oli koontunut takkavalkean ääreen.

»Minä olen syntynyt Quebec'issä, herra Henry. Isäni oli korpraali kenraali Wolfen armeijassa ja haavoittui suuressa taistelussa ranskalaisten kanssa. Äiti kuoli aikaisin, ja jo puolikasvuisena minä jouduin turkiskomppanian palvelukseen. Siellä minä opin ampumaan ja virittämään satimia. Isä tahtoi välttämättä tehdä minusta rummunlyöjän, mutta minä sanoin hänelle: 'Ei, isä, en minä rupea mokoman rummuttajaksi. Olisipa sekin huvia.' 'Mitä aiot sitten tehdä', kysyi isä. 'Minä aion lähteä metsiin.' 'Niin, silloin saat itse pitää huolen itsestäsi', arveli isäni. Silloin minä läksin metsiin, ja kun parin vuoden kuluttua tulin takaisin ja toin suuret läjät nahkoja, joista sain hyvän hinnan, niin isä myönteli, ettei se ollutkaan niin huono elinkeino kuin mitä hän oli luullut.»

»Onko hän nyt kuollut?»

»Hän kuoli muutamia vuosia sitten. Minä tulin oikein liikutetuksi, kun kerran tulin kotiin ja kuulin, että hän oli sekä kuollut että haudattu; me vedimme näet aina yhtä köyttä. Voi, silloin kun minulla oli rahoja kukkarossa, oli meillä monta iloa yhdessä.»

»Ne olivat varmaankin huonoja iloja, Martin?»

»Niin olivat, herra tohtori; mutta hauska meillä sentään oli. Me metsästäjät olemme kuin merimiehet. Me emme tiedä mitä tehdä rahoillamme, kun ne saamme — ja niin annamme kolikoiden vierä, kun-

nes ne ovat lopussa. Minä vakuutan teille, etten koskaan ole iloisempi, kuin antaessani viimeisen kolikkoni pois ja taas ryhtyessäni metsäelämäni.»

»Mutta mitä kamalata ulvomista tuo on?» huudahti rouva Campell ja hypähti pystyyn.

Toisetkin kuuntelivat kauhistuneina.

»Se on vain joku susi-paha», vastasi Martin, joka rauhallisena istui paikallaan. »Se vaanii aina talon nurkissa, kun talvi lähestyy. Hiljaa, Hektor, hiljaa koirat — se ei merkitse mitään.»

Mutta sekä Hektor että toiset koirat murisivat eivätkä tahtoneet millään rauhoittua.

»Jos lampaat nyt olisivat ulkona, kävisi niiden huonosti», jatkoi Martin; »mutta ihmisille eivät sudet ole vaarallisia. Ne ovat yhtä pelkurit kuin kavalatkin. Pane vaan pois luodikkosi, pikku John! Ei kannata tuhлата ruutia susiin. Nahka ei ole minkään arvoista, ja liha ei kelpaa edes koiranruuaksi. Anna petojen vain ulvoa; ne väsyvät kyllä itse siihen, ja päivän koitteessa ne palaavat takaisin metsään.»

»Niin, mutta on niin kamala kuulla niiden ulvomista», lausui Emma.

»Kas vaan, kuinka hän vapisee», sanoi Alfred. »Muistatko, kuinka te keväällä pelkäsitte, kun sammakot ja sisiliskot pitivät laulajaisia — mutta te totuitte kyllä pian siihen.»

»Se olikin jotain aivan toista», puolusti rouva

Campell Emmaa. »Tähän ulvomiseen emme voi koskaan tottua.»

»Totuttepa niinkin, rouva! Kun olette kuulleet sitä pari yötä, nukutte yhtä rauhallisesti kuin ennenkin.»

»Minä olisin levollisempi, jos kaikki luodikot olisivat ladatut», sanoi Maria, joka tähän asti oli pysynyt äänettömänä.

»Minun on», virkkoi John.

»Ja toiset ladataan pian. Henry, tule auttamaan minua.»

Näin sanoen Alfred nousi tuoliltaan, ja pian riipuiivat kaikki pyssyt ladattuina seinällä.

Seuraava aamu oli taas kirkas ja valoisa. Luonto näytti niin säteilevältä päivänpaisteessa, että kaikki yölliset kauhut tykkänään unohtuivat. Nuoret tytöt olivat väsyksissä; sillä huolimatta ladatuista luodikoista ei kukaan heistä ollut ummistanut silmiään, niinkauan kun petoeläinten ulvominen kesti. Mutta kuka olisi voinut ottaa elämää synkältä kannalta kaikessa tässä ihanuudessa, jonka taivaan Herra oli luonut? Järvi ei vielä ollut jäässä, ja sininen vesi muodosti kauniin vastakohdan rantoja peittäville valkealle lumelle. Honkien oksat riipuiivat raskaina maata kohti, peittonansa puhdas, valkoinen lumikerros. Linnut olivat vaientuneet, luonnossa ei kuulunut hiiskaustakaan, kaikki oli niin hiljaa, että nuoret

ihmiset ehdottomasti hiljensivät ääntään kulkiessaan puhellen joelle ja sillan yli navetalle. Sekä Alfred että Henry seurasivat serkkujaan. He olivat ottaneet pyssyt mukaansa siltä varalta, että sudet näyttäytyisivät, mutta Martin oli oikeassa. Petoja ei näkynyt eikä kuulunut.

»Näette siis, tyttöset, ettei teidän tarvitse peljätä kulkea yksin», sanoi Alfred. »Martin tiesi kyllä, mitä hän sanoi.»

»Olet ehkä oikeassa; mutta minä toivoisin kuitenkin, että lehmät olisivat vähän lähempänä», arveli Maria, ja Emma oli samaa mieltä.

»Odottakaamme kärsivällisesti ensi vuoteen», arveli Henry. »Isä puhui siitä juuri eilen ja sanoi, että hän ei voi olla rauhallinen tietäessään teidän joka aamu olevan niin kaukana talosta. Mutta tänä vuonna emme vielä voi mitään tehdä.»

»Ei mutta katsokaahan, mitä tuolla tuleel!» huudahti Emma, joka juuri kohosi seisomaan lypsettyään lehmänsä.

Kummallinen kulkue lähestyi. Etummaisena kävi tai oikeammin juoksi voimakas mies, joka oli puettu hetaleilla reunustettuun ja suurella karvakauluksella varustettuun nahkaiseen päällysnuttuun. Hänen hartioillaan riippui lyhyt viitta, joka liehui tuulessa. Kädessään hänellä oli ruoska, jota hän tavan takaa läjähytti. Häntä seurasi toinen mies, ohjaten pientä

WIKI

The first part of the book is devoted to the general theory of the subject. It begins with a discussion of the basic concepts and definitions, and then proceeds to a detailed treatment of the various methods and techniques used in the study of the subject. The second part of the book is devoted to the application of the theory to the study of the various phenomena which are observed in nature. It begins with a discussion of the various types of phenomena which are observed, and then proceeds to a detailed treatment of the various methods and techniques used in the study of these phenomena.

WIKI

1. The first part of the book is devoted to the general theory of the subject.
2. The second part of the book is devoted to the application of the theory to the study of the various phenomena which are observed in nature.
3. The third part of the book is devoted to the study of the various methods and techniques used in the study of the subject.
4. The fourth part of the book is devoted to the study of the various methods and techniques used in the study of the various phenomena which are observed in nature.

The book is written in a clear and concise style, and is suitable for use as a textbook in the study of the subject.

WIKI

The book is written in a clear and concise style, and is suitable for use as a textbook in the study of the subject.

rekeä, jonka eteen oli valjastettu kuusi komeaa susikoiraa.

Vinhaa vauhtia riensi kulkue eteenpäin ja lähestyi Campellin nuoria.

»Indiaaneja — katsokaa!» huudahti Maria.

»Vihollisia!» huudahti Henry luodikoonsa tarttuen; mutta kun etummainen punanahka näki Henryn liikkeen, viittasi hän ystävällisesti kädellään ja huusi englanninkielellä:

»Hyvä ystävä — posti Quebec'istä — kirjeitä — uutisia!»

Riemusta huudahtaen nuoret riensivät miehen luo, ja kotvasen kuluttua olivat kaikki talossa ja ympäröivät postimiehiä kuullakseen uutisia.

Indiaaneja ravittiin runsaasti kahvillä, maidolla ja ruualla, jonka jälkeen he palasivat takaisin linnoitukselle, mutta perhe alkoi kiireesti avata postiansa. He olivat monta kertaa ennen saaneet kirjeitä Quebec'in ystävälliseltä kuvernööriltä; mutta tällä kertaa he huomasivat suurella jännityksellä, että posti oli tuonut kirjeitä ja sanomalehtiä aina Englannista asti.

Ne olivat kaikki yhdessä mytyssä, ja koko perhe ympäröi talon isäntää, kun hän avasi sen. Päällimmäisenä oli suuri tukku englantilaisia sanomalehtiä, joita jotkut heidän vanhoista ystävistään olivat lähettäneet kotimaasta — ne pantiin syrjään. Sitten

seurasi koko joukko kirjeitä perheiltä, joihin he olivat tutustuneet Quebecissä, nekin saivat odottaa, sillä alimmaisina oli kirjeitä vanhasta Englannista — kaksi kirjettä kumpaisellekin tytöistä, yksi Campellille hänen asianajajaltaan Lontoossa, ja sitäpaitsi useita Henrylle ja Alfredille heidän entisiltä ystävil-tään ja tovereiltaan. Jokainen tarttui kiihkeästi kirjeeseensä, ja huoneessa vallitsi syvä hiljaisuus, sillä aikaa kuin ahmien luettiin ensimmäiset uutiset. Rouva Campell yksin ei ollut saanut kirjettä, ja hän seurasi levotonna Alfredin kasvojen ilmettä, kun hän avasi suuren sinisen kirjekotelon, joka silmännähtävästi sisälsi virkakirjeen. Mutta tuskin oli Alfred lukenut ensimmäiset rivit, ennenkuin veri syöksähti hänen poskiinsa, ja ilosta säteillen hän huudahti:

»Isä, äiti! Se on virallinen vahvistus nimitykseeni yliluutnantiksi. Urhoollisen menettelyni johdosta taistelussa olen saanut ylennyksen. Hurraa!»

Kaikki ympäröivät häntä, ja kun onnentoivotusten tulva oli ohi, virkkoi tohtori:

»Minullakin on hauska uutinen, lapset! Asianajamme lähettää minulle kirjeen Miltonilta, joka ilmoittaa, että hän ei voi vastaanottaa kasvihuoneen kallisarvoisia kasveja ilman erityistä maksua. Hän on antanut asiantuntijan arvioida ne ja on sitten lähettänyt asianajajallemme rahat niistä. Ajatelkaas — kokonaista 1800 kruunua. Asianajaja kysyy,

pitääkö hänen lähettää rahat tänne vai tallettaa ne jossain pankissa Lontoossa.»

»Sehän oli mainiota!» huudahti rouva Campell.

»Mehän voimme tallettaa ne Quebecin pankissa.»

»Niin, se on paras keino. Silloin voimme keväällä ostaa niillä uusia lehmiä ja hevosia.»

»Milton menetteli kauniisti», sanoi Henry.

»Niin, hän tuntuu olevan kelpo mies», arveli isä.

»Minä en todellakaan ole hetkeäkään ajatellut vaatia korvausta siitä, mikä kyllä on tuottanut minulle kustannuksia mutta samalla iloa. Me olemme kuitenkin liian köyhät hyljätäksemme liiallisesta arkatuntoisuudesta hänen tarjoumuksensa. Suostukaamme siihen kiitollisuudella.»

»Mutta keneltä olette te, tytöt, saaneet kirjeitä?» kysyi äiti.

Emman ja Marian kirjeet olivat ystäväiltä ja sisälsivät uutisia kotiseudulta — ilmoituksia vanhoista ystävistä, joista muutamat olivat kuolleet, toiset kihloissa tai naimisissa j. n. e. Vanha koti ja entinen huoleton elämä muistui taas elävästi Campellin perheen mieleen, ja kyyneleet pyrkivät jokaisen silmiin. Koko päivään he eivät voineet rauhoittua, ja ilta kului tavattoman hiljaa ja vakavasti.

KAHDEKSAS LUKU.

Hektor raukka.

Seuraavana aamuna lähtivät Emma ja Maria uskollinen Hektor kintereillään aamuaskareilleen navettaan. Lypsettyään lehmät he istuivat hetken aikaa navetan kynnyksellä maitokiulut edessään.

»Tiedätkös mitä, Maria», virkkoi Emma. »Minä olen melkein pahoillani siitä, että sain kirjeitä Margaretalta ja Emmiltä.»

»Miksi niin?»

»Niin, kuulepas — olen koko yön nähnyt unta »Koivikosta» ja kaikista vanhoista ystävistämme. Kaikki se, mitä emme nyt saa ajatella ja surra, valtaa taas mieleni. Sanotte kyllä, että minä olen iloisin teistä kaikista; mutta älä kuitenkaan luule, että minä aina olen iloinen. Oi, uneni muistuu niin selvästi mieleeni. Minä olin taas »Koivikossa», meillä oli vieraita, minä soitin harppuani ja sinä säestit minua pianolla — sitten läksimme ajelemaan vau-
nuissa, ja seuraavassa tuokiossa olimme sinä ja minä puutarhassa poimimassa ruusuja kirkkoon. Sitten piti meidän lähteä tanssiaisiin. Täti toi minulle uuden sinisen puvun, ja minä olin niin ihastunut siihen. Mutta juuri kun aioin siihen pukeutua, heräsin. Ja missä olin? Hirsitalossa, köyhästi sisustetussa

huoneessaamme, tuhansia peninkulmia vanhasta »Koivikosta», musiikista, kirjoista, tanssiaisista — olin köyhä karjatyttö, joka oli nukkunut liian kauan ja myöhästynyt neljäntunnin askareistaan.»

Emma raukka purskahti kyyneliin. Hän oli vielä niin nuori, kummako siis, jos hän kaipasi vanhan kodin iloista elämää.

Maria kietoi käsivartensa sisaren kaulaan ja vapisevin huulin hän kuiskasi:

»Sisko kulta, minäkin olen nähnyt unta — käsitän kyllä surusi, mutta meidän täytyy pysyä uljaina. Meidän tarvitsee vain lausua sana, niin setä ja tati sallivat meidän lähteä kotiin. Mutta tahtoisitko mieluummin asua Englannissa vieraiden joukossa kuin — —?»

»En, en, tuhat kertaa en!» huudahti Emma kiiwaasti ja irtautuen sisaren syleilystä hän pyyhki kyyneleensä. »Sinun täytyy luvata minulle, ettet koskaan enää sanallakaan viittaa tällaiseen ajatukseen. Se ei ole koskaan, koskaan hetkeäkään juolahtanut mieleeni. Joskus vain valtaa minut sellainen sanomaton ikävä. Tiedän kyllä, että minun täytyy taistella sitä vastaan — ja sen teenkin, sitä t a h d o n k i n, on vain joskus helpompi purkaa mieltään — eikö totta?»

»Tietysti, tietysti!» vastasi sisar ja taputti rauhallisella tavallaan kiihkeän tytön kättä. »Puhu sinä

vain minulle, niin paljon kuin haluat, mutta älä anna tädin ja sedän huomata mitään.»

»En, sinä voit olla huoleti — sehän olisi kerrassaan häpeällistä», vastasi Emma, »Mutta nyt on kohtaaus ohi tällä kertaa. Menkäämme nyt kotiin — katsopas, kuinka Hektor tekeytyy helläksi. Tämä vakava keskustelu väsyttää sitä varmaankin.»

»Se ymmärsi hyvin, että sinä itkit», vastasi Maria taputtaen Hektorin kiharaa päätä. »Se tahtoo lohduttaa sinua omalla tavallaan, ja tekee sen juoksemalla ja häntää heiluttamalla. Tulepas, poikaseni.»

Näin sanoen Maria tarttui maitokiuluunsa, joka ei ollut aivan kevyt taakka. Emma seurasi hänen esimerkkiään, ja molemmat astuivat nopeasti polkua pitkin joelle. Hektor juoksi ilosta haukkuen heidän ympärillään.

He olivat jo saapuneet sillalle; silloin tapahtui jotain odottamatonta! Hektor pysähtyi tuokioksi, sen iloinen haukunta muuttui syväksi, vihaiseksi murinaksi, ja yht'äkkiä se hyökkäsi korkeaan lumikinokseen. Kuului ulvonta, kauhea ulvonta, ja samassa vieriskeli Hektor lumikinosta alas suuren suden syleilyssä.

Nyt syntyi vimmattu ottelu. Hektor taisteli kuin sankari, se puri ja repi sutta minkä jaksoi; mutta peto oli sitä voimakkaampi — muutamien minuuttien kuluttua vaipui Hektor raukka kuolleena suden

jalkoihin, ja sen karvaista ruumista pitkin virtasi veri lukemattomista haavoista.

Nuoret tytöt olivat taistelun kestäessä niin pelosta jähmettyneet, etteivät kyenneet ajattelemaankaan omaa pelastustaan. Heidän huomionsa oli kokonaan kiintynyt uskollisen koiran epätoivoiseen taisteluun. Nyt kääntyi peto heitä vastaan. — Silloin kuului koiranhaukuntaa ja usuttavia huutoja, ja John syöksyi sillan yli, Ponto ja Juno edellään.

Molemmat koirat hyökkäsivät suden kimppuun, ja rahtuakaan pelkäämättä riensi poika aivan taistelevien luo, kohotti luodikonsa suun pedon päätä kohti ja laukaisi. Kuului ulvonta, korahdus — ja peto vierähti kuolettavasti haavoitettuna lumelle.

John oli tosin niin ritarillinen, että ampui pedon, mutta hänen mieleensä ei juolahtanutkaan ulottaa ritarillisuuttaan niin pitkälle, että hän olisi auttanut serkkujaan. Nuoret tytöt olivat kiertäneet käsi-vartensa lujasti toistensa ympärille, ja kun susi kaatui, vaipui Emmakin tiedoton maahan.

John nyökkäsi päällään suteen päin, loi silmäyksen pelästyneihin tyttöihin, heitti luodikon hartioilleen ja huusi: »Se on kuollut!» Sitten hän kääntyi, kutsui koirat luokseen ja alkoi muutta mutkitta astua kotiin päin.

Kotona käytiin juuri aamiaispöytään, ja John istuutui ääneti omalle paikalleen pöydän ääreen.

»Sinäkö ammuit, John?» kysyi hänen isänsä.

»Niin», vastasi John.

»Mitä sinä ammuit?»

»Sutta.»

»Sutta!» toisti isä kauhistuneena.

»Missä se oli?» kysyi Martin. »Sepä kummallista, että se liikkui täällä päivän valossa.»

»Oliko se lähellä rakennusta?» kysyi Henry.

Johnin huulet vavahtivat. Yht'äkkiä hän laski veitsen ja kahvelin pöydälle ja kätki kasvot käsiinsä.

»Se puri Hektor raukan kuoliaaksi», nyyhkytti hän.

»Voi — mitä sanot — kauheata!» huudahtivat kaikki, ja Arthur alkoi myöskin itkeä. Olihan Hektor ollut molempien poikien erityinen lemmikki.

»Mutta Hektorhan seurasi molempia serkkujasi», jatkoi isä. »He menivät navetalle.»

»Niin, se tapahtui navetan luona.»

»Missä sitten Maria ja Emma olivat?»

»Suden luona.»

»Herra Jumala taivaassa!» huudahti äiti ja vai-pui puolitainnoksissa tuolilleen. Miehet syöksyivät istuimiltaan, tempasivat pyssyinsä ja hyökkäsivät ulos huoneesta. Tohtori ei seurannut toisia, vaan tuki vaimoan ja antoi hänelle lasin vettä. Kyyneleet vierivät pitkin hänen poskiaa, ja tuon tuostakin hän huudahti:

»Tyttö raukkani!»

John oli sillä aikaa pyyhkinyt kyyneleet silmistään ja alkoi nyt rauhallisesti juoda teetään. Pojan ilmeinen välinpitämättömyys suututti isää ja luoden häneen vihaisen silmäyksen hän huudahti:

»Se poika on kerrassaan sietämätön! Koiraa hän itkee, mutta sisarista hän ei piittaa rahtuakaan.»

»Ei heitä mikään vaivaa», sanoi John varsin loukkaantuneena.

»Eikö mitään, kun susi syö heidät.»

»Susi ei tee heille mitään. Se on kuollut.»

»Kuollut!» huusi äiti, ja veri palasi takaisin hänen poskiinsa. »Sinä paha, tuhma poika, miksi et sitä heti sanonut?»

»Ei kukaan kysynyt minulta», vastasi John.

Sillä aikaa olivat Henry, Alfred, Martin ja Arthur saapuneet sillalle ja näkivät kauhukseen Emman makaavan kuin kuollut maassa. Maria oli polvillaan hänen vieressään, ja Hektor ja susi makasivat kapaleen matkaa toisistaan, kumpikin verilätäkössä.

Siinä tuokiassa riensivät nuorukaiset paikalle ja huomasivat pian, että Emma oli vain pyörtynyt. Hetkisen kuluttua hän taas avasi silmänsä, ja Alfred lähetti Arthurin kiireesti kertomaan vanhemmille, että tytöt olivat vahingoittumatta. Sitten lähtivät he kaikki hitaasti jälestä, sillä sekä Emma että Maria vapisivat vieläkin pelosta.

Martin oli aivan suunniltaan ja selitti, että kaikki oli johtunut hänen ajattelemattomuudestaan. Hän oli heittänyt vähän lihanjätteitä lumelle navetan vie-reen siinä mielessä että sudet söisivät sen yöllä; mutta nyt arveli hän, oli sitä ollut niin paljon, ettei susi ollut ennättänyt syödä kaikkea, ja kun sen ateriaa häirittiin, raivostui se.

»Muuten eivät sudet koskaan ahdistaa ihmisiä», arveli hän; »mutta nyt tuli Hektor estämään petoa ennenkuin se oli kylläinen, senvuoksi se joutui rai-voihinsa. En koskaan voi antaa anteeksi itselleni sitä tuhmua. Neiti raukat, Hektor raukka!»

»Niin, älkäämme enää puhuko siitä», sanoi Alfred. »Kiittäkäämme Jumalaa, että vain koira joutui uhriksi. Tästedes — —.»

»Tästedes nousen minä joka aamu puoli tuntia aikaisemmin ja ajan lehmät rakennuksen luo», keskeytti Martin hänet. »Silloin saavat nuoret neidet lypsää ne levossa ja rauhassa aituuksen sisäpuolella. Tämmöistä ei saa koskaan enää tapahtua.» -

Kun saavuttiin taloon, seisoi äiti avoimin sylin oves-sa, ja tytöt heittäytyivät itkien hänen kaulaansa. Hän vei heidät sisään ja pakoitti heidät heittäytymään vuo-teelle, kunnes mielenliikutus oli ennättänyt asettua.

Kun hän tuli arkihuoneeseen, ympäröivät kaikki toiset Johnia, joka levollisena kuten tavallisesti istui luodikkoansa puhdistamassa.

»Katsokaas, rouva», huudahti Martin. »Enkö ollut oikeassa; luodikko lapsen kädessä on yhtä tappava ase kuin täysikasvuisen miehen käsissä.»

»Lapsen kädessä — Johnko sen ampui?»

»Niin, nyt vasta saamme sen tietää», vastasi isä. »Sinä olet käyttäytynyt hyvästi, John.»

»Äiti sanoi, että olen paha poika», vastasi John nyreästi. »Ja sinä sanoit, että olin sietämätön.»

»Niin, John, siksi ettet kertonut meille, että susi oli kuollut. Minä en sanonut sinua pahaksi sen-
vuoksi, että ammuit sen. Nyt suutelen sinua ja kii-
tän sinua rohkeudestasi ja mielenmaltistasi», sanoi hänen äitinsä.

»Pikku Johnin tulee muistaa, että on kyllä hyvä vaarassa käyttäytyä sankarin lailla; mutta elämässä on jotain, jota sanotaan pikku seikkain voimaksi, ja se on sanomattoman tärkeitä. Ellemme jokapäiväisessä elämässä pane huomiota toistemme tunteisiin, pidä huolta toisistamme ja ole auttavaisia ja rehellisiä, käy elämä sietämättömäksi. Kun John näki äitinsä ja minun suruni, olisi hänen heti pitänyt meille lohdutukseksi kertoa, että lapsemme ovat elossa, vaikkakin hän vastenmielisesti puhuu.»

John näytti hiukan nyreältä isän nuhteet kuullessaan; mutta kun isä lopuksi kysyi: »Tahdotko ajatella sanojani, John, ja toimia niiden mukaan?», vastasi hän kuitenkin jotenkin ystävällisesti:

»Koetan.»

»Kun Malakias saa kuulla tästä urotyöstä, jonka hänen pikku Majavansa on tehnyt», kuiskasi Alfred Henrylle, »niin Majava saa kai pian uuden nimityksen, »Sudentappaja» tai jonkun muun mahtavan nimen.»

Kun John oli puhdistanut pyssynsä, nousi hän istuimeltaan ja astui kuten tavallisesti ääneti ovelle.

»Minne nyt menet, pikku John?» kysyi äiti.

»Nylkemään suden ja tuomaan Hektorin kotiin.»

Ja sitten hän läksi.

Martin nauroi. »Siinä pojassa vasta metsästäjää on! Metsästäjä kiireestä kantapähän. Tietysti hän on oikeassa. Vanha Bone on opettanut häntä nylkemään otuksen. Se kuuluu myöskin metsämiehen tehtäviin. Ja Hektor raukan pitää saada hyvät hautajaiset.»

»Niin pitääkin!» huudahti Arthur. »Saanko minäkin, äiti, mennä Johnin avuksi sutta kotiin kantaan?»

»Mene vaan, poikanil!»

»Onko täällä muita vaarallisia petoja kuin sudet?» kysyi rouva Campell.

»Ei, ei!» vastasi Martin. »Karhu vetää talviuntaan jossain ontossa puussa. Se ei nyt vahingoita ketään, harvoin se tulee näkyviin ennenkuin keväällä. Villikissa on kyllä paljoa vaarallisempi kuin susi, mutta se on hyvin harvinainen. — Jos herra ja rouva

suvaitsevat, menen minä poikien luo heitä auttamaan.»

Vähän senjälkeen kun Martin oli mennyt, tulivat nuoret tytöt huoneestaan. Emma näytti olevan entisellään; mutta Maria oli vielä kalpea ja totinen.

»Minusta tuntuu, että Emma pyörtymyksestään huolimatta on päässyt vähemmällä säikähdyksellä kuin Maria», lausui Alfred.

»Niin, mutta minä pelkäsin paljoa enemmän kuin hän», vastasi Emma. »Minä annoin valtaa pelolleni, mutta Maria soti sitä vastaan. Maria on rohkea vaarassa, mutta minä olen rohkea vain silloin, kun ei ole mitään vaaraa.»

Kaikki nauroivat Emmen syvämielle selitykselle, ja rouva Campell sanoi:

»Parasta, että tytöt ottavat jonkun kirjan ja pysyvät levossa vielä jonkun tunnin. Me emme tahdo nähdä mitään hermokohtauksia jälkeenpäin.»

»Oi, täti kulta, me emme ole hienoja, hermostuneita neitejä. Karjatyttö kestää kyllä pienen pelästyksen. Kunpa Hektor raukka vain olisi elossa.»

»Niin Hektor raukka! Iltapuolella hautaamme hänet oikein juhlallisesti. — Eläin raukka, se juoksi niin iloisena teidän edellänne, kun läksitte navelle.»

Heidän vielä keskustellessaan sudesta ja Hektorista, kuului eteisestä askeleita, ja Malakias Bone

astui sisään nuoren vaimonsa, Mansikan, seuraamana.

Indiaaninainen astui ensi kertaa Campellien katon alle, vaikka perhe kyllä usein oli pyytänyt, että hän tulisi Johnin tai miehensä kanssa heidän luonaan käymään. Hän vastaanotettiin tietysti erittäin ystävällisesti. Emma ja Maria tarjosivat hänelle tuolin, mutta hän pudisti hymyillen päätään ja istuutui lattialle tulen ääreen.

»Hän ei ole tottunut tuoleihin, pikku neidit, antakaa hänen olla, missä hän on», sanoi vanha Bone. »Siinä hänen on paras olla, ja sitä tekin kai tarkoittatte. Minä otin hänet mukaani, koska en jaksanut yksin laahata kahta metsäkaurista. Pyytäisin saada lahjoittaa ne rouvalle.»

»Kiitos, Bone hyvä!» sanoi rouva Campell sydämellisesti. »Te olette kovin ystävällinen. Ja minä iloitsen lahjasta kaksinkertaisesti, koska se osoittaa, että olette kadottanut vastenmielisyytenne meitä kohtaan.»

»Olkaa vaitil!» sanoi Bone niin tuimasti, että rouva Campell olisi loukkaantunut, elleivät seuraavat sanat olisi osoittaneet rehellisen metsästäjän mieltä. Hän sanoi nimittäin:

»Minä en voi sanoilla selittää, kuinka häpeän käytöstäni teitä kaikkia kohtaan. Minä olen vain juro äijä, sen tiedän hyvin, ja minua kiukustutti se, että

yksinäisyyttäni häirittiin; mutta nyt pidän teistä ja häpeän itseäni.»

Bonen sanat olivat ilmeisesti niin vilpittömät, että rouva Campell nopeasti ojensi hänelle kätensä.

Yksinäisen metsämiehen oli nähtävästi vaikea löytää sopivia sanoja, joilla ilmaisisi tarkoitustaan, mutta kun hän lopuksi lausui:

»Minä olen sitä kauan miettinyt — toivoisin, että meistä tulisi ystävät», silloin kuroutuivat kaikkien kädet häntä kohtaan, ja ystävyys oli solmittu.

Bone nyökkäsi tyytyväisenä. Hän ei tuhlanut liikoja sanoja yhteen asiaan ja oli iloinen, kun oli saanut keventää sydäntään.

Hän alkoi nyt puhua toisesta aineesta. »Mansikka seurasi minua tänään, tahdoin näet näyttää hänelle tien tänne, jotta hän osaisi tuoda minulta sanaa vaikka yöllä, jos niin tarvitaan.»

»Sanaa yöllä?» toisti tohtori. »Mutta minkävuoksi lähettäisitte sanaa yöllä?»

Pojat hätääntyivät — Bone oli varmaankin unohtanut, etteivät toiset saisi tietää mitään indiaaneista tai oli Martin unohtanut mainita hänelle siitä. Jotain oli kuitenkin sanottava, ja Henry vastasi siis nopeasti:

»Asia on sellainen, että minä olen pyytänyt Malakian ilmoittamaan meille, jos hän saisi kuulla jotain indiaaneista. Sinclar kertoi äskettäin, että he olivat

pitäneet neuvotteluja lähellä linnoitusta, mutta sillä kertaa he erkanivat tekemättä mitään vihamielisiä päätöksiä. Niin että toistaiseksi ei ole mitään pelättävää.»

Malakias aikoi puhua, mutta Alfred antoi hänelle aika potkun pöydän alla. Ukko ymmärsi yskän ja vaiken; mutta rouva Campell ja tytöt näyttivät hiukan pelästyneiltä.

Malakias sanoi senvuoksi:

»Niin, niin, rouva! Siinä on kaikki, eikä ole rah-
tuakaan syytä pelätä. Se, jota ajoissa varoitetaan,
pitää silmänsä auki, ja hyvähän on joka tapauksessa,
että Mansikka tuntee polut ja tiet tänne.»

»Bone!» lausui rouva Campell hetkisen äänettö-
myyden jälkeen. »Te salaatte meiltä jotain. Kun te
n y t tuotte tänne vaimonne, jota ette tähän asti ole
tuoneet meille, niin tapahtuu se siitä syystä, että
olette kuulleet jotain, jota me emme tiedä. Tehkää
niin hyvin ja kertokaa se meille, vanha Bone. Minä
pyydän hartaasti, ettette salaisi meiltä mitään. Jos
vaara uhkaa, olemme paljoa levollisemmat tietäes-
sämme mikä ja missä se on, kuin jos meidän täytyy
elää epätietoisuudessa. Enkö ole oikeassa, Cam-
pell?»

»Olet varmaan, rakas Augusta. Puhukaa suunne
puhtaaksi, Malakias Bone, ja älkää salatko mitään.»

»Olkoon menneeksi! Punanahat kokoontuivat

kuin kokoontuivatkin ja erosivat taas metsästääkseen ja asettaakseen satimia; mutta yksi seikka ei minua miellytä! Vihainen Käärme, kuten häntä sanotaan, joka otti osaa neuvotteluun ja oli kovin vihamielinen englantilaisia kohtaan, on näet asettunut näille seuduin talvisijalleen.»

»Vihainen Käärme!» toisti Alfred. »Eikö se ollut hän, josta eversti puhui meille? Hän on palvellut ranskalaisessa sotajoukossa ja sai mitalin.»

»Aivan niin, herra luutnantti! Hän ei kuitenkaan ole päällikkö, mutta hän oli reipas soturi, ja ranskalaiset pitivät suurta melua hänestä, koska hän palveli heitä hyvästi. Senvuoksi hän onkin saavuttanut jonkinlaisen vaikutusvallan heimonsa keskuudessa, vaikkei häntä kuten sanottu pidetä päällikkönä. Hän vihaa kaikkia valko-ihoisia ja koettaa aina kiihoittaa kansaansa meitä vastaan; mutta hänen vaikutusvaltansa on nykyään paljoa pienempi kuin ennen.»

»Minkätähden siis pelkäätte häntä, Malakias?»

»Senvuoksi että hän on pystyttänyt telttansa talvimetsästystä varten lähelle meitä. Hänen seurassaan on kuusi, seitsemän nuorta soturia, jotka ihailevat häntä. Ja Vihainen Käärme on kerran kaikkiaan kelvoton lurjus, kavala ja ilkeä. Vaikka hänen heimonsa olisikin rauhallinen, aikoo hän varmaankin toimia omin päin. Hän ei suotta kanno nimeään.»

»Aikooko hän hyökätä teidän kimppuunne? Silloin on paras, että muutatte meidän luoksemme», sanoi tohtori.

»Minun? Ei, ei! Niin tyhmä hän ei ole. Hän tuntee minun luodikoni, josta hänellä on pari merkkiä ruumiissaan. Katsokaas, näillä punanahoilla on kaikenlaisia kummallisia kuvitteluja. Sodan aikana he eivät koskaan osanneet minuun kuulillaan, ja senvuoksi he luulevat, että minä olen haavoittumaton. He luulevat myöskin, ettei minun luodikoni koskaan ammu harhaan — lyhyesti sanoen, he pelkäävät minua melkein kuin ylenluonnollista olentoa. He arvelevat, että olen monen sadan vuoden vanha ja sanovat minua »harmaaksimäyräksi». Nähdessään kaukaa majani, he tekevät mieluummin pitkän kieroksen kuin uskaltavat sitä lähestyä. Mutta teidän perhettänne eivät indiaanit pelkää, ja jos vain Käärme pääsisi luikertelemaan paaluidan sisäpuolelle, saattaisi hän tehdä paljon paha. Mutta minä sanon hänelle, että hänen on paras pysyä täältä loitolla. Hän, kuten muutkin, indiaanit pelkää minua ja luulee, että olen poppamies.»

»Mitä ihmettä?»

»Oh, se on pelkkää noituutta, kuten jo äsken kerroin. Kenties he vielä kerran saavatkin maistaa luodikoni taikavoimaa», sanoi Malakias tuimasti hymyillen. »Mutta joka tapauksessa olen nyt varoitta-

nut teitä, ja toistaiseksi on kaikki rauhallista. Pitäkää vaan paalutusovi tarkoin lukittuna, ja antakaa koirain vartioida. Jos tulee pienintäkään merkkiä vaarasta, lähetän Mansikan luoksenne. Kun kuullette kolmasti koputettavan paalutukseen, niin tiedätte, että se on hän.»

Näin sanoen vanhus nousi.

»Tule, Mansikka», hän lausui. »Saako John tulla kanssani, rouva?»

»Kyllä, menköön vaan — hän on jo kauan ikävoinyt luoksenne. Mutta ensin täytyy teidän saada kuulla hänen sankarityöstään.»

Kertomus sudesta kerrottiin lyhyesti, ja ukko nyökkäsi hyväksyvästi.

»Siinä pojassa on ruutia», sanoi hän iloisesti. »Johnista tulee vielä aikaa myöten suuri metsästäjä. Me kuljemme siis navetan ohi ja otamme hänet mukaamme.»

Kun tohtori illalla piti tavanmukaisen hartaushetken perheensä keskuudessa, kiitti hän liikutettuna tyttäriensä pelastuksesta ja rukoili hartaasti, että taivaan Herra varjelisi ja suojelisi heitä kaikkia vastedeskin.

»Hyvää yötä, lapset!» sanoi hän sitten. »Tämä päivä on ollut täynnä mielenliikutuksia. Jumala siunatkoon teitä kaikkia.»

YHDEKSÄS LUKU.

Metsästäjät lähtevät kalkkunanajolle, mutta tuovat kotiin aivan toisenlaisen saaliin.

Ensimmäiset talvikuukaudet kuluivat, ja joululähenei. Silloin oli »Koivikossa» ollut puuhaa ja kiirettä yllin kyllin. Jo kauan ennen olivat rouva Campell ja nuoret tytöt kutoneet ja ommelleet köyhille, silloin leivottiin, pantiin juomaa, keitettiin ja paistettiin ylenmääräisesti. Tänä vuonna vietti perhe ensimmäisen joulunsa vierailu maalla; ja suuria herkkuja ei talon emäntä voinut tarjota. Naiset aikoivat kuitenkin leipoa luumuputinkin, sitä herkkua näet kaikki englantilaiset rakastavat suuresti eivätkä mistään hinnasta tahtoisi olla sitä vailla jouluna. Ja miesväki arveli, että he puolestaan kyllä saattaisivat hankkia joulupaistiksi kalkkunan, Amerika on näet kalkkunan kotimaa, ja sieltä se on tuotu Eurooppaan.

Talon täytyi olla puhdas ja siisti juhlaa, ja naisilla oli työtä yllin kyllin, tohtori ja Arthur pitivät sillä aikaa huolta siipikarjasta, porsaista ja lehmistä. Elukoittenkin täytyi saada tuntea, että oli joulu. Nuoret miehet sitävastoin lähtivät metsälle, ja rouva Campell valmistautui vastaanottamaan toivottua paistia. Tarkoitus oli näet paistaa se jouluaattona,

jotta joulupäivänä olisi niin vähän työtä kuin mahdollista.

Mutta ilta jo pimeni eikä metsästäjiä kuulunut. Talonväki alkoi jo käydä levottomaksi, kun Arthur, joka oli seisonut ikkunalla tähystämässä, äkkiä huusi:

»Nyt he tulevat — ja heillä on niin runsaasti saalista, että kantavat sitä seipäillä.»

Hän ja serkut riensivät metsästäjää vastaan. Silloin huomattiin, etteivät he kantaneetkaan metsän riistaa vaan ihmisolentoa oksista tehdyillä paareilla.

»Mitä se on? Mitä se on?» huusivat tytöt säikähtyneinä.

»Älkää peljätkö!» kuului Alfredin vastaus. »Se on vain muuan poloinen indiaaninainen, jonka olemme pelastaneet viluun kuolemasta.»

»Kutsukaa isää», huusi Henry. »Hän on varmaan-kin hyvin sairas.»

Yksissä voimin kannettiin vieras sisään ja laskettiin rouva Campellin vuoteelle. Tohtori tutki häntä tarkoin ja huomasi, että hän oli taittanut kehräsluunsa. Sitäpaitsi hän oli puolitainnoksissa kylmästä. Tohtori satoi naisraukan jalan huolellisesti, ja Emma ja Maria hieroivat hänen jäseniään, kunnes verenkierto taas pääsi toimimaan. Sitten hän sai jotain lämmintä juodaksensa, jonka jälkeen hän vietiin toiseen kerrokseen ja laskettiin vierasvuoteeseen, jota samoin kuin vierashuonetta sillä aikaa oli lämmi-

tetty. Vähän ajan kuluttua hän vaipui sikeään uneen, ja nuoret tytöt palasivat arkihuoneeseen äidin kanssa.

Metsästäjät kertoivat nyt tavanneensa naisen pensaan juurelta, missä hän oli levännyt puolikuolleena. Hän saattoi kuitenkin kertoa, että hän kuului indiaaniparveen ja oli kantanut teltan sekä muun kuormaston. Mutta hän oli kaatunut, ja kun huomattiin, että hänen oli mahdoton enää kulkea, oli parvi jättänyt hänet lumeen kuolemaan.

»Niin, ajatelkaas», lausui Alfred harmistuneena. »He antoivat hänen maata siinä yksinäisenä, sairaana ja avuttomana jättämättä hänelle edes ruuanhитуistakaan. Selkäsaunan sietäisivät he saada, nuo kovasydämiset julmurit.»

»Luutnantti puhuu liian ankarasti hänen seuralaisistaan», sanoi Martin. »Hätä ei tiedä lakia, eivät-hän indiaanit voineet kantaa häntä pitkiä matkoja metsästysretkellään.»

»Olisivatpa kyllä, jos heillä olisi ollut tahtoa, olisivat voimatkin kyllä riittäneet», arveli Henry. »Mutta punanahat eivät pane naisen hengelle suurempaa arvoa kuin kuormajuhdalle — sen olen ennen kuullut.»

»Illallinen on valmis, lapset», ilmoitti äiti.

»Oh, minä olen melkein liian väsynyt jaksakseni syödä», huudahti Alfred, mutta istuutui kuitenkin

pöytään ja söi sellaisella innolla, että toiset nauroivat hänen »puuttuvalle ruokahalulle».

»Eikö John vielä ole tullut?» kysyi Alfred, joka itsekin nauroi hyvää ruokahaluansa.

»Hän lupasi olla kotona jouluaattona», vastasi äiti.

»Ja vanha Bone lupasi hankkia joitakuuta kalkkunia», sanoi Martin. »Hän arveli, että hyvä paisti kai maistuisi joulupyhinä.»

»Haluaisinpa tietää, onko Bone pakana vai kristitty», virkkoi rouva Campell. »Hän on niin monta vuotta elänyt villien keskuudessa. Mitä arvellette, Martin?»

»Minä en ollenkaan luule, että hän on pakana, vaikka hän tosin ei ole uskonnollinen, siinä merkityksessä kuin te ehkä tarkoitate. Tiedän sen omasta itsestäni, että kun kuukausmääriä olen samoillut metsissä vaihtamatta sanaakaan kenenkään ihmisen kanssa, niin tuntuu mielestäni kuin olisi Jumala minua lähempänä siellä kuin istuessani Quebecin kirkossa. Samoin on kai Malakiaan laita, ja kun ei hän moneen vuoteen ole käynyt missään kaupungissa, niin uskonnolliset menot, niin sanoakseni, ovat häneltä unohtuneet. Hän ei edes tiedä mikä viikon päivä kulloinkin on. Huomasin selvästi, että kun rouva käski pikku Johnin olla kotona »perjantaina kahden viikon perästä», koska silloin oli joulupäivä, vanha

Malakias vaipui ajatuksiin. Kenties hänen mieleensä silloin johtui joulupäivät lapsuusajoilta. Ellette olisi tulleet siitä hänelle maininneeksi, olisi se päivä kulunut kuten kaikki muutkin.»

Perhe keskusteli vielä hetken aikaa ja lähti sitten levolle. Ennen maatapanoan hiipivät Emma ja Maria vielä kerran yläkerrokseen katsomaan sairastaan, mutta hän lepäsi rauhallisesti ja hymyili unisaan, ja he pitivät parhaimpana antaa hänen nukkua edelleen.

Edellä kerrotusta olemme nähneet, etteivät Campellit millään erityisellä tavalla viettäneet joulu-aattoa, se ei näet ole tapana englantilaisten keskuudessa. Ei, joulupäivä on heidän mielestään tärkein osa joulua, ja sitä päivää viettivät Campellitkin ilonpäivänä.

Perin toisenlainen oli kuitenkin tämä juhla kuin ne joulupäivät, jotka he monta vuotta olivat juhlassa viettäneet englantilaisessa herraskartanossa. Suuria valkeita lumihuutaleita leijaili ilmassa; koillistuuli ravisti lehdettömiä puita, järvi oli paksumana jääkenttänä — mutta heillä oli ruokaa riittävästi, katto pään päällä ja lämmittävä tuli takassa; he elivät onnellista perhe-elämää ja tunsivat tänä juhlanä selvästi, kuinka Jumala oli heitä varjellut ja johdattanut heitä satamaan, silloin kun koko heidän elämänsä uhkasi luhistua raunioiksi.

Senvuoksi he kaikki pyhäpuvuissaan kokoontuivat aamurukoukseen ja kuuntelivat liikutetuin mielin, kun tohtori luki päivän pyhän evankeliumin. Kun hartaushetki oli lopussa, herätettiin heidän vieraansa, kannettiin portaita alas ja laskettiin sohvalle. Jo varhain aamulla oli tohtori tarkastanut sidettä ja vakuuttanut, että potilaan tila yleensä oli tyydyttävä.

Tuskin oli indiaaninainen tuotu arkihuoneeseen, kun jo Malakias Bone, hänen pikku vaimonsa ja John astuivat sisään ja tervehtivät talonväkeä.

John kantoi yhtä ja Mansikka kahta kalkkunaa, jotka he antoivat rouva Campellille.

»Hurraa!» huusi Arthur pyörittäen veljeä. »Se on hyvä, että pikku metsästäjämme muistaa perheensä vatsoja. Sinutta olisimme saaneet tyytyä ijankaikkiseen metsäkaurispaistiimme.»

»Niin, kalkkunoita ei ole niinkään helppo aina saada käsiinsä», arveli Malakias. »Toivon, että nämä riittävät teille. Minä luulin muuten, että nuoret herrat myöskin olivat tuoneet kalkkunapaistin.»

»Ei, me saimme toisenlaista riistaa.»

Näin sanoen viittasi Alfred indiaaninaiseen, joka hymyili ja nyökkäsi. Hän oli nuori nainen, ja nyt kun hän oli syönyt ja nukkunut ja oli saanut Emman puvun ylleen, ei hän lainkaan enää ollut sama surkea olento kuin edellisenä iltana.

»Sepä hauska, että tulitte tänne joulupäivänä, Malakias», lausui tohtori. »Nyt viivytte tietysti koko päivän meillä?»

»Kyllä, kiitos kutsumasta, herra tohtori. Martin kutsui minua tuonoin, ja Mansikka tahtoi niin hirveän mielellään olla yhdessä nuorten neitien kanssa. Lapsi raukka hänellähän ei ole ketään yhdenikäistä seuratoveria.»

»Nyt puuttuu vain Archibald Sinclair joukostasamme», virkkoi Alfred. »Hän lupasi kyllä tulla, jos vaan millään lailla pääsisi vapaaksi.»

»Olen varma siitä, että hän tulee, jos v o i», — —
»Ja viipyy koko päivän», kuului iloinen ääni heidän takanaan.

Siinä oli kapteeni itse, ja nyt nousi ilo ylimmilleen. Kaikki tunkeutuivat hänen ympärilleen ja jokainen tahtoi pursittaa hänen kättään — lukuunottamatta molempia indiaaninaisia ja Mariaa. Hän ei yhtynyt yleiseen ilotervehdykseen; mutta hänen säteilevät silmänsä ja hehkuvat poskensa osoittivat, ettei se suinkaan johtunut välinpitämättömyydestä. Eikä kauan kestänytkään, ennenkuin kapteeni oli vallannut itselleen paikan hänen vieressään.

»Minä tuon muuten tervetulleen sanoman», lausui Malakias. »Meidän ei enää tarvitse peljätä indiaaneja. Olin eilen heidän metsästyspaikallaan, ja se oli tyhjä. He ovat lähteneet matkaansa ja samoilevat

länteen päin — tarkoitan Vihaista Käärmettä ja hänen joukkoaan. He ovat ottaneet kaikki tavaransa mukaansa ja toistaiseksi ei ole mitään vaaraa.»

»Kenties kuuluu meidän saaliimme Käärmeen väkeen», sanoi Henry. »Puhutelkaa, te pikku Mansikka, häntä, niin saamme kuulla, miten hän asiansa oikeastaan on.»

Malakias tulkiktsi Henryn sanat, ja Mansikka meni vieraan luo ja puheli hänen kanssaan puoliääneen indiaanein kielellä. Malakias kuunteli tarkkaavasti.

»Niin on asian laita, kuten arvelimme,» selitti hän sitten toisille. »Majavia on liian niukalta, senvuoksi ovat Vihainen Käärme ja hänen väkensä lähteneet toisaalle. Mutta keväällä he jälleen yhtyvät täällä toisiin indiaaneihin.»

»Onko hän samaa heimoa kuin Mansikka?» kysyi rouva Campell.

»Sangen mahdollista, rouva. Minä en muutoin oikein tiedä, mihin heimoon Mansikka kuuluu.»

»Mutta hänhän puhuu samaa kieltä kuin vieraamme.»

»Sen kielen Mansikka on oppinut minulta.»

»Teiltä? Mitä tarkoittatte?»

»Niin katsokaas, siitä on nyt noin kolmetoista — neljätoista vuotta, kuin minä saavuin eräälle paikalle, jossa oli ottelu hurooniparven ja jonkun muun

indiaaniheimon välillä. Minä pysyin piilossa, kunnes taistelu oli päättynyt, ja kuljin sitten tappelupaikan yli. Silloin huomasin erään pensaan juurella kaksi vilkasta pikku silmää, jotka tuijottivat minuun. Ensin luulin sitä ilvekseksi, mutta kun astuin lähemmäksi pensasta näin pienen, parin vuoden vanhan indiaanitytön. Minä kannoin hänen majaani ja olen pitänyt häntä luonani siitä asti, niin etten tiedä mihin heimoon hän kuuluu. Nimitin hänet Mansikaksi, koska löysin hänet mansikankukkien keskeltä.»

»Ja sitten menitte hänen kanssaan naimisiin?» kysyi Emma.

»Naimisiin — ei, neiti kulta, siihen olin aivan liian vanha. Mutta kun kaikki sanovat häntä vaimokseni, ja koska hän toimittaa vaimonaskareet kodissani, niin käyköön asia täydestä. Jos häntä sanottaisiin tyttärekseni, olisi se paljoa lähempänä totuutta; sillä minä olen ollut hänelle isän asemasta.»

»Kelpo, vanha Malakias», huudahti tohtori ojentuen ukolle kätensä. »Ja itsekö te näitte kaiken sen vaivan ja puuhan mikä tuommoisesta pikku olennosta on?»

»Ei ollut ketään muuta», sanoi vanha Malakias vaatimattomasti. »Minun täytyi siis itse tehdä kaikki. Kunpa vain saisin selkoa hänen heimostaan; mutta luulen, että he olivat tulleet jostain kaukaa ja joutu-
neet huroonien hyökkäyksen alaisiksi.»

»Minkävuoksi tahdotte saada selkoa hänen heimostaan? Hänhän on niin iloinen ja tyytyväinen luonanne.»

»Siksi että olen vanha mies, ja minun kuoltuani, on tyttö aivan yksin.»

»Ei, ei enää!» huudahtivat Campellit yhteen ääneen.

»Me pidämme huolen hänestä, siihen saatte luottaa», sanoi rouva Campell, ja hänen miehensä lisäsi siihen:

»Sen teille lupaamme, Bone.»

Ukko ojensi tohtorille kätensä ja nyökkäsi liikuttettuna.

»Tuntuu kuin vierisi kivi rinnastani», sanoi hän.

Nyt nousi rouva Campell ja pyysi tyttöjä keittiöön kynimään uhkeat kalkkunat ja jouduttamaan ne uuniin.

Martin Holdy, joka seurasi heitä ollakseen heille apuna, loi silmäyksen olkansa takaa arkihuoneeseen ja sanoi matalalla äänellä:

»Malakias onkin aina tuntunut minusta liian vanhalta tuon sievän tytön mieheksi.»

»Todellako, Martin! Niin, nythän voitte itse siepata hänet», ehdotti Emma hymyillen.

»Kuka tietää, neiti», vastasi Martin yhtä lyhyesti ja ilkkuvasti kuin John konsanaan.

Ja niin kului joulupäivä erämaassa, ja hyvin se

kuluikin. Iloisina ja kiitollisina laskeutuivat kaikki illalla levolle. — Jouluriemu ja hiljainen ilo asui jokaisen sydämessä, ja toivehikkaana he odottivat uutta vuotta.

KYMMENES LUKU.

Emman urotyö.

Talvi oli hyvin kova, lämpömittari osoitti monta astetta jäätymäpisteen alapuolella. Tuon tuostakin puri pakkanen *Arthuria* nenään, kun hän illoin ja aamuin meni ulos polttopuita noutamaan. Mutta hänen äitinsä oli aina varuillaan ja hieroi heti pojan nenää lumella; ja hyvinpä se keino näkyi tepsivänkin. Sudet ulvoivat kyllä vielä joka yö; mutta vähitellen siihen totuttiin, koiratkin murahtivat vain vähän ja jatkoivat sitten untaan.

Uusi vuosi koitti ja kului eteenpäin. Nyt oli kaililla kyllä aikaa lukeakin, ja tohtori antoi pojille säännöllisiä opetustunteja. Tytötkin, jotka väsyivät yhtämittäisiin talouspuuhiin, ottivat osaa koulutunteihin, ja heistä oli kovin hauska oppia vähän kreikkaa ja latinaa. Lumikenkäretket tuottivat suurta hupia, ja nuorilla oli monta hauskaa matkaa yhdessä, mutta kovin kauas he eivät uskaltaneet lähteä punanahkain tähden.

Alfred, Henry ja Martin kävivät yhä vielä metsästämissä, ja Arthur pääsi usein mukaan. Nuorukaisilla ei ollut nykyään mitään työtä; ensimmäisenä vuonna ei näet ollut vielä viljaakaan riihessä. Kanaadalainen maamies pui tavallisesti viljansa talvella, ja se kestää useita kuukausia.

Kun metsämiehet palasivat kotiin retkiltään, oli heillä alussa paljon kertomista; mutta viimein väsyttiin tähänkin aineeseen. Heidän metsästysjuttunsa olivat näet aina samantapaisia, sillä erotuksella vain, että saalis oli milloin metsäkauris, milloin hirvi, ilves tai villikissa.

»Koskahan herra John suvaitsee näyttäytyä?» lausui Emma eräänä päivänä istuessaan sisarensa seurassa ompelemassa.

»Vastahan hän pari päivää sitten lähti. Emme voi odottaa häntä vielä tällä viikolla.»

»Ei, se on totta. Eiköhän hän silloin tiedä jotain uutta indiaaneista», arveli Emma haukotellen ja venyttellen itseään.

»Varo ompelurasiaa, äläkä haukottele niin kauheasti kuin olisit susi, joka aikoo syödä minut», huomautti Maria hymyillen.

»Tahtoisinpa tietää, veisikö Halli verikoira voiton sudesta.»

»Mitä puhut, Emma kulta, minusta saimme aivan kylliksemme Hektor raukan taistelusta.»

»Kun John tulee, tuo hän ehkä Malakiaalta jotain sanaa indiaaneista», virkkoi Emma hetkisen koluttua.

»Taasko sinä sitä ajattelet? Ne uutiset, jotka saamme siltä taholta ovat tuskin niin hauskoja, että niitä kannattaa ikävöidä.»

»Oi, minulla on niin kauhean ikävä, että pelkkä sotapukuisen indiaanin näkökin olisi tervetullut vaihtelu.»

»Todella hauska vaihtelu! Mutta pianhan metsämiehet saapuvat kotiin — silloin saamme nähdä, mitä he tuovat.»

»Vanha juttu — metsäkauriin! Hui, minä en enää viitsi ajatellakaan metsänriistaa.»

Näin sanoen kärsimätön tyttö nousi ja otti luodikon seinältä.

»Mitä nyt aiot?» kysyi sisar.

»Aion lähteä pienelle retkelle — mutta olen luvannut sedälle, etten liiku minnekään pyssyttä. Tuletko mukaan?»

»Ei kiitos! Tänään on aivan liian kylmä mielestäni.»

»Mikä koirista on kotona? Vain Trim — tulepas Trimikäinen, kohota vähän laiskaa ruumistasi, me lähdemme kävelylle.»

Emma ja Trim eivät olleet ehtineet kauas ja lähestyivät juuri erästä tienmutkaa, kun he äkkiä

UUTISASUKKAAT KANADASSA

KIRJOITTANUT

KAPTEENI MARRYAT

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA
HELSINGISSÄ

6 vihko

1910

kuulivat kummallista ääntä — syvää, vihaista murinaa.

»Mitähän se on?» ajatteli nuori tyttö, mutta hätkähti samassa. Aivan hänen edessään seisoivat näet suuri harmaa karhu sulkien kapean käytävän.

Vielä murahdus, ja karhu astui eteenpäin tyttöä kohti. Hänen sydämensä sykki kiivaasti, mutta hän malttoi mielensä ja ajatteli:

»Minä olen aivan lähellä rakennusta — levollisuutta vain, minä ennätän kyllä sinne.»

Hän kääntyi ja juoksi pari askelta — silloin pelästytty häntä kiivas haukunta. Pikku Trim oli syöksynyt esille ja asettui aivan pedon eteen haukkuen sitä henkensä takaa.

Emma seisoivat hetkisen neuvotonna. Nyt kohosi karhu takajaloilleen ja kohotti mahtavaa kypälätään — sekunti vain, ja pikku Trimin osaksi olisi tullut Hektorin kohtalo. Mutta Emma ei toista kertaa tahtonut nähdä, kuinka uskollinen eläin tuli surmatuksi hänen silmänsä edessä — nopeasti hän kohotti luodikkonsa, kuului pamaus, ja karhu kaatui kellelleen, sydän lävistettynä.

Uljas tyttö pudotti pyssyn käsistään ja vaipui polvilleen. Hän oli nytkin kuten tuonoin suden nähdessään vaipua tainnoksiin; mutta hän ei tahtonut toista kertaa pyörtyä pelästyksestä. »Ylös, ylös!» hän sanoi itselleen ja nousi vavisten pystyyn.

Luja tahto saa ihmeitä aikaan. Niinpä tässäkin. Muutaman minuutin kuluttua kolkutettiin aitauksen ovelle, ja Emma astui sisään punaposkisena säihkyvin silmin ja laukaistu luodikko kädessään.

Metsästäjät olivat sillä aikaa palanneet kotiin, ja koko perhe oli tietysti suunniltaan kuullessaan Emman karhuseikkailusta. Arthur katseli häntä syvällä kunnioituksella, ja toiset eivät tienneet miten kylliksi ylistää hänen mielenmalttiaan.

»Nyt John käy kateelliseksi», arveli Arthur.
»Nii n pitkälle hän ei vielä ole päässyt.»

Martin oli aivan innoissaan ja vakuutti kerta toisensa jälkeen, että Emma neidin pitäisi saada pal-kinto urhoollisuudesta. »Ja sellainen varma silmä», lisäsi hän. »Laukaus on nähtävästi osunut suoraan sydämeen. Muuten eläin ei olisi noin äkkiä kupertunut maahan.»

Emma punastui.

»Ei, ei!» hän huusi torjuen toisten kiitostulvaa.
»Nyt menette liian pitkälle. Minulla oli kyllin järkeä ja voimaa laukaistakseni luodikon — siinä kaikki. Mutta minä vakuutan teille kaikille, että minä en t ä h d ä n n y t ollenkaan — en rahtuakaan. Muistan aivan selvästi, että suljin silmäni ja laukaisin umpimähkään — oli pelkkä sattuma, että minä ylimalkaan osuin.»

»A-haa», huudahti Arthur, hänelle se silmin-

nähtävästi oli suuri helpotus, ettei serkku ollut häntä taitavampi. Toisilta meni suu hymyyn, mutta isä sanoi vakavasti:

»Niin, niin — se oli joka tapauksessa rohkeasti tehty. Mutta mistä se johtuu, että karhu kömpii näkyviin keskellä talvea? Nehän vetävät talviuntaan tähän aikaan.»

»Niin, sitä minäkin tässä juuri tuumin», vastasi Martin. »Voi sattua, että joskus tapaa jonkun, mutta se on kovin harvinaista. Silloin on tavallisesti joku härinnyt sen talviunta — kenties ilves tai villikissa on pelästyttänyt sitä. Mutta menkäämme nyt nylkemään se. — Emma neidin pitää saada sen nahasta matto huoneeseensa.»

Illallispöydässä johtui keskustelu luonnollisesti taas Emmen seikkailuun, ja Martin kertoi monta muuta metsästysjuttua sekä karhuista että susista.

»Oletteko tuntenut ketään naista, joka olisi surmannut karhun?» kysyi Maria, joka nähtävästi oli hyvin ylpeä nuoremman sisarensa neuvokkaisuudesta.

»En, neiti, mutta olen kuullut eräästä vaimosta, joka tappoi suden.»

»Kuka hän oli, Martin?»

»Hänen nimensä oli Margaret Smith ja hän oli naimisissa erään maanviljelijän kanssa tuolla Quebec'in puolella. Hän oli eräänä päivänä tallissa ja

näki sieltä, että susi muutta mutkitta astui sisään ovesta tupaan, jossa hänen nuorin lapsensa lepäsi kehossa. Hän syöksyi pedon jäljestä ja tuli juuri sisään, kun eläin oli tarttunut lapsen vaatteisiin nostaakseen sen kehdestä. Susi katseli häneen sähköisin silmin; mutta se ei tahtonut päästää lasta eikä senvuoksi hyökännyt hänen kimppuunsa. Silmänräpäyksen he seisoivat vastatusten — sitten vaimo kiiti seinän luo ja sieppasi sieltä miehensä luodikon. Hän ei unohtanut kuten Emma neiti tähdätä; mutta hän pelkäsi vahingoittavansa lastaan. Sitten hän ojensi pyssynsuun suden lapaa kohti eikä sen päätä kohti. Peto kaatui eikä voinut enää nousta, ja päästi samalla lapsen kidastaan. Äiti sieppasi sen, mutta haavoitettu eläin puraisi häntä käsivarteen ja ruhjoi luut tykkänään. Se oli kauhea juttu! Mutta lapsi pelastui, ja vaimon huudon kuullessaan riensivät naapurit paikalle ja tappoivat pedon.

»Äiti raukkal» huudahti rouva Campell. »Kuinka hirveässä tuskassa hän mahtoi olla!»

KYMMENES LUKU.

Hiukan luonnontietoa.

Heti joulun jälkeen toi Martin eräänä päivänä kotiin muutamia majavia, jotka hän oli pyytänyt ja kaikki ihmettelivät niiden kaunista nahkaa. — Kun kaikki illalla olivat koolla arkihuoneessa, sanoi Arthur;

»Äiti, kuulisitpa, mitä Martin kertoo majavista. Ne ovat melkein yhtä viisaita kuin oikeat ihmiset.»

»Ovatko ne niin viisaita eläimiä?»

»Ovat», vastasi Martin. »Indiaanit väittävät että niillä on sielu aivan kuin ihmisilläkin, ja varma on, että ne älyssä voittavat monen miehen.»

»Kerro meille hiukan noista »ihmismäisistä» eläimistä, Martin», pyysi tohtori.

»Niin, katsokaapas, ensiksikin ne rakentavat talonsa yhtä huolellisesti kuin mekin. Ne ovat erinomaisen taitavat niin kutsutussa insinööriyössä, ja patoavat veden yhtä taitavasti kuin konsanaan oppinein mestari. Minä makasin kerran erään pensaan juurella virran rannalla ja kuulin pienen majavaparven neuvottelevan. Vakuutan teille, rouva, että ne keskustelivat kuin ihmiset ikään. Vanhat johtivat puhetta ja nuoret kuuntelivat.»

»Mitä ne sitten sanoivat?» kysyi Arthur.

»Ne eivät tietysti puhuneet niin, että minä ymmärsin — kuulin vain käsittämättömiä ääniä; mutta itse ne ymmärsivät vallan mainiosti.

Kun neuvottelu oli lopussa, ryhtyivät ne työhön; mutta ensin asetettiin vahtisotamiehiä, joiden piti antaa varoitusmerkki vaaran uhatessa.»

»Niin tekevät muuten myöskin monet linnut, ne tietysti, jotka elävät yhdessä parvittain», selitti tohtori.

»Niinpä kyllä, herra tohtori! Mutta kuulkaahan vielä. Ensin majavat valitsevat itselleen järven tai virran, joka on niille sopiva, ja sitten ne ryhtyvät työhön. Vahvoja hampaitaan ne käyttävät sahana puita kaataessaan ja häntää muurauslastana, ja etukäpäliään ne käyttävät kuten me käsiämme. Leveät hännät kelpaavat myös työntökärriksi.»

»Sepä on tosiaan merkillistä!»

»Eikö totta? — Tehtyään näin työjaon, ne alkavat kasata maata valleiksi, jotka välisti voivat olla neljä — viisisataa askelta pitkät ja parikymmentä jalkaa korkeat. Nämä rakennetaan siten, että majavat etuhampailla sahaavat suuria paksuja puita, jotka ne ovat kulettaneet veden reunalle. Kun puu on sahattu poikki, putoaa se virtaan ja kulkee virran mukana sille paikalle, jossa sitä tullaan käyttämään. Mutta niin viisaat ovat nämä pikku veitikat, että jos tuuli kääntyy ja alkaa käydä veden vastakkaiselta

puolelta, niin ne jättävät puoleksi sahatun puun siihen, kunnes ovat varmat siitä, että se putoaa oikealle puolelle. Kun puut näin on saatu sille paikalle, jonne pato on rakennettava, asetetaan ne virran poikki, ja sitä myöten kun majavat asettavat rungon toisensa päälle, kohoaa vesi luonnollisesti ja nostaa yhä useampia ylös, niin että ylimmät tulevat oikealle paikalleen. Mutta sitä ennen menevät eläimet noutamaan liejua ja ruohoa, jonka ne litteillä hännillään kuljettavat padon luo. Lieju ja ruoho käytetään aukkojen täytteeksi, kunnes koko laitos on luja ja tiivis vallitus, oikea muuri, joka täydellisesti sulkee vedeltä tien.»

»Ja eläimet jaksavat suorittaa tuon vaikean työn? Eivätkö ne väsy?»

»Väsy! Minä olen kuullut heidän työskentelevän yökauden läpeensä. Ne tuhrivat ja läiskyttivät hännillään, niin että olisi luullut ainakin puolisensataa ihmistä olevan työssä eikä vain satakunta majavia. Ne työskentelevät lakkaamatta yötä päivää eivätkä lepää koskaan, ennenkuin ovat saaneet työnsä valmiiksi.»

»Mutta vallituksen rakentaminen on kai vain johdantoa varsinaiseen työhön — itse asuntoa varten? Kerropas meille vähän siitäkkin.»

»Mielelläni. »Talon» sisäänkäytävä on aina vedenalainen, ja mitenkä ne voivat saada paalut isketyksi pohjaan, on minulle kerrassaan arvoitus. Mutta

varma on, että ne kiinnittävät paalut oikein tukevasti. Itse rakennus on kuin pyöreä kumpu, ja siinä on useita kerroksia, joissa on pienet kamarit. Se on rakennettu kovasta mullasta ja savesta, ynnä oksista ja kasveista. Siinä on kolme kerrosta huoneita, toinen kerros toisensa päällä, ja jos vesi nousee kevätulvan aikana tai sateella, voivat ne siirtyä yhä ylemmäksi.»

»No, enpä ole moista kuullut! Ja ne asuvat siis kamareissa aivan samalla lailla kuin mekin?» kysyi Emma.

»Niinpä kyllä, ja jokaisella majavalla on oma huoneensa.»

»Jopa nyt! Niin mukavaa ei meillä, Marialla ja minulakaan ole. Vai mitä sinä, Maria, arvelet?»

»Koristavatkohan ne huoneensa myöskin tauluilla ja verhoilla?» nauroi Maria.

»Ei, neiti, niin pitkälle eivät majavat luullakseni kuitenkaan ole päässeet.»

»Sepä hyvä. Silloin me ihmiset olemme kuitenkin hiukan edellä näistä viisaista eläimistä.»

»Mitä ne syövät, nuo velikullat?» kysyi Henry.

»Oh, oikeastaan vain puunkuoria, varsinkin haa-
van. Syksyllä ne kokoavat suuret varastot muonaa; sillä talvisin sulkee jää majavat niiden asuntoon.»

»Kuinka niitä pyydetään?»

»Monella tavalla. Joskus murtavat indiaanit

padon ja päästävät veden virtaamaan. Sitten he tappavat kaikki majavat paitsi kymmenkunta naarasta ja viisi- kuusi koirasta. Ne jätetään eloon, jotta ne poikisivat ja lisääntyivät. Sitten sulkevat metsästäjät jälleen sulun; ja niin on kaikki taas entisellään.»

Kun majavajärvi on jäänyt, voi niitä helposti pyytää toisellakin tavalla. Majavanpyytäjä murtautuu sisään rakennuksien yläpuolelta; mutta silloin pötkivät kaikki majavat pakoon ja sukeltavat veteen. Hetkisen kuluttua täytyy niiden kuitenkin nousta vedenpinnalle hengittämään, ja silloin ne vangitaan verkkoihin.

Onpa vielä kolmaskin tapa pyytää niitä, nimittäin ansoilla, joihin on pantu haavankuorta syötiksi; mutta se on varsin vaivaloinen pyyntikeino.»

»Elävätkö ne aina vedessä?»

»Kyllä tämä laji, joista nyt olen kertonut; mutta on myöskin niin kutsuttuja maamajavia. Ne kaivavat itselleen maahan koloja kuten kanit, ja niitä on helppo pyytää. Indiaanit luulevat, että ne ovat laiskoja ukkoja, jotka eivät ole viitsineet tehdä työtä kuten muut majavat, ja ovat senvuoksi tulleet karkoitetuiksi toisten parista.»

»Näillä seuduin on oikeastaan hirveän paljon metsänriistaa», virkkoi Alfred.

»Niin, täällä on kyllä otuksia jos jonkinlaisia, sekä peuroja, kettuja, karhuja ja susia — — —»

»Pian kai karhut heräävät talviunestaan», keskeytti Henry Martinin puheen. »Silloin täytyy olla varovainen. Ei kaikilla ole yhtä hyvä karhu-onni kuin Emma serkulla.»

»Sinä, ole kiusaamatta!» sanoi Emma ja pölytti Henryä tukasta.

»Muistan kyllä sen kerran, jolloin minä olin hengenvaarassa, myöskin karhun takia,» sanoi Martin.

»Miten se tapahtui?»

»Niin katsokaas, minä iskin kerran kirveeni puuhun, ja silloin kuulin kummallista murinaa puun sisästä. Arvasin heti, että siellä oli karhu, ja kiipesin senvuoksi puuhun katsomaan, olinko oikeassa. Mutta juuri kun oli päässyt onton rungon latvaan ja aioin kurkistaa aukkoon, murtui laho puukuori, ja minä tipahdin päistikkaa alas koloon.»

»Karhun luo? Olipa se oikein osattul!»

»Niin, sanokaas muuta. Onneksi en pudonnut päälaelleeni, sillä silloin en nyt tässä seikkailuani kehuskelisi; mutta minä putosin syvälle alas, kunnes jalkani koskettivat jotain pehmeää, ja eikös vain se ollutkin itse mestari Mesikämmen omassa persoonassaan. Mutta minä tulin sellaisella voimalla alas, että sen pää vääntyi aivan allepäin, joten se ei voinut iskeä minuun hampaillaan.»

»Sepä oli merkillinen juttu. Kuulepas, Martin,

etköhän sinä vähän pane meille omiasi?» kysyi tohtori.

»Tämä on ehkä noita niinsanottuja metsästäjäjuttuja», arveli Alfred.

Martinin posket lensivät punaisiksi.

»Ei, tuhannesti ei», huudahti hän kiivaasti. »Luu-levatko, herra tohtori ja nuoret herrat todellakin, että minä valehtelen heille vasten silmiä? Semmoinen voi käydä laatuun, kun istuu kaupungin kapakoissa, mutta eihän sitä toki istu valehtelemassa omalle isännälleen ja emännälleen.»

Tohtori tunsu loukanneensa kelpo metsästäjää ja hän ojensi hänelle kätensä.

»Suo anteeksi, Martin hyvä», lausui hän. »Minä puhuin äsken tyhmästi. Kerro vain edelleen. Me lupaamme uskoa kaikki, mitä sanot.»

Tohtorin ystävälliset sanat rauhoittivat Martinia, ja hän jatkoi: »Karhu pelästyi kuitenkin yhtä paljon kuin minäkin, ja makasi senvuoksi rauhallisesti pari minuuttia jalkaini alla. Silloin olin minäkin jo selvinnyt ja aloin nyt kiivetä takaisin ylös. Onneksi oli ontto runko niin leveä, että minä saatoin ponnistautua ylöspäin siten, että painoin selkäni toista seinää vasten ja polveni vastakkaiseen seinään. Siten pääsin taas päivän valoon ja asetuin hajareisin eräälle oksalle pikkusen henkäistäkseni. Mutta enpä ollutkaan vetäissyt henkeä enempää kuin kolme-neljä

kertaa, ennenkuin keksin Otso mestarin pään puolen kyynärän päässä itsestäni. Se oli myöskin selvinnyt säikähdyksestään ja ajoi nyt häiritsijäänsä takaa. Kyllä taisin sillä kertaa tavallista nopeammin tulla maahan pitkin puunrunkoa ja yks—kaks—kolme — siinä oli kontiokin aivan kintereilläni! Minä syöksyin luodikkoni luo, joka oli ruohikossa, käännyin ja ammuin otusta vasten naamaa, niin että se kuolleena kupertui maahan.»

»Hu huu! Sillä kertaa olisi teidän voinut käydä hyvin hullusti.»

»Niin, niin olisi; mutta sillä kertaa oli onni järkeä parempi. Kyllä tästedes varon kiipeämästä puuhun, kun kuulen karhun sen sisällä murisevan.»

»Tiedättekö mitä, Otso ei oikeastaan ollut niinkään väärässä. Tehän pudota tupsahditte hänen kotiinsa ja pesäänsä.»

»Oh, kai meillä muillakin on yhtä suuri oikeus puihin kuin herra karhulla», arveli Martin. »Taivaan Herra on antanut metsän meille yhtä hyvin kuin eläimillekin.»

KAHDESTOISTA LUKU.

Hääjuhla metsässä.

Tammikuu ja helmikuu kuluivat, maaliskuu seurasi niitä, ja yhä painoi talven raskas käsi maata. Mutta kun huhtikuu koitti, sai aurinko vallan, ja ilmat kävivät leudoiksi. Se tapahtui niin rajusti, että pieni joki äkkiä paisui kohisevaksi virraksi, ja suuri osa niittyä joutui tulvan alle. Parissa päivässä seutu muutti tykkänään näköä. Lumi, joka kuukausmäärät oli rasittanut maaemoa, oli poissa, linnut livertelivät taas rakennuksen ympärillä, ja uusi vaaleanviheriä ruohopeite kattoi niityn. Vielä kymmenkunta päivää, ja puut saivat lehtipukunsa, ilma huokui lämpöä — kevät ja kesä saapuivat kuten tavallisesti Kanadassa miltei samaan aikaan.

Lehmät päästettiin laitumelle, ja Maria ja Emma saattoivat taas kulkea navetalle susia pelkäämättä. Vene laskettiin vesille, ja pojat pyysivät muhkeita lohia ja muuta kalaa. Henry, Arthur ja Martin saivat kovalla kiireellä käydä muokkaamaan raivattua maapalstaa ja kylvämään siihen ensimmäisen viljan. Tohtori taaskin ryhtyi jälleen puutarhatyöhönsä. Kanat kaakottivat ja munivat ahkerasti, ja kun metsästysaika oli lopussa, annettiin Mansikalle sana,

että hän joka päivä sai hakea tuoreita munia Turvalinnasta.

Vieras indiaaninainen oli oleskellut koko talven Campellien luona. Hän oli lempeä, hiljainen nainen ja tuntui olevan sanomattoman kiitollinen valkoisten huolenpidosta. Mutta hänellä ei ollut läheskään Mansikan viehättävää olentoa ja herttaisia silmiä. Hänelle oltiin ystävällisiä, mutta Maria ja Emma eivät tunteneet samaa mieltymystä häneen, kuin he heti ensi silmäykseltä olivat tunteneet Malakiaan nuoreen kasvattityttöreän. He olivatkin oikeastaan iloiset, kun vieras kevätsäiden alkaessa ilmoitti haluavansa takaisin heimonsa luo. Hän sai runsaan eväspussin ja lähti hartaasti kiitellen ystävällistä isäntäväkeään. Tuskinpa aavistivat Campellit, että hän vielä kerran joutuisi osoittamaan kiitollisuuttaan muutenkin kuin vain sanoilla.

Siitä päivin kun Malakias joulupyhänä oli ollut läsnä Campellien hartaushetkessä, tulivat hän ja Mansikka joka sunnuntai uutisasunnolle ja viettivät koko päivän uusien ystäviensä luona. Oli kerrassaan liikuttavaa nähdä, kuinka vanha erakko vähitellen sulii ollessaan yhdessä vilkkaan, iloisen nuorison kanssa, ja pian hänen tyyli käyttöksensä kokonaan hävisi.

Huomatessaan, ettei Malakias enää arastellut heitä, kysyi tohtori, eikö olisi parasta peruuttaa majan

ja maapalstan kauppa; mutta ukko ei millään ehdolla suostunut enää järjestämään asiaa toisin.

»Mitä minä maalla tekisin?» kysyi hän. »Pitäkää te vaan kaikki. Teillä on siitä enemmän hyötyä kuin minulla; mutta minua haluttaisi kuitenkin muuttaa majani taas takaisin tänne. Olisiko teille vastenmielistä, jos taas saisitte minut naapuriksenne?»

»Ei, eil Tulkaa vain, milloin haluatte. Meidän nuoret auttavat kyllä teitä muuttamaan tavaroitanne.»

»Kiitos, se on kyllä pian tehty. Jos pojat saavat tulla luokseni huomenaamulla varhain, käy koko muutto parissa tunnissa. Silloin voi John vastedes nukkua kotonaan, vaikka hän käykin metsällä minun kanssani. Ja se ei liene hänen äidilleen vastenmielistä», arveli ukko hymyillen.

»Ei, siinä olette oikeassa», vastasi äiti iloisena.

»Sen lisäksi on vielä muuan seikka, joka minun piti selvittää», jatkoi Malakias. »Martinilla on jotain kysyttävää teiltä, ja hän on pyytänyt minua puhe-mieheekseen.»

»Martin!» toisti tohtori ja katseli ympärilleen. »Hänhän oli tässä aivan äskettäin. Miksi ei hän voi sitä itse sanoa?»

»Kas, hän arveli, että olisi somempi, jos minä toisin sen esille. Seikka on sellainen, että hän on iskenyt silmänsä Mansikkaan ja tahtoisi mielellään hänet vaimokseen.»

Malakiaan uutinen herätti oikein ihmettelyn myrskyn. Nuoret tytöt lähenivät uteliaina, ja tohtori virkkoi:

»Kas, kas! Niin, onhan hän herttainen tyttönen.»

»Niin on! Ja hän pyytäisi siis teiltä lupaa saada naida tytön.»

»Mutta, hyvä ystävä, teillähän on määräämisvalta Mansikan suhteen eikä meillä.»

»Minä olen tosin indiaanein tavan mukaan Mansikan isä; mutta te olette Martinin isäntä, ja senvuoksi tulee hänen kysyä teiltä lupa.»

»Meidän mieleemme ei koskaan juolahtaisikaan kieltää häneltä sitä — vai mitä, Augusta?» kysyi tohtori.

»Ei tietystikään.»

»Ja minä puolestani annan hänet mielelläni Martinille», jatkoi metsästäjä.

»Enkä aio vaatia hänestä mitään lahjoja.»

»Vaatia Martinilta lahjoja — Mansikasta! Enpä ole mokomaa kuullut! Tavallisestihan a n n e t a a n vaimolle jotain, eikä vaadita mitään sulhaselta.»

»Niin, ei englantilaisista naisista mutta indiaanin naisista kylläkin. Englantilainen vaimo tarvitsee kodissaan väkeä, joka toimittaa askareet, ja se tulee miehelle kalliiksi. Indiaanivaimo sitävastoin työskentelee sekä itsensä että miehensä edestä. Senvuoksi hän onkin jonkin arvoinen ja sulhanen ostaa

hänet aina isältä. Luulenpa, että ajan pitkään tulee helpommaksi ostaa indiaanivaimo kuin saada rahoja englantilaisen vaimon myötä.»

»Tepä olette oikein epäkohtelias, Malakias», nauroid Emma.

»Niin, niin, pikku neiti, naurakaa vaan; mutta totta se kuitenkin on. Ja Mansikasta tulee kelpo vaimo, sen takaan. Enkä olisi antanutkaan häntä Martinille, ellen tietäisi, että hän on reima metsästäjä ja kunnon poika, joka tulee kohtelemaan pikku tyttöäni hyvästi.»

»Mutta miten aiotte itse tulla toimeen ilman Mansikan apua?» kysyi rouva Campell.

»Niin katsokaas. He aikovat rakentaa majansa aivan minun lähelleni, ja silloin pitää Mansikka huolen minustakin. Sen hän kyllä helposti tekee, ja Martin pysyy yhä teidän työssänne. Se tekee pojalle hyvää, siitä olen varma. Kun hänellä on hyvä vaimo, ei hän halua vaihtaa paikkaansa ruvetakseen taas viettämään metsämiehen erakkoelämää.

»Ei tietenkään. Tämä on kerrassaan mainiota, Malakias. Mutta kuka heidät vihkii?» kysyi rouva Campell.

»Linnoituksessa ei ole mitään pappia», virkkoi Henry. »Hänhän sairastui syksyllä, joten hänen täytyi lähteä pois.»

»Oh, eihän siinä mitään pappia tarvita. Hän on

indiaanityttö, ja Martin ottaa hänet indiaanien tapaan vaimokseen.»

»Kuinka sitten?»

»Hän tulee minun luokseni ja pyytää hänet omakseen, ja minä suostun, ja sitten he yhdessä menevät omaan kotiinsa.»

Toiset nauroivat. »Siinä ei ole liiaksi häämenoja!» lausui tohtori.

»Niin, aivan liiaksi vähän, jotta minä voisin siihen suostua», virkkoi rouva Campell. »Mansikka on tosin indiaaninainen, mutta emme me eikä Martin ole pakanoita, ja tekin, joka olette tytölle isän asemassa, olette valko-ihoinen. Meidän mielestämme hän ei koskaan sillä tavalla olisi oikein vihitty vaimo.»

»Kuten tahdotte, rouva! Mutta vaikka hän lähtisi-kin kaupunkiin, ja vihittäisiin siellä virsillä ja puheilla, ei hän ymmärtäisi siitä hölyn pölyä.»

»Ei vielä; mutta sitten kuin hän osaa hiukan englanninkieltä, toivon saavani hänet ymmärtämään meidän uskontoammekin. Ja silloin hän ilolla muistaa, että hän joutui avioliittoon, niinkuin joutua pitää. Muuten hän ehkä haluaisi saada vihkimismenot suoritetuksi uudelleen. Miksi ei siis yhtä hyvin suorittaa ne nyt heti?»

»Niin, niin, sen asian saatte te ja tohtori päättää. Mutta mistä saamme papin?»

»Ei ole välttämätöntä matkustaa kaupunkiin hake-

maan pappia», sanoi Alfred. »Sotalaiivan kapteenilla on oikeus suorittaa kirkollisia toimituksia, ja sama oikeus on linnoituspäälliköllä hätätilassa. Me kutsumme everstin tänne ja pidämme oikein pulskat häät nuorelle morsiusparille.»

Tyttöjen mielestä oli kummallista, että saattoi tulla »oikein» naiduksi ilman papin apua; mutta tohtori virkkoi iloisesti:

»Niinpä kyllä, sillä tavallahan asia voidaan järjestää.»

Martin kutsuttiin nyt sisään, ja sitten hän meni noutamaan Mansikan. Hän näytti olevan hyvin iloinen siitä, että nuorukaisesta tulisi hänen aviomiehensä, ja niin oli asia hyvällä alulla.

Ryhdyttiin heti rakentamaan majaa nuorelle parille, ja tohtori kirjoitti everstille pyytäen häntä ja upseereja juhlaan. Eversti vastasi mielellään tulevansa, ja seuraava sunnuntai määrättiin hääpäiväksi.

Siitä syntyi oikea juhlapäivä uutisasukkaille Kanadan syvissä metsissä. Naiset olivat pukeutuneet parhaimpiin pukuihinsa, ja Mansikalla oli uusi hirvennahkahame ja kukkaseppele ohimoillaan. Martin oli tarkoin selittänyt hänelle, miten vihkiminen oli tapahtuva ja kun eversti oli lukenut vihkimäsanat, vastasi hän ääneen ja selvästi »Tahdon», niinkuin hänelle oli opetettu, ja samalla hän hymyili ja nyökkäsi toisille, aivan kuin hän olisi tahtonut sanoa:

»Enkö osannut läksyäni?»

Sangen erilainen oli tämä pieni, luonnoliinen indiaanimorsian kuin englantilainen liikutettu, punastuva morsian, mutta metsäläistytön liikuttava luottamus ja teeskentelemättömyys voitti kaikkien sydämet. Kun hän seisoj siinä sulhasensa rinnalla, kirjava kukkakiehkura pitkillä mustilla hiuksillaan, näytti hän niin herttaiselta ja viattomalta, että ankaran everstinkin täytyi hänelle hymyillä. Ja Martin ei voinut kääntää hänestä katsettaan.

Vihkimisen jälkeen kävivät kaikki pöytään, joka oli täynnä kaikenmoisia herkkuja, ja vaikka Mansikka nyt ensi kertaa istui tuolilla, suoritti hän sen tempun mainiosti eikä ollut lainkaan hämillään. Tohtori toi esille kaksi pulloa viiniä päivän kunniaksi, ja niin vietettiin oikein iloiset häät.

Illan suussa eversti ja upseerit jättivät hyvästi ja soutivat takaisin linnoitukselle. Kun kapteeni Sinclar heitti hyvästi Marialle, puristi hän tytön kättä ja kuiskasi:

»Seuraava morsian tässä talossa on Maria Percival — nämä sanat saivat tytön posket punaisiksi kuin tulppaani, ja nopeasti hän pakeni sisään. Sinclar katseli iloisesti hänen jälkeensä ja seurasi sitten päällikköään veneeseen. Kun upseerit olivat lähteneet, heitti morsiusparikin hyvästi. Alfred, Henry, Malakias ja pikku pojat saattoivat heidät kotiin ja korot-

tivat lopuksi raikuvan eläköönhuudon morsiusparin kunniaksi.

Näin vietettiin ensimmäiset häät Kanadan syvissä metsissä.

KOLMASTOISTA LUKU.

Metsä palaa.

Eversti oli sanonut, että hän viikon kuluttua aikoi lähettää veneen Montrealin kaupunkiin, ja jos Campellit tahtoivat, saattoi joku heistä hyvin lähteä mukaan ostoksille. Se oli tarjous, jota ei käynyt hylkääminen; sillä taloon tarvittiin koko joukko kaikenlaisia pikkutavaroita, ja mikä vielä tärkeämpää, varastossa oli suuri läjä nahkoja, jotka oli myytävä. Malakiaan olivat arvokkaimmat; sillä niiden joukossa oli koko joukko majavannahkoja, Martinin ja toisten olivat enimmäkseen peurannahkoja.

Nyt oli vain kysymys siitä, k u k a rupeaisi »kauppamatkustajaksi»

Vanha Malakias ei tahtonut mielellään lähteä kaupunkiin. Martinia tarvittiin talon töissä, eikä hän tietysti liioin ollut halukas jättämään pikku

vaimoansa. Henry ja Alfred taas eivät ymmärtäneet kaupasta mitään, eivät ainakaan nahkakaupoista. Pulma ratkaistiin kuitenkin siten, että Malakias tarjoutui lajittelemaan kaikki nahat ja hinnoittamaan ne. Ellei nahoista maksettaisi määrättyä hintaa, oli ne tuotava takaisin kotiin. Tohtori oli tyytyväinen tähän järjestykseen, ja Henry määrättiin lähtemään. Kirjoitettiin pitkiä luetteloja kaikesta siitä, mitä tarvittiin, nauloista ja ruuveista alkaen aina jauhoihin, sokeriin, ompelutarpeisiin ja rohtoihin.

Rahat, jotka tohtori oli saanut ansaritaimistaan Koivikossa, hän aikoi käyttää karjansa lisäämiseen, muun muassa annettiin Henryn tehtäväksi hankkia muutamia lampaita, vasikoita, härkä, pari lehmää, sekä kaksi pientä kanadalaista ponia.

Henry matkusti siis, ja sillä aikaa kun hän oli poissa, kylvivät toiset otsansa hiessä siementä vasta raivattuun maapalstaan. Toiseen palstapuoliskoon kylvettiin kauraa ja toiseen vehnää, Malakiaan entiseen palstaan joen toiselle puolelle kylvettiin maissia. Heti kun kylvö oii lopetettu, ryhdyttiin toiseen työhön. Viljavainiot ympäröitiin näet korkealla aidalla, ja siihen käytettiin valkoisesta setripuusta kiskotuja säleitä. Näitä setripuita kasvoi eräällä suolla kappaleen matkan päässä.

Kului melkein viisi viikkoa, ennenkuin Henry palasi pitkältä matkaltaan ja sillä aikaa ennätettiin

hyvästi laittaa tarha odotetuille lampaille ja pieni talli ponihevosille. Eversti oli useita kertoja käynyt uutisasutuksella tohtorin puheilla. Hänen mieleensä oli näet juolahtanut, että tohtorin välttämättä oli rakennettava vesimylly, koska virta hiukan alempana teki aikamoisen putouksen. Sellainen yritys sieti kuitenkin tarkkaa pohtimista, ja Campellia pelotti ryhtyä niin suuriin puuhiin, hän arveli, että heiltä puuttui työvoimia. Siitä olisi kuitenkin ollut niin suuri etu, että asia kyllä oli miettimisen arvoinen; silloin saattaisi näet Turvalinna itse jauhaa viljansa. Sitäpaitsi oli eversti luvannut jauhattaa myllyssä linnoituksenkin viljat, silloin kun ei ollut muuta jauhamista.

Pitkällisten neuvottelujen ja perinpohjaisen pohtimisen jälkeen tohtori viimein päätti rakentaa myllyn, ja eversti lähetti taas osaston sotamiehiä avuksi puitten kaatamisessa. Koko myllynkoneisto sitävastoin tilattiin Quebec'istä. Samoin lähetettiin hakemaan myllynrakentajia.

Kun Henry palasi, hämmästyi hän suuria muutoksia, jotka hänen poissaollessaan olivat tapahtuneet. Hän toi pelkästään hyviä uutisia; nahat hän oli myönyt määrättyyn hintaan, ja hän oli saanut hevoset, vasikat ja lampaat kohtukaupalla. Matka-arkussaan oli hänellä sitäpaitsi muutamia uusia kirjoja ja vähän rihkamaa naisille. Hänen mukanaan

tuli kuin välähdys siitä maailmasta, jonka he olivat jättäneet.

Kuukauden perästä saapuivat sitten veneet kaupungista tuoden tilatut tavarat myllyä varten ja insinöörin, erään herra Emersonin, jonka tuli valvoa töitä. Hän oli sivistynyt nuori mies, ystävällinen ja miellyttävä, ja pian hän tuli koko perheen ystäväksi. Nyt kaikuivat taas voimakkaat kirveeniskut metsässä, ja sotamiehet työskentelivät tavallista ripeämmin; sillä insinööri oli mies, joka osasi panna väkeensä vauhtia.

»Te olette tehnyt hyvän kaupan», virkkoi hän tohtorille. »Tämä maa on mainiota, ja järvi edistää sekä vientiä että tuontia. Noin viidenkymmenen vuoden kuluttua on maatilanne suuren omaisuuden arvoinen.»

»Kunpa vain olisimme hiukan lähempänä muita ihmisiä», vastasi tohtori ja tukahutti huokauksen.

»Niin, mutta voittehan helposti saada naapureita», jatkoi nuori mies. »Jos haluatte, kuulustelen minä Quebec'issä, olisiko siellä keitä siirtolaisia, jotka tahtoisivat asettua tänne.»

»Niin, se on kieltämättä uusi ajatus joka kenties voi toteutua», arveli tohtori. »Se lisäisi työvoimiamme! Mutta kyllä meidän täytyy vähän tietää, k u k a tänne aikoo asettua.»

»Tietysti, tietysti! Teidän ei pidä ottaa vastaan

kaikenlaista roska väkeä, ainoastaan rehellisiä, kunnon ihmisiä. Ei ole niin vaikeata saada heitä tänne, kuin saada heitä pysymään täällä, sillä siirtolainen muuttaa maasta juuri hankkiakseen itselleen riippumattoman aseman. Nyt saatte kuulla suunnitelmani. Tämän kesän kuluessa koetatte saada kaadetuksi niin monta puuta kuin mahdollista, ja ensi vuodeksi ostatte sitten enemmän maata hallitukselta — sanokaamme noin 4—500 tynnyrinalaa. Te jaatte maan sadan tynnyrinalan suuruisiin palstoihin ja annatte siirtolaisten viljellä viisikymmentä tynnyrinalaa, jotka rajoittuvat teidän maahanne — sillä ehdolla, että he saavat, niin pian kuin voivat, ostaa toiset viisikymmentä tynnyrinalaa omakseen. Silloin karttuu oma tilanne monella sadalla tynnyrinalalla viljeltyä maata ja samalla saatte vakinaisia naapureita ympärillenne. Eikö tämä ole hyvä tuuma?»

Campell hymyili nuoren miehen innolle.

»Kyllä, herra insinööri, hyvä se kyllä olisi, kunpa vain nuo monet tynnyrinalat ensin olisivat raivatut puista puhtaiksi. Olen kyllä nähnyt, kuinka raskasta työtä puitten kaataminen on. Mutta minä kiitän teitä keksinnöstänne. Ellei sitä nyt heti voidaakaan toteuttaa, voi sen ehkä tehdä vuosien kuluttua.»

Kesä oli jo kulunut jotenkin pitkälle. Mylly oli valmis, ja uuttera herra Emerson heitti hyvästi mutta lupasi pian taas tulla tervehtimään perhettä. Sota-

miehetkin lähtivät pois, ja Campellit olivat taas yksin. Tähän vuodenaikaan ei kuitenkaan kukaan joutanut turhia haikailemaan; oli näet yllin kyllin työtä koko päivän. Karja oli lisääntynyt melkoisesti, oli hoidettava lehmiä, lampaita, porsaita ja hevosia, sitten täytyi niittää ja korjata heinä, leikata vilja ja puida se avonaisessa ladossa, jonka sotamiehet olivat rakentaneet. Olki koottiin aumoihin talvi-rehuiksi, ja jyvät vietiin myllyyn. Kun syksy lähestyi, toi teurastus uutta kiirettä; silavan ja kinkkujen savustamista varten rakennettiin pieni vaja.

Näin vierivät päivät ja viikot jokapäiväisessä askareessa, ja perheen työllä oli siunausta. He alkoivat jo tuntea itsensä vapaiksi leipähuolista, ja he olivat kaikki kiitollisia Herralle hänen hyvistä töistään heitä kohtaan. »Auta itseäsi, niin Herrakin auttaa sinua», oli aina ollut tohtorin mielilause, ja nyt se kävi toteen.

Ainoa vaara, joka uhkasi heidän rauhallista elämänsä, tuli punanahkain puolelta, ja kun nämä keskellä kesää pitivät suuren neuvottelukokouksen, herätti se levottomuutta ja pelkoa Turvalinnassa. Mutta tälläkin kertaa meni rajuilma ohitse: Quebec'istä tuli englantilainen lähetys tuoden indiaaneille tupakkaa ja mattoja lahjaksi voittaen täten täydellisesti päälliköt puolelleen. Vihainen Käärme ja jotkut muut olivat kyllä puhuneet kiihkeästi vaiko-

ihaisia vastaan, mutta heidät pakotettiin pian vai-
kenemaan.

Niin kutsuttu indiaanikesä oli alkanut. Se tulee
syksyllä, ja siihen aikaan kattaa usein tiheä aamu-
sumu koko seudun. Eräänä aamuna vähän ennen
päivännousua, menivät Maria ja Emma, jotka sattumalta
olivat ensimmäisinä jalkeilla, lehmiä lypsämään
ja ihmettelivät, kuinka tavattoman paksu sumu sinä
aamuna oli. Juuri kun he aikoivat nostaa maito-
astiansa päälle, kuuluivat he keveitä askelia
takanaan. He kääntyivät ja näkivät Mansikan. Nuoren
vaimon muuten niin iloisilla kasvoilla oli tänään
pelokas ilme hänen huutaessaan:

»Odottakaa hiukan — odottakaa, varovasti!»

»Mitä hän tarkoittaa?» kysyi Emma; mutta Maria
astui pari askelta indiaaninaista vastaan. Tämä
saapui sisarten luo ja jatkoi:

»Sumu ei olla hyvä — sumu paksu — liian paksu.»

»Oh, ei se meitä haittaa», arveli Emma ja kohotti
taas sankoan; mutta Mansikka tarttui häntä käsi-
varteen ja käänsi hänet, niin että hän tuli seisomaan
kasvot metsää kohti.

»Sumu — tulta — ei hyvää tulta», hän jatkoi mur-
teellisella englanninkielellään.

Tytöt katsoivat häneen käsittämättä hänen pu-
hettaan.

»Mitä sinä tarkoitat, Mansikka kiltti?» kysyi Maria.

»Eihän sumu ole tulta», sanoi Emma hiukan kärsimättömästi. Lähdetään nyt kotiin, Maria.»

Samassa tuli Martin juoksujalkaa heidän luokseen huutaen:

»Onko herrasväki jalkeilla? Oletteko huomanneet mitään?»

»Mitä tarkoittatte?» kysyi Maria.

»Tulta — metsä on tulella.»

»M e t s ä p a l a a!»

Tytöt seisoivat aivan pelosta jähmettyneinä. He olivat eläneet kyllin kauan erämaassa ymmärtääkseen mikä vaara uhkasi, kun metsä paloi.

»Mitä meidän pitää tehdä?» kysyi Emma vavisten.

»Toistaiseksi ei mitään», kuului Martinin vastaus, ja nähdessään, kuinka peloissaan he olivat, hän lisäsi: »Ei ole sanottu, että tuli leviää tänne asti. Meidän täytyy vain olla varuillamme. Nyt on meidän kaikkein ensiksi mentävä lehmien luo.»

Näin sanoen hän otti sangot ja astui edellä, ja nuo kolme naista seurasivat häntä vähän levollisempina hänen viimeisten sanojensa johdosta.

Lehmät eivät nyt enää olleet niin kaukana talosta, vaan navetassa heti paalutuksen sisäpuolella, ja pian oli lypsy päättynyt. Sitten kaikki menivät rakennukselle, jossa toiset jo olivat jalkeilla. Vähän myöhemmin saapuivat Malakias ja Johnkin. He olivat olleet metsällä koko yön, mutta olivat nyt palan-

neet kotiin ilmoittamaan tulipalosta. He olivat nähneet metsän palavan kaukana, ja arvelivat, että tuli oli levinnyt hyvin laajalle peninkulmittain pohjoiseen ja itään päin. Kun ei toistaiseksi kuitenkaan lainkaan tuullut, arveli vanhus, että Turvalinna kenties välttäisi tulen vaaran. Koko päivä kului tuskaallisessa jännityksessä. Vähän jälkeen päivällisen, kävi sumu paksummaksi, ja tulenkäry alkoi tuntua — huono merkki. Illalla alkoi tuulla, ja tuuli yltyi melkein myrskyksi. Sinä yönä ei paljon nukuttu. Vartioitiin vuoron perään ja tähystettiin lakkaamatta taivaalle, eikö näkyisi pilviä, jotka ilmoittaisivat sadetta; mutta tuon tuostakin tuikahtivat tähdet sumupilvien lävitse, eikä näyttänyt siltä kuin tulisi pelastavaa vettä.

Seuraavana aamuna kokoonnuttiin kalpeina aamurukoukseen. Hartaushetki oli aivan lyhyt; mutta sitä lämpimämmin tohtori rukoili Jumalaa suojelemaan ja varjelemaan hänen rakkaitaan vaarassa, joka uhkasi kotia. Jokapäiväiset askareet toimitettiin niin pian kuin mahdollista ja senjälkeen kaikki kokoontuivat pihalle.

Savu täytti nyt koko ilman ja kävi rintaan henkeä salpaavasti; tiheinä pilvinä ajoi tuuli sen järven yli, ja yhä vahvemmin tuntui palonkäry.

»Ettekö luule tulen pian saavuttavan meitä?»
kysyi Campell Malakiaalta.

»Hm — jos tätä kauan jatkuu, on se täällä kahdenkymmenenneljän tunnin kuluttua», vastasi ukko.

»Herra Jumala, mitä meidän tulee tehdä?» kysyi rouva Campell epätoivoissaan. »Meillähän ei ole ruiskuja eikä letkuja.»

»Ne eivät auttaisikaan mitään», sanoi vanha metsästäjä kylmäverisesti. »Te ette ole koskaan nähneet metsän palavan peninkulmia laajalta. Hah hah, ruisku Amerikan aarniometsissä! Yhtähyvin voisitte luulla voivanne sammuttaa kulon teekupillisella! Ei, meillä on vain kaksi keinoa. Toinen olisi se, että myrsky nostattaisi oikein kunnollisen rankkasateen ja toinen, että tuuli kääntyisi — silloin olisimme pelastetut.»

Mutta tuuli ei kääntynyt eikä tullut sadetta, ja ennenkuin yö saapui, kaikui ilmassa kaukaista räiskyntää ja ryskettä, ja savu ja kuumuus yhä vain yltyi.

Aurinko laski, ja nyt saattoi selvästi nähdä, miten liekit leimahtelivat taivasta kohti, ja ilma oli täynnä tuhansia kipinöitä. Vastustamattomalla vimalla syöksyi tuli aivan heitä kohti.

»Nyt on tosi edessä», huudahti Martin. »Ensin täytyy meidän päästää karja irti.»

Nuori mies riensi navettaan ja pian nelistivät irti päässeet elukat rajua vauhtia järvelle. Vaisto osoitti heille tien pelastukseen. Ne kahlasivat niin pitkälle

veteen kuin pääsivät ja seisoivat järvessä polvia myöten ammuen pelosta.

Sillä aikaa toiset alkoivat suurella kiireellä koota sellaisia tavaroita, jotka eivät saaneet hukkuu, ennen kaikkea aseita, joita ilman heidän elämänsä metsässä oli mahdoton. Itkien kantoivat Emma ja Maria harvat tavaransa, ja tohtori kokosi kaikki paperinsa ja sen pienen rahamäärän, jonka hän omisti. Vanhaa perheraamattua ei myöskään unhotettu, samoin pelastettiin Alfredin luutnantinvaltakirja.

Puoli tuntia kesti tämä kiireinen työ, sitten oli kaikki valmista, ja nopeasti riennettiin rantaan. Onneksi oli kesän kuluessa rakennettu kaksi uutta venettä, niin että kaikille oli sijaa — yksinpä uskollisille koirillekin. Metsäkoirat ja Trim tulivat siihen veneeseen, jossa tytöt istuivat, ja molemmat suuret koirat istuivat liikahtamatta paikoillaan vakaasti tuijottaen rantaan, mutta pikku Trim piiloutui väristen Emman hameenliepeisiin.

Halli verikoira sitävastoin hyppäsi siihen veneeseen, jota tohtori ohjasi. Halli arveli nähtävästi, että sen paikka vaaran hetkellä oli talon isännän luona. Hektorin kuoleman jälkeen Halli näet piti itseään perheen vartiana myötä- ja vastoinkäymisessä.

Juuri kun veneet lähtivät rannasta, kuului kauheata ryskettä metsänrinteestä, ja samassa syöksyi lauma peuroja tiheiköstä. Pitkillä harppauksilla kiiti-

UUTISASUKKAAT KANADASSA

KIRJOITTANUT

KAPTEENI MARRYAT

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA
HELSINGISSÄ

7 vihko

1910

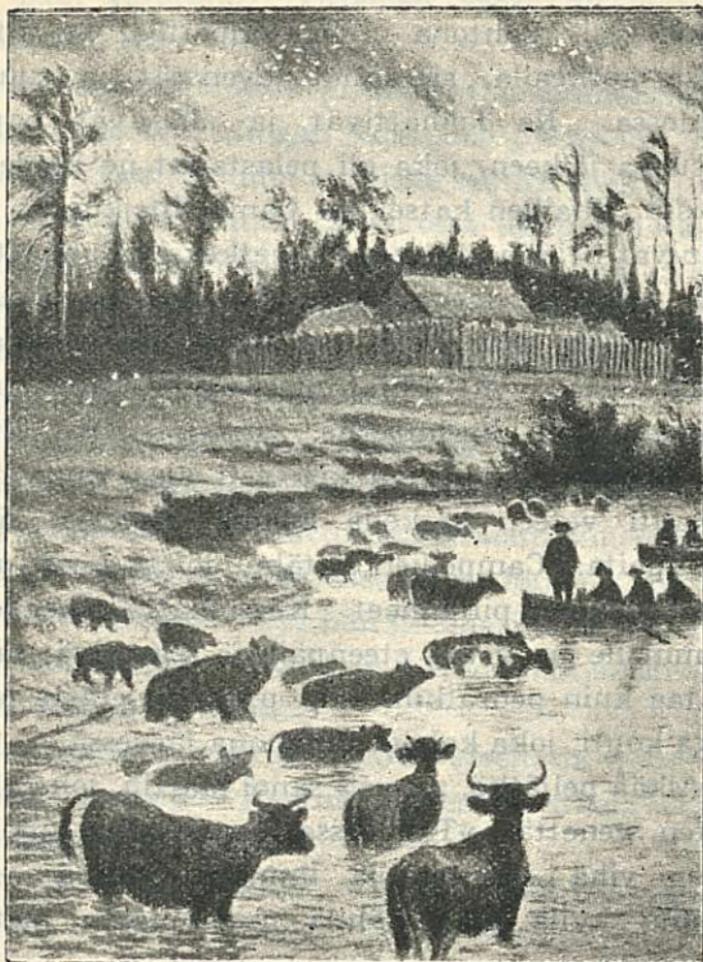
UNIVERSITY OF
ALABAMA

LIBRARY

UNIVERSITY OF ALABAMA

TURKEY

1911

Martin oli oikeassa. Lyhyen ajan kuluessa kätti metsästä rajassa sekasortossa milloin rahallisia eläimiä, milloin karhua, susia, villikissoja ja muita

vät uhkeat eläimet aukeaman yli ja syöksyivät ihmisistä välittämättä veteen. Kohisten ja räiskyen kuohui vesi vaahtona niiden ympärillä; ne pitivät päänsä korkealla, sieraimet levenivät ja suu oli vaahdossa. Ne läähättivät ja ähkyivät nopean juoksunsa jälkeen, joka oli pelastanut ne kuoleman kynsistä. Ihailen katselivat Campellit, kuinka eläimet uivat heidän ohitse, ja hetkeksi he unhottivat oman vaaransa tarkatessaan komeita metsänasukkaita. Mutta pian heitä pelästytti uusi lauma — ja tällä kertaa eivät tulijat olleet rauhallisia peuroja. Ei, kokonainen karhuperhe, Otso-isä, Otso-äiti ja neljä nuorta Otsopoikaa köntysti alas rinnettä ja polskahti veteen keskelle lehmiä, hevosia, sikoja ja lampaita. Campellien hätähuudoista eivät otukset rahtuakaan piitanneet. Katsomatta oikealle tai vasemmalle ne uivat eteenpäin ja seurasivat samaa suuntaa kuin peuratkin — ne pyrkivät erästä pikku saarta kohti, joka kohosi ulompana järvässä.

»Älkää peljätkö, rouva!» sanoi Martin, joka ohjasi naisten venettä. »Tällaisissa tapauksissa unohtuu kaikki viha eläinten ja ihmisten välillä — me saamme kyllä pian nähdä useampiakin metsänasukkaita.»

Martin oli oikeassa. Lyhyen ajan kuluessa kiiti metsästä rajussa sekasorrossa milloin rauhallisia eläimiä, milloin karhuja, susia, villikissoja ja muita

petoeläimiä; ihmisistä piittaamatta ne syöksyivät suin päin aaltoihin. Yhteinen vaara oli voittanut luonnon vaiston.

Nyt tapasivat liekit jo metsän äärimmäisiin puihin ja kohosivat ilmaan korkeina pylväinä. Kova rytinä ja ryske, kohina ja räiske seurasi tulen kulkua, tuon tuostakin kuului tiheiköstä ukkosenkaltainen jyrähdys. Joku metsän jättiläisistä siinä syöksyi kumoon. Samalla satoi kipunoita ja palavaa tuhkaa, ja savu ja kuumuus kävi niin tukahuttavaksi, että töin tuskin saattoi hengittää.

Tohtori oli antanut veneitten niin kauan kuin mahdollista kellua lähellä maata; itse hän seisoి pystyssä silmät suunnattuina rantaan, siihen kotiin, missä hän ja hänen omaisensa olivat luulleet voivansa elää huolettomina. Nyt hän huomasi, että heidän oli pakko soutaa pois, ja värisevin äänin hän käski:

»Soutakaa — selälle.»

Nuorukaiset laskivat aivot veteen, ja vene kiiti nopeasti ulapalle. Jonkun hetken kuluttua saattoi jo hengittää helpommin.

»Seis!» käski tohtori. »Tähän voimme taas pysähtyä!»

Veneet pysähtyivät jälleen, ja taas katseltiin ääneti kauhistuttavaa tulivirtaa, joka nyt vyöryi aukean maan yli.

Viimein katkaisi Emma äänettömyyden.

»Nyt on navetta tullessa — katsokaa, liekit loimuavat jo katon lävitse!» huusi hän.

Rouva Campell rutisti vavisten miehensä kättä. Tämä oli ensi askel heidän omaisuutensa hävitykseen — monen, monen kuukauden uuttera työ oli pian tuhottu, talvi teki tuloaan — minne he nyt joutuisivatkaan?

Silloin huudahti Martin:

»Kas — liekit nousevat suoraan taivasta kohti — tuuli asettuu.»

»Ja katsokaa tuota mustaa pilveä tuolla — se ei ole savua!» huudahti Alfred. Jokainen oli ollut niin surullisiin ajatuksiin vaipuneena, ettei kukaan ollut muistanut tarkastaa taivasta. Se oli sillä välin kokonaan peittynyt raskaisiin pilviin, ja jokunen pisarakin oli pudonnut kenenkään huomaamatta. Yhtäkkiä kuului lotisevaa ääntä, ja sade virtasi niin rajusti alas kuin konsanaan vieraisissa maanosissa. Tuossa tuokiossa oli järvi korkeissa vaahtopäisissä laineissa, ja veneet täytyi nopeasti kääntää vasten tuulta.

»Istukaa aivan hiljaa — aivot ylös, Martin!» huusi Alfred, ja veneet kiitivät vinhaa vauhtia aalloilla, jotka joka silmänräpäys uhkasivat nielaista ne.

Viimein he saapuivat maihin. Miehet hyppäsivät veteen ja vetivät veneet rantaan.

Parissa minuutissa oli kaikki kuin taikavoimalla

muuttunut. Ei liekkiä, ei kyventäkään enää — kaikkialla vallitsi kuolonhiljaisuus. Ilma oli kirkas ja puhdas, ja kuu heijastui laineissa.

Kuinka iloiset ja kiitolliset he kaikki olivatkaan, seistessään taas kodin oven sisäpuolella! Nyt vasta he oikein selvästi tunsivat, että se oli heidän kotinsa, heidän Turvalinnansa, tämä koti, jonka he juuri olivat olleet kadottamaisillaan!

Kun kaikki olivat koolla, polvistui tohtori, eikä yksikään silmä jäänyt kuivaksi hänen hartaasti kiittäessään Jumalaa heidän pelastuksestaan. Sitten riennettiin vaihtamaan märät vaatteet kuiviin, ja pian olivat kaikki levolla, yö oli näet jo käsissä eikä mihinkään työhön voitu ryhtyä. Molemmat metsästäjät ja Mansikka jäivät myöskin Turvalinnaan. Tuli oli epäilemättä hävittänyt heidän majansa. Kohta olivat kaikki sikeässä unessa unohtaen päivän vaivat ja murheet. Vain uskolliset vartiat, koirat valvoivat vielä hetkisen, kunnes nekin sulkiivat väsyneet silmänsä.

NELJÄSTOISTA LUKU.

Vihainen Käärme näkee sellaista, mitä hänen ei pitäisi nähdä.

Seuraavana aamuna oli koko perhe tavallista aikaisempaan jalkeilla; sillä kaikki olivat uteliaat näkemään, kuinka suurta vahinkoa tuli oli tehnyt. Pian huomattiin kuitenkin, että navetta oli ainoa, mikä oikeastaan oli hävitetty. Sillä puolen joen, missä itse asuinrakennus oli, olivat paaluaitus ja useat ulkokuoneista hiukan mustat ja kärventyneet; mutta se ei merkinnyt paljoa.

Niitty sitävastoin oli tuhan peitossa ja ruoho oli aivan palanut, joen tuonpuolinen maa näytti vielä surkeammalta. Siellä oli suuri ala metsää kerrasaan hävinnyt; vain siellä täällä kohosi joku runko ojentaen lehdettömiä oksiaan taivasta kohti. Surullinen, lohnuton oli se kuva, joka levisi katselijan silmäin eteen, ja rankkasade, joka aamun tullen taas oli alkanut virrata, teki seudun vielä kurjemman näköiseksi.

Tohtorin seistessä ympäristöä tarkastamassa astui Martin hänen luokseen.

»Karja on pelastunut, herra tohtori», sanoi hän tyytyväisenä. »Viisaat elukat ovat itse löytäneet

tien kotiin. Minä olen lukenut ne, ei puutu ainoatakaan.»

»Jumalan kiitos», vastasi Campell iloisesti. »Se säästää paljon rahaa, mutta muu näyttää oikein toivottomalta.»

Nyt yhtyi Malakiaskin toisiin. Hän oli kiertänyt ympäristön tutkiakseen, millä kannalla asiat olivat, ja näytti oikein hilpeältä.

»Suvaitkaa minun toivottaa onnea», virkkoi hän harvinaisen vilkkaasti. »Taivaan Herra on tehnyt puolestanne oikein oivaa työtä.»

»Mitä tarkoittatte, Malakias?»

»Heh, eikö herra tohtori ole sitä keksinyt? Tehän tahdoitte mielellänne saada tänne useampia uutisasukkaita, mutta pelkäsitte, ettette saisi maata raivatuksi. Nyt on kaikki tyynni tehty.»

Campell seisoi hetkisen sanatonna, sitten hän huuhahti:

»Niin, niin! Kumma, etten ole sitä ennen keksinyt! Kuinka lyhytnäköisiä me ihmiset kuitenkin olemme! Tässä minä seison ja olen suunniltani juuri siitä, joka on suureksi avuksi minulle. Hullu, hullu, mikä olinkaan, kun en heti päässyt asian perille.»

»Ellei maata ensi vuoden kuluessa raivata, alkaa se taas versoa puita», tuumasi Martin.

»Silloin voimme kyllä saada jo keväällä ennenmainitut naapurimme. Nyt kirjoitan heti tänä

päivänä insinööri Emersonille ja pyydän häntä muistamaan meitä. Joku teistä voi sitten viedä kirjeen ratsain everstille. Linnastahan käydään usein kaupungissa. Halloo — kuka siellä?», keskeytti tohtori puheensa nähdessään pienen veneen, joka täyttä vauhtia kiiti rantaa kohti.

Tulija oli kapteeni Sinclar parin sotamiehen saatamana. Nuorukainen oli kalpea ja valvonneen näköinen; hänen äänensä vapisi, kun hän käheästi huusi:

»Kuinka on? Oletteko pelastuneet?»

»Olemme — kaikki tyynni tallella!» kuului vastaus.

Kapteeni hypähti nyt maalle ja kertoi, miten kauheassa tuskassa hän oli ollut koko yön. Linnoituksesta oli huomattu tulen leveneminen, mutta hänen oli ollut mahdoton lähteä minnekään, kun linnoitustakin uhkasi tulenvaara.

»Te ette usko, miltä minusta tuntui jäädä sinne — kun tiesin teidän kaikkien olevan täällä hengenvaarassa», virkkoi hän lopuksi puristaen tohtorin kättä.

Tämä vastasi liikutettuna kapteenin kädenpudistukseen; mutta kun he molemmat rinnan astuivat talolle, lisäsi tohtori leikillisesti:

»Te olette uskollinen ystävämme, hyvä kapteeni; mutta sanokaa minulle, olisitteko te ollut aivan yhtä

peloissanne, jos muuan nuori neito olisi ollut linnoituksessa eikä Turvalinnassa?»

Sinclar katsahti kummastuneena tohtoriin. Hän oli luullut, ettei kukaan muu ollut huomannut hänen rakkauttaan Mariaan kuin tyttö itse. Nyt hän näki, että hänen vanha ystävänsäkin tiesi asiasta ja katsellen tohtoria vilpittömästi silmiin hän vastasi sydämellisesti: »Niin, tohtori Campell, te olette oikeassa! Hänen tähtensä minä juuri pelkäsinkin.»

Hän vaikenä tuokion, sitten hän jatkoi:

»Tämä hetki ei tosin ole omiaan kosimiselle; mutta tohtori on itse murtanut jään. Niin, minä rakastan kasvatustytärtänne Mariaa ja olen rakastanut häntä ensi päivästä alkaen, jolloin olin hänen kanssaan yhdessä. Onko teillä mitään sitä vastaan, että sanon sen hänelle itselleen?»

»Ei, nuori ystäväni!» vastasi tohtori. »Puhukaa te vain hänelle. Minä olen varma siitä, ettemme vaimoni ja minä koskaan voi saada parempaa miestä pikku työllemme.»

Sinclar ei jättänyt tätä suostumusta hyväkseen käyttämättä. Aamiaisen jälkeen hän vei Marian mukaansa katsomaan kanatarhaa. Siellä he istuivat ylösalaisin käännetyllä laatikolla, ja siinä, ei juuri varsin juhlallisessa asemassa, kapteeni avasi sydämensä nuorelle tytölle pyytäen häntä vaimokseen.

»Ensi vuonna päättyy virka-aikani täällä», sanoi

hän. »Silloin olen täyttänyt velvollisuuteni ja voin hyvällä omallatunnolla matkustaa kotiin. Upseerilla ei tosin ole suuria tuloja; mutta minä olen perinyt pienen sievän omaisuuden isältäni ja saatan tarjota teille hyvän kodin. En rikkautta, mutta kuitenkin niin paljon, että voimme huolettomina elää. Mitä arvelette, Maria? Tahdotteko jakaa kohtaloni, tahdotteko tulla vaimokseni? Olenko erehtynyt luullessani, että minua rakastatte, niinkuin minä rakastan teitä — oma Maria kultani!»

Näin sanoen hän tarttui tytön käteen ja aikoi syleillä häntä, mutta nuori tyttö veti kätensä pois ja vastasi hiljaa:

»Kapteeni Sinclair! Te ette ole erehtynyt — minä tulisin ilolla vaimoksenne — olen sitä joskus ajatellut — toivonut, että se mikä nyt on tapahtunut, tapahtuisi — mutta — mutta —»

Hän vaikeni hetkeksi ja tukahutti kyyneleensä jatkaen:

»Minä en voi jättää vanhempiani, niitä ihmisiä, jotka ovat rakastaneet meitä, kuin olisimme olleet heidän omia lapsiaan. Kiittämätön, kovin kiittämätön olisin, jos nyt lähtisin heidän luotaan, kun he tarvitsevat minua.»

»Niin, armaani, sen ymmärrän aivan hyvin, mutta kun he nyt itse sanovat, että he voivat —»

»Ei, ei, ja tuhat kertaa ei», huudahti Maria ja

hypähti ylös hänelle harvinaisella kiihkeydellä, »te ette saa puhua niin! Vaikka setä ja tati päästäisivätkin minut — en minä suostu siihen — en koskaan voisi saada levollista hetkeä Englannissa, tietäissäni että he tekevät työtä ja näkevät vaivaa täällä yksinäisyydessä.»

Hän purskahti itkuun; mutta kapteeni tarttui hänen molempiin käsiinsä ja sanoi:

»Pikku Maria, sinun rakkautesi kasvatustuvantunne lisää minun rakkauttani, enkä minä tahdo houkutelaa sinua velvollisuudestasi. Mutta kuulepas, jo tämän ajan kuluessa, jonka olette asuneet täällä, on maatila nopeasti edistynyt. Nyt saatte ensi vuonna vielä useampia uutisasukkaita tänne, ja rouva Campell saa enemmän apua. Minä en lähdekään keväällä kotimaahan, vaan koetan saada oloaikani pidennetyksi vuoden verran, ja sitten voimme odottaa mitä aika tuo. Kun vaan tiedän, että sinä rakastat minua, odotan minä kärsivällisesti. Me olemme molemmat nuoria, ja elämä on edessämme.»

Kapteenin pieni puhe rauhoitti pelästynyttä tyttöä, ja kun Emma vähän ajan kuluttua tuli hakemaan munia, oli hän mennä selälleen säikähdyksestä, sillä keskellä kaakottavia kanoja ja kiekuvia kukkoja istuivat hänen oma sisarensa ja Archibald Sinclair, kapteeni hänen majesteettinsa neljännessä-kolmatta kanadalaisessa jalkaväen-rykmentissä!

Kun sanoma kihlauksesta levisi, herätti se suurta riemua Turvalinnassa. Liikutettuina kuulivat tohtori ja hänen vaimonsa nuorten päätöksen ja arvelivat, että he ehkä jo kesällä saattoivat tulla toimeen ilman Marian apua; mutta kelpo tyttö ei tahtonut kuulla siitä puhuttavankaan, ja asia jäi niinkuin hän ja Sinclar olivat päättäneet.

Neljäntoista päivän kuluttua sattui Turvalinnassa toinen tapaus, joka ei suinkaan ollut yhtä iloinen.

Eräänä päivänä olivat tohtori, Alfred ja Martin siistimässä varastohuonetta ja asettamassa tavaroita järjestykseen. He olivat avanneet monta laatikkoa ja pakkaa tuulottaakseen niiden sisältöä ennen talven tuloa, ja kaikki kolme olivat kovassa puuhassa. Juuri kun Campell kääntyi nostaakseen erästä arkua, huomasi hän aivan vieressään indiaanin, joka himokkain katsein tarkasti niitä monia esineitä, mitä oli hajallaan lattialla.

»Mitä tämä on?» huudahti tohtori pelosta säpsähtäen.

Martin ja Alfred, jotka seisoivat selin, kääntyivät myöskin ja huomasivat indiaanin. Tämä oli vanhanpuoleinen, kookas ja jäntevä mies puettuna eläimen nahkoihin. Päässä hänellä oli kotkansulka, joka oli kiinnitetty otsanauhalla, ja kaulassa koko joukko kupari- ja messinki-helyjä. Hänen kasvonsa eivät

olleet maalatut, lukuunottamatta kahta pientä kehää silmien ympärillä. Pää oli ajeltu ja yksi ainoa pitkä kiehkura riippui alas niskalle. Vyössä hänellä oli kirves ja kädessä luodikko. Lyhyesti sanoen, hän oli punanahka, joka näytti kylläkin vaaralliselta.

»Minä kyllä näen, mihinkä heimoon hän kuuluu», sanoi Martin.» Mutta muuten en häntä tunne.»

Hän puhutteli miestä indiaanikielellä, mutta villi vastasi vaan: »ugh».

»Hän ei tahdo sanoa, mikä hänen nimensä on» virkkoi Martin. »Ja lyönpä veikkaa siitä, että hän e ole täällä hyvissä aikeissa. Juoskaa hakemaan Malakias, herra luutnantti, hän tuntee hänet ehkä.»

Alfred riensi nopeasti vanhan metsästäjän majalle, joka tulipalon jälkeen oli rakennettu paaluaidan viereen, ja tapasi onneksi hänet kotoa. Sillä aikaa indiaani seiso levollisena paikallaan, silmät yhä kiinnitettyinä esillä oleviin tavaroihin. Varsinkin veti hänen huomiotaan puoleensa suuret arkut, joissa oli ruutia ja kuulia.

Molemmat valkoiset miehet seisoivat myöskin ääneti ja tarkastivat vierasta jännittyneellä mielellä. Nyt palasi Alfred Malakiaan seuraamana.

Indiaani kääntyi kuullessaan tulijain askeleet eikä näyttänyt oikein tyytyväiseltä keksiessään ukon.

»Tunnettekko tämän miehen», kysyi Campell kiihkeästi.

»Kyllä, saatanpa tuntea», vastasi Malakias painokkaasti ja lausui muutamia sanoja indiaanikielellä vieraalle.

Indiaani vastasi kyllä nyt, mutta kun Malakias jotenkin lyhyesti oli vielä virkkanut pari lausetta, kääntyi punanahka äkkiä ja astui pois indiaanien tavallisella juhlallisella käynnillä.

»Niin, mene sinä vaan», sanoi Malakias ja sylkäisi hänen jälkeensä. »Olipa se harmillinen sattuma, että hän juuri nyt osui tulemaan ja sai nähdä kaikki meidän rikkautemme.»

»Kuka hän oli?»

»Kukako hän oli? Toden totta Vihainen Käärme itse omassa persoonassaan. Minä en arvannut, että hän taas liikkuu näillä mailla, muuten olisin ollut enemmän varuillani.»

»Mutta eihän tuo yksi mies voi tehdä meille mitään», virkkoi Alfred.

»Oh, hänen joukkonsa on kyllä täällä lähellä, ja ne ovat yhtä ilkeitä kuin hän itsekin. Meidän täytyy tästedes pitää silmät auki. Olipa se koko onnettomuus, että hän sai nähdä ruudin ja kuulat. Hän tahtoo nyt vaikka millä keinoin saada ne käsiinsä.»

»Me olisimme ehkä tehneet viisaasti, jos olisimme antaneet hänelle jotain», kysyi tohtori.

»Ei, mitä te ajattelttekaan. Ei millään ehdolla.

Hän olisi vaan käyttänyt sitä meitä vastaan saadakseen loputkin.»

»Parasta, ettei rouvasväki saa tietää mitään koko jutusta», ehdotti Martin.

»Ei tietysti», sanoi Malakias. »Ainoastaan Mansikalle täytyy meidän kertoa, mutta hänhän ei olekaan rouvasväkeä. Hän osaa ehkä paremmin kuin kukaan muu meistä pitää silmät auki. Ei hän suotta aikojaan ole punanahka. Olipa onni, että Vihainen Käärme näki minut täällä — ehkä se pitää häntä hiukan nahoissaan.»

Onneksi ei rouva Campell eivätkä tytöt olleet huomanneet indiaania. Useita päiviä kulkivat miehet peloissaan, mutta kun ei mitään tapahtunut, rauhoittuivat he vähitellen. Malakias ja John kävivät joka päivä tähystelemässä, ja he ilmoittivat, että punanahat olivat kokoutuneet jokavuotiseen neuvotteluunsa ja että heitä liikkui suuret parvet metsissä; mutta kaikki oli levollista, ja viimein arveltiin, että Vihainen Käärme sittenkin oli luopunut aikeestaan yrittää uutisasatuksen kimppuun.

Mutta itse vanha viisas Malakiaskin erehtyi tässä. Indiaani oli viekas ja salakavala vihollinen, joka tiesi iskeä valkoista miestä hänen arimpaan kohtaansa.

VIIDESTOISTA LUKU.

Kummallinen susi.

Talvi oli taas käsissä. Ensin tulivat myrskyt, siten alkoi pakkanen ja lumentulo. Ystävillemme erämäässä tuli kiire saattaa kaikki järjestykseen lähestyvien kuukausien varalle. Lehmille kannettiin pahnoja navettaa ympäröivän paaluaidan sisäpuolelle, lampaat ajettiin paalutettuun lammaskarsinaan ja hevoset suljettiin talliin.

Viime talvinen kokemus oli opettanut uutisasukkaita paremmin varustautumaan toisen talven varalle. Rakennus oli tullut paljoa lämpimämmäksi sen jälkeen kun tohtori oli hankkinut kaupungista kaksinkertaiset ovet ja ikkunat, ja monet suden- ja karhuntaljat tekivät huoneet kodikkaammiksi. — Martin ja Malakias eivät enää olleet omassa talouudessaan. Mansikka tuli joka aamu Campelleille ja otti osaa heidän töihinsä; kaikki tunsivat olevansa samaa perhettä.

Nyt oli paljon enemmän työtä kuin viime talvena, ja tämä vaikutti sen, ettei pakollinen sisällä-olo tunnut niin ikävältä. Lampaat, lehmät ja siat vaativat yhtämittaista hoitoa, ja miehet puivat ahkeraan riittä, jauhattivat viljaa sekä kävivät metsällä.

Henry oli Montrealissa käydessään ostanut koko

joukon uusia kirjoja, ja yhteisen sopimuksen mukaan oli ne pantu tallelle talvi-iltojen varalle. Nyt ne siis otettiin esille ja tohtori luki ääneen joka ilta.

Näin kului aika kaikilta tasaisesti ja rauhallisesti. Malakiaan arkuus oli nyt tyyten hävinnyt. Hän vietti aina iltansa toisten seurassa, ja nuorisosta oli hyvin hauska kuulla hänen kertovan seikkailuistaan indiaanien ja metsänpetojen parissa.

Johnia sitävastoin eivät nämä yhteiset illanvietot lainkaan miellyttäneet. Hänen suurin huvituksensa oli valmistaa mokkaesineja tai teroittaa piikkisian-piikkejä Mansikan kanssa, ja toiset saivat hänen puolestaan lukea ja jutella mielin määrin — hän ei piitannut siitä hölyn pölyä. Silloin tällöin hänen isänsä koetti opettaa hänelle jotain; mutta yhtä hyvin olisi voinut kantaa vettä seulalla. Kun vain sopiva tilaisuus tuli, huiskis, samassa oli poika ovesta ulkona, ja hän istui mielummin tuntikausia kyyryllään lumessa sutta väijymässä kuin opiskeli puoli tuntia kieliä tai matematiikkaa isän johdolla.

Eräänä iltana hän taas oli hiipinyt pois ja istui kyyryllänsä paalu-aidan ulkopuolella susia väijymässä.

Oli jotenkin pimeä; sillä kuu ei vielä ollut noussut, ja pian hän huomasi eläimen, joka tuli ryömien vatsa melkein maassa kiinni.

Samassa hän kuuli äänen takanaan, joka kuiskasi:

»Täälläkö sinä istut, poikani — näetkö tuota eläintä tuossa?»

Samassa kuului laukaus — se oli Martin, joka oli puhunut, ja hän se myöskin ampui.

John hypähti pystyyn äkäisenä siitä, että hänen saaliinsa vietiin:

»Sinä, älä pistä nenääsi joka paikkaan.»

»No, no, pikku metsästäjä!» vastasi Martin säyseästi, »sinä luulet, että sinun aina pitää saada ensimmäinen laukaus. Mutta omituisestipa tuo susi käyttäytyy», lisäsi hän.

Eläin oli näet kohonnut takajaloilleen, jonka jälkeen se kellahti kumoon ja vieri pois.

»Sepä oli kummallista», toisti metsästäjä miettiväisenä. »Ja minkävuoksi se tuli niin lähelle paaluaitaa? Senlaatuiset otukset vaanivat mieluummin sikolättien ja lammaskarsinain lähettyvillä. Tämä ei ole mitään rehellistä peliä.»

»Mitä tarkoitat?»

»Minä tarkoitan, poikani, että se kenties oli kaksijalkainen susi; mutta tulehan nyt sisään toisten luo.»

John ei vastannut, mutta seurasi Martinia, ja niin pian kuin hän oli päässyt oven sisäpuolelle, astui hän suoraa päätä naulakkoa kohti, jossa avaimet riippuivat.

»Mitä sinä siellä teet?» kysyi isä.

»Otan portin avaimen», kuului pojan lyhyt vastaus.

»Ei, ei, John, porttia ei nyt saa avata», lausui Martin. »Asia on sellainen, että minä ammuin jotain, jota luulin sudeksi, mutta joka mahdollisesti on indiaani.»

Kaikki hypähtivät säikähtyneinä pystyyn.

»Martin on oikeassa. Porttia ei millään ehdoin saa tänä iltana avata», sanoi tohtori. »Jos hän oli punanahka, ei hän tietenkään ollut yksin. Kiertäkäämme talo nähdäksemme onko kaikki järjestyksessä.»

Miehet ottivat luodikkonsa ja menivät ulos, naiset odottivat sillä aikaa jännityksellä. Tohtori ja pojat kulkivat toiselle puolelle, molemmat metsästäjät toiselle, ja hetken kuluttua he yhtyivät.

»Kaikki levollista!» ilmoitti Martin.

»Emme mekään ole keksineet mitään», kuului Campellin vastaus.

Miehet seisoivat tuokion ja tarkastivat seutua. Kuu oli juuri nousemaisillaan, ja sen kalpeassa valossa välkkyi tummansininen lumisten rantojen ympäröimä järvi, joka ei vielä ollut jäässä. Kaikkiällä vallitsi syvä hiljaisuus, ei tuulenhenkäyskään saattanut vedenpintaa värehtimään, ei suhinata kuulunut taloa ympäröivissä puissa. Vain silloin tällöin kuului pöllönhuuto siltä puolen, missä ei syksyinen tuli ollut hävittänyt metsää.

Kaunis oli tämä rauhallinen, lumipeitteinen maisema, ja luonnon suuruus vaikutti syvästi miesten mieleen.

»Niin kaunista ja niin rauhallista», sanoi tohtori viimein katkaisten hiljaisuuden. »Ja kuitenkin väijyy meitä ehkä kuolema, jos uskallamme lähteä portin ulkopuolelle. Taivaan Herra suojelkoon meitä.»

Näin sanoen hän kääntyi ja meni sisään toisten seuraamana.

Vähän myöhemmin perheenjäsenet laskeutuivat levolle. Martin valvoi lammaskarsinan ulkopuolella, ja John ja Malakias vartioivat toisella puolen talon pihalla. Kaikki kolme vartioivat keskiyöhön. Sitten tulivat Alfred ja Henry heidän sijalleen, ja kello kolmesta valvoivat Martin ja tohtori itse.

Mutta yö kului rauhallisesti, ja Malakias arveli senvuoksi, että kaksijalkainen susi oli ollut vakoilija Vihaisen Käärmeen joukosta.

Auringon noustessa avattiin portti, ja miehet menivät ulos tarkemmin tutkimaan asiaa.

»Toden totta, se on ollut punanahka eikä susi», sanoi Malakias. »Katsokaa, tässä on lumessa hänen polvensa jäljet, hän on ryöminyt pitkin maata, ja luoti on osunut, tuossa on veripilkkuja. Seuratkaamme niitä.»

He kulkivat jonkun matkaa ja löysivät sitten sudennahan, joka oli heitetty lumikinokselle.

»Kas vaan», huudahti Martin. »Siinä on sudenahka, johon hän oli kiedottu — joko hän on kuollut tai ovat toiset kantaneet hänet pois.»

»Siinä on hirveän paljon verta», virkkoi Alfred.
»Kyllä kai hän on, mies parka, heittänyt henkensä.»

He seurasivat jälkiä aina metsänrinteelle. Siellä he huomasivat koko joukon jälkiä ja päättivät siitä, että haavoitetun ystävät olivat kantaneet hänet pois.

»Olipa onni, että te satuitte menemään ulos juuri sillä hetkellä», virkkoi Henry. »Nyt he tietävät, että olemme varuillamme.»

He menivät nyt kaikki takaisin taloon ja kertoivat, mitä olivat nähneet.

»Surullista, että siinä ihminen sai surmansa», sanoi lempeä rouva Campell. »Punaiset miehet ovat yhtä hyvin veljiämme kuin valkea-ihoisetkin.»

Mutta Martinia ei tämä katsantokanta miellyttänyt, ja toisetkin miehet arvelivat, että tappo oli tapahtunut vain hätäpuolustukseksi.

»Ellen minä olisi häntä ampunut, olisivät hän ja hänen päällikkönsä nylkeneet meidän päänahkamme», virkkoi Martin.

»Jospa se edes olisi ollut Käärme itse, silloin olisimme tehneet lopun koko jutusta», tuumasi Henry.

»Olikohan se hän?»

»Ei, ei, herra tohtori, se oli joku nuorista miehistä. Päällikkö itse ei käy vakoilemassa», vastasi Malakias.

Kului jonkun aikaa, ennenkuin pelko haihtui Campellin perheen mielistä tämän tapahtuman jälkeen; mutta kuukauden kuluttua Malakias tuli kotiin tuoden sen rauhoittavan sanoman, että Vihainen Käärme oli joukkoineen lähtenyt länteen päin. Malakias oli kuullut sen eräältä indiaaniparvelta, jonka hän oli tavannut metsässä. Käärme oli siis huomannut kaikki hyökkäysrytykset turhiksi ja ainakin toistaiseksi heittänyt rosvotuumansa sikseen.

Metsästäjät lähtivät nyt taas levollisempina metsästysretkilleen, ja naiset eivät enää pelänneet olla yksin kotosalla. Molemmat pojat pääsivät vuoroitellen miesten kanssa. Arthur, joka niin näppärästi auttoi kotiaskareissa, oli nimittäin pyytänyt ja rukoillut silloin tällöin päästä metsällekin, ja vanhemmat arvelivat, etteivät he voineet häneltä sitä kieltää.

Arthur oli näet aivan oikein selittänyt, että hänen täytyi saada yhtä hyvin kuin nuorin velikin harjaantua miestentöihin, ja eihän Johnilla ollut oikeus aina vain »huvitella». Kun vanhemmat senlisäksi huomasivat, että John alkoi katsella Arthuria yli olkain ja pitää itseään kovin mahtavana ja miehuullisena veljen rinnalla, puhuivat he Malakialle asiasta.

Ukko huomasi myöskin, että oltiin tekemässä vääryyttä ystävällistä, auttavaa Arthuria kohtaan, ja hän lupasi ruveta pojan opettajaksi. Herra Johnin täytyi siis siivosti pysyä kotona ja auttaa äitiä, kun

oli Arthurin vuoro lähteä metsälle. Hauskaa se ei hänestä ensin ollut, mutta kun asia selitettiin hänelle tarkemmin, ja hän oikeastaan paljon piti kiltistä veljestään, tyytyi hän uuteen järjestykseen.

KUUDES LUKU.

Surun päivä.

Talvi alkoi nyt kaikessa tuimuudessaan. Jo joulukuussa jäätyni järvi, ja suuria lumikinoksia kasaantui talon ympärille. Kaikesta päättäen oli pakkanen tänä vuonna oleva vielä ankarampi kuin edellisenä vuonna.

Kokonaiseen viikkoon eivät miehet olleet voineet käydä metsällä, niin pimeät olivat lyhyet joulukuunpäivät olleet, ja niin paksulta oli lunta satanut. Nyt paistoi aurinko vihdoinkin taas ja kiireesti valmistauduttiin pitkälle retkelle.

Molemmat metsästäjät, samoin Alfred ja Henry, pukeutuivat päällysnuttuihin ja karvalakkiin, sitoivat lumikengät jalkaansa ja ottivat luodikot käteensä. Koirat eivät tällä kertaa päässeet mukaan, ne olisivat vaan uponneet lumikinoksiin. Juno ja Ponto

tosin liehakoivat ja heiluttivat häntäänsä päästäkseen mukaan, mutta se oli turhaa työtä.

»Ei mukaan, menkää nukkumaan, ei mukaan!» käski Alfred, ja surullisina ne hiipivät nurkkaansa, josta ne rukoilevin silmin seurasivat miesten puuhia.

Mutta oli eräs, joka ei niinkään vaan tyytynyt lyhyeen: »Mene nukkumaan!» ja se oli Arthur. Tällä kertaa oli hänen vuoronsa päästä metsälle ja samalla oli tämä hänen ensimmäinen pitempi metsästyretkensä. Ilosta säteillen hän seurasi toisia ja heilutti lakkiaan jäähyväisiksi.

»Kuinka tyytyväinen ja kiltti hän on!» lausui Emma äidillensä, kun he molemmat yhdessä seisovivat keittiössä katsellen metsämiesten jälkeen.

»Jospa John olisi puoliksikaan yhtä ystävällinen», jatkoi hän.

Äiti tukahutti huokauksen.

»Minun mielestäni on John kuitenkin viime aikoina tullut vähän ystävällisemmäksi», lausui hän. »Mutta Arthurin miellyttävää käytöstä ei hän kuitenkaan koskaan saa. Molemmat veljet ovat niin erilaiset kuin päivä ja yö.»

»Hyvä, että Arthurin kerran sai tilaisuutta päästä vähän ulos», jatkoi hän hetkisen kuluttua. »Mutta minä en kuitenkaan koskaan saata olla oikein rauhallinen lasteni puolesta, ennenkuin näen heidät

kotona taas. He ovat vielä liian nuoret tuollaisiin seikkailuihin.»

»Oh, he suoriutuvat kyllä mainiosti!» lohdutti Emma häntä. »Heillähän on muassaan sekä veljet että lastenpiiat — luulenpa, että Malakias on yhtä hyvä kuin kaksi lastenhoitajaa.»

— — — Sillä aikaa olivat metsästäjät kulke-
neet monta tuntia turhaan etsien metsänriistaa. Levättyään hetken aikaa ja syötyään aamiaista he alkoivat taas samoilla eteenpäin, mutta vasta päivällisaikaan he pääsivät peuraparven jäljille. He saapuivat nimittäin eräälle aukeamalle, missä lumi kohosi suurina kinoksina; mutta siellä täällä mäenrinteillä oli lumi kaavittu syrjään, ja saattoi nähdä, että ruoho siinä kohden oli purtu poikki.

Kun metsästäjät olivat saapuneet tälle paikalle, pysähtyivät he odottaakseen Arthuria ja Malakiasta, jotka tulivat hiukan jäljessä. Arthur ei näet ollut yhtä harjaantunut käyttämään lumikenkiä kuin toiset, ja Malakias kulki hänen rinnallaan antaen hänelle hyviä neuvoja.

»Katsopas, poikani», sanoi hän. »Täällä on varmaankin parvi eläimiä likitienoilla, mutta koska sinä et vielä ole ollut tällaisella metsästysretkellä, niin paina nyt tarkoin mieleesi, mitä sinulle sanon. Eläimillä ei ole ainoastaan terävä kuulo ja tarkka näkö, mutta niillä on myöskin erinomaisen hieno haisti ja

ne voivat tuntea ihmisen pitkän matkan päähän, kun tuuli on myötäinen. Käsität siis, että me koettamme saavuttaa ne takaa päin vastakkaiselta puolelta. Tuuli on idästä, ja meidän pitää kulkea metsän läpi lännen puolelle. Jos sinä näet ne, niin pysy piilossa ja tee niinkuin näet meidän muittenkin tekevän. Jos tulemme jonkun kummun luo, niin älä juokse sitä ylös, sillä silloin voit helposti tulla huomatuksi; peurat saattavat olla aivan lähellämme kummun toisella puolella. Lähene siis vain varovasti ja koeta pysyä piilossa kuten me muutkin. Ymmärrätkö, nyt, Arthur?»

»Kyllä! Minä pysyn kyllä takana ja teen kuten sanotte.»

Toista tuntia samoili pieni metsästysseura viidakkoja ja soita yhäti pysytellen tiheimmissä paikoissa, etteivät peurat niitä huomaisi.

Viimein he saapuivat aukeamalle, samalle, jossa he jo äsken olivat olleet, vaikka silloin toisella puolella. Maaperä oli hyvin epätasaista, täynnä kuoppia ja pieniä kumpuja. Joka kerran kun täytyi kiivetä sellaiselle pienelle kummulle, ryömivät joko Martin tai Malakias edeltäkäsän, kurkistivat alas kummun harjan yli ja viittasivat sitten toisia seuraamaan. Tämä uudistui monta kertaa, mutta viimein Martin kääntyi ja nosti sormen huulilleen.

Nyt tiesivät metsästäjät eläinten olevan lähellä,

ja kun Martin ryömi takaisin metsästystoveriensa luo, kertoi hän, että aivan läheisyydessä oli uhkea parvi peuroja, noin kaksitoista — neljätoista kappaletta. Ne kaapivat juuri lunta syrjään, mutta näyttivät aroilta ja säikkyviltä, ikäänkuin ne aavistaisivat uhkaavaa vaaraa.

»Annapas minä vähän kurkistan», sanoi Malakias ja ryömi itse kummulle toisten kärsimättöminä odottaessa alhaalla.

Vanhus vakoili vain hetkisen, sitten hän kääntyi ja liukui nopeasti alaspäin.

»Niin, Martin on oikeassa. Ne näyttävät levottomilta. Luulisipa melkein, että joku toinen on niitä ajanut. Odottakaamme vähän, kunnes ne rauhoittuvat.»

Odotettiin neljännestuntia ja tähystettyään vielä kerran kummulta he huomasivat, että eläimet olivat rauhoittuneet, ja ajo saattoi siis alkaa.

Hiljaa hiipivät kaikki kummun harjalle, ja laukaisivat melkein yht'aikaa. Kolme eläintä kaatui, ja muut syöksyivät nuolen nopeudella pakoon.

Alfred oli tähdännyt erääseen urospeuraan, joka seiso i muista erillään, ja silminnähtävästi oli eläin haavoitettu. Se saattoi kuitenkin laahautua mäkeä alas ja katosi pensaikkoon. Sillä aikaa kun toiset juoksivat kaatuneiden eläinten luo antaakseen niille kuoliniskun, riensivät Martin ja Alfred urospeuraa

etsimään. Seuraten verisiä jälkiä he tunkeutuivat kappaleen matkaa viidakkoon, kun äkkiä kuulivat petoeläimen kumeata murinaa.

»Karhuko se on tähän vuoden aikaan?» kysyi Alfred.

»Tuskin!» vastasi Martin. »Se, jonka Emma neiti tapasi, oli aivan poikkeus. Olkaamme kuitenkin varovaisia. Ryömikää te oikealle, niin minä ryömin vasemmalle.»

Niin tapahtuikin; mutta Alfred saapui nopeammin perille kuin hänen kumppaninsa, ja hän huomasi ensin saaliinsa, urospeuran, suuren pantterin kourissa, joka juuri raateli sitä.

Tuossa tuokiossa oli Alfred kohottanut luodikonsa — kuului laukaus; mutta pantteri ei kaatunut haavoittui vain.

Karjuen se syöksyi Alfredin päälle tarttuen hänen olkapäihinsä. Nuorukainen vaipui kirkaisten lumella, ja hän olisi ollut kuoleman oma, ellei Martin onneksi olisi tullut ja ampunut kuulaa pedon aivoihin.

»Toivottavasti, ette ole pahoin haavoittunut», huuhahti Martin pelästyneenä, auttaen Alfredia pystyyn.

»En, vaarallista se tuskin on, mutta kauheasti siihen koskee», vastasi Alfred purren hampaansa yhteen.

Hän astui pari askelta, mutta vaipui sitten jälleen lumelle voihkien:

»On pahemmin kuin luulin. Päätäni huimaa.»

»Istukaa vain hiljaa, niin minä sidon haavanne oikein kunnollisesti. Halloo — halloo — tulkaa tänne — halloo —!» huusi Martin, aukoi vapisevin käsin Alfredin pukua ja koetti kaulaliinallaan sulkea verenjuoksua.

Kuullessaan hänen huutonsa syöksyivät toiset paikalle, ja suuri oli heidän kauhistuksensa, kun he näkivät Alfredin tilan.

»Arthur, juokse noutamaan vettä — tuossa saat pikarin — siinä on lähde aivan mäen alla», käski Malakias repien taitavalla kädellä siteitä omasta ja toisten kaulaliinoista.

Kun Malakias oli saanut veren seisahtumaan, ja Alfred oli juonut hiukan vettä, tunsu hän itsensä paljon paremmaksi ja selitti, että hän nyt hyvästi saattoi lähteä kotiinpäin.

»Sepä oli kauhea peto», sanoi hän. »Minä saan kiittää Martinia siitä, että ylimalkaan vielä olen elossa.»

»Niin, se oli tavattoman suuri otus», vastasi Malakias. »Tuollaista ukkoa on mahdoton yksin nujertaa, sen lisäksi ne ovat kovin sitkeähenkisiä.»

»Mihin kohtaan osui kuulani?»

»Tähän lavan alle, ja hyvin se olikin tähdätty, mutta ellette osu sydämeen tai aivoihin, niin hyökkää peto kimppuunne. Te olette saanut oikein ilkeän

haavan ja luultavasti saatte olla metsästyslakossa ensimmäiset viisi — kuusi viikkoa.»

»Oh, nyt tunnen itseni taas oikein vahvaksi. Kootkaamme nyt saalis ja lähtekäämme kotimatalle.»

»Niin — Martin ja minä nyljemme vain ensin pantterin — tahdomme tietysti viedä sen uhkean nahan voittosaaliina kotiin. Henry herra ja Arthur voivat sillä aikaa leikata parhaimmat palat kaadetuista eläimistä — ottakaa vain reisikappaleet älkää välittäkö nahoista. Kun meidän täytyy auttaa luutnanttia, emme voi raahata liian paljon.»

Alfred arveli kyllä, ettei heidän tarvinnut häntä ajatella; mutta Malakias tiesi, mitä hän tiesi, vaikka hän pitikin tietonsa ominaan. Kokenut metsästäjä arvasi, että jahka haavat ensi pingottuvat, niin palaaivat tuskat kaksinkertaisina. Ja kovin kauas ei oltukaan ennätetty, ennenkuin haavoja taas alkoi pakkottaa.

Se oli vaikea kotimatka. Alfred ponnisti eteenpäin uljaasti ja voitti tuskat kerran toisensa jälkeen; mutta voimat heikontuivat heikontumistaan, ja kohta täytyi hänen levähtää melkein joka neljännes-tunti. Hän ei huolinut kuulla puhuttavankaan paa-reista ja sanoi, että sotilaan tuli kulkea, kunnes hän kaatui.

Vihdoin viimein hämöitti koti metsämiesten sil-

miin; mutta silloin olikin Alfred raukka niin uuvuk-
sissa verenvuodosta ja tuskista, että hän töin tuskin
jaksoi laahautua eteenpäin.

»Istukaa nyt tähän», sanoi Martin, »niin minä
juoksen edeltäkäsini ja tuon kulauksen viiniä teille vah-
vistukseksi, ennenkuin käytte loppumatkan.»

Sanottu ja tehty. Martinin pitkät sääret kantoi-
vat hänet pian Turvalinnaan, jossa hänen uutisensa
herätti yleistä levottomuutta.

Tohtori riensi hakemaan haavasideaineitaan, ja
äiti käski tyttöjen valmistaa vuoteen ja lämmintä
vettä.

Kenenkään huomaamatta oli Emma siepannut
viinipullon kaapista ja juoksi nyt paljain päin pihan
yli ja tietä pitkin metsään.

»Mutta neiti, neiti hyvä!» huusi Martin ja syöksyi
hänen jälkeensä; mutta Emma ei nähnyt eikä kuul-
lut. Hän liiti eteenpäin kuin lintu ajattelematta mi-
tään muuta kuin sairasta. Mutta helläsydäminen
tyttö unohti, ettei hänellä ollut lumikenkiä jalassaan,
ja ennenkuin hän oli päässyt puolitiehen metsää,
oli hän niin väsyksissä, kuin olisi hän kulkenut monta
peninkulmaa. Mitä kauemmin hän juoksi, sen kor-
keammiksi kävivät kinokset, ja sitä syvemmälle hän
upposi.

Onneksi Martin saavutti hänet pian, ja auttoi
tytön Alfredin luo.

Mesilinnan ihmeellisestä maailmasta

kertovat seuraavat uudet kirjat:

Mehiläiskirja, kirjoittanut Mikko Ilkka. 109
kuvaa. 208 sivua. Hinta 2 mk. 25 p.

Mehiläisten elämä, kirjoittanut Maurice Maeterlinck. 266 sivua. Hinta 3 mk. 50 p.

Kirjat ovat mitä hauskinta lukemista luonnonystäväälle ja sisältävät paljon huvittavia ja ihmeellisiä tosiseikkoja, paljon vaarinotettavaa ja talteenpantavaa.

Kustannusosakeyhtiö Otava
Helsingissä.

UUTISASUKKAAT KANADASSA

KIRJOITTANUT

KAPTEENI MARRYAT

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA
HELSINGISSÄ

8 vihko

1910

Tämä makasi aivan tajutonna, ja Henry ja Malakias laittoivat täyttä vauhtia paareja oksista.

»Kyllä hänet nyt kannetaan, sanokoon sitten mitä tahansa», virkkoi ukko. »Eihän toki liene sotilaalle häpeällistä tulla kannetuksi taistelusta, kun hän ker-
ran on haavoittunut.»

Emma polvistui Alfredin viereen ja loi epätoivoi-
sen katseen serkun kalpeille kasvoille.

»Alfred, rakas, rakas Alfred!» kuiskasi hän ja ku-
martui hänen ylitseen.

Samassa nuorukainen avasi silmänsä ja katseli häneen hämmästyneenä. »Pikku Emma», sanoi hän heikosti. »Oletko sinä täällä — minun tähteni — —» hän painoi kouristuksentapaisesti tytön kättä ja vaipui taas tainnoksiin.

Kohta senjälkeen olivat parit valmiit, ja Alfred nostettiin niille. Martin ja Henry kohottivat parit olkapäilleen, ja niin lähti pieni kulkue astumaan kotiin päin.

Kun saavuttiin perille, laskettiin haavoittunut paikalla vuoteelle. Isä tutki hänet heti ja ilmoitti, että haavat eivät suinkaan olleet vaarattomia. Emmankin tila vaati lääkärinhoitoa, sillä tuskin hän oli pääs-
syt oven sisäpuolelle, kun hän sai vilunväristyksiä ja alkoi voida kovin pahasti. Hän oli nähtävästi vilus-
tunut laupeudenretkellään.

Ensimmäinen tunti kului sairaiden hoitoon; mutta

sitten valmistivat Mansikka ja Maria vankan aterian metsästäjille, jotka kyllä tarvitsivat jotain vahvistavaa.

Kun oli käyty pöytään, kysyi John:

»Missä on Arthur?»

»Arthur?» — »Eikö hän ole täällä?» — »Eikö hän tullut toisten mukana sisään?» huusivat kaikki yhteen ääneen. Huudettiin — etsittiin — Arthuria ei näkynyt.

Nyt kävi ilmi, että hänen kanssaan oli puhuttu viimeksi silloin kun Alfred pyörtyi ja Martin juoksi noutamaan apua. Silloin hän oli istunut sitomaan lumikenkiään lujemmin kiinni ja oli sanonut Henrylle, että hän heti olisi valmis. Mutta senjälkeen oli kaikkien huomio kääntynyt yksinomaan Alfrediin ja Emmaan, niin ettei kenkään ollut muistanut poikaa.

Rouva Campell oli käynyt kuolonkalpeaksi.

»Pikku poikani», hän vaikeroi. »Yksin lumessa — oi Jumala, hyvä Jumala!»

»Meidän täytyy heti lähteä häntä etsimään», sanoi Henry, »tule Martin ja Malakias, tulettehan tekin mukaan!»

Molemmat metsämiehet loivat toisiinsa puhuvan katseen seuratessaan Henryn kutsua.

Porstuassa kuiskasi Martin ukolle: »Turhaa!»

Malakias nyökkäsi vain vastaukseksi. Hän oli yhtä kalpea kuin äitikin ja hänen kätensä vapisivat

niin kovasti, että hän töintuskin saattoi pitää luodikkoa.

»Minä tahdon mukaan — odottakaa vähän ja ottakaa minut mukaan!» huusi John, joka myöskin oli noussut paikaltaan ja juoksi Malakiaan jälkeen.

Mutta samassa näkyi rouva Campell ovesta ja sanoi niin ankarasti, ettei John koskaan ollut nähnyt häntä sellaisena:

»John, sinä et astu jalallasi ovesta ulos.»

»Niin mutta, äiti — —.»

»Ei sanaakaan, ei tavuakaan — luuletko, että tahdon kadottaa sinutkin?»

Näin sanoen tarttui epätoivoinen äiti poikaa käsi-varteen ja veti hänet sisään.

»Rouva on oikeassa», sanoi nyt Malakiaskin. »Me emme tahdo edes Henry herraa seuraamme. Martin ja minä menemme yksin. Siitä asti kuin tulimme kotiin, on satanut lunta yhtämittaa. Vain kokee-neet metsämiehet saattavat liikkua tällaisessa ilmassa.»

Näin sanoen molemmat metsästäjät vetivät taas päällystakit ylleen ja lumikengät jalkaansa, ja sytytetty kuusisoihntu kädessään he lähtivät uudestaan kulkemaan pimeässä ja pakkasessa. Murheellisina tuijottivat vanhemmat heidän jälkeensä. Mutta metsästäjät seisahtuivat metsänrinteelle. Tähän he

pysähtyivät, sillä he tiesivät, että he vain henkensä kaupalla olisivat voineet kulkea edelleen.

He huusivat ja hoilasivat, kohottivat tulisoihuttajaan ja tähystelivät joka suunnalle; mutta vastausta ei kuulunut. He kulkivat edes takaisin, ristiin rastiin ja etsivät — kaikki turhaan.

»Hyödytöntä», sanoi Martin viimein. »Tiesimmehän sen molemmat jo ennakolta.»

»Totta kyllä; mutta hänen äitiraukkansa ei voi sitä käsittää. Niin kauan kuin hän tietää, että me haemme poikaa, ei hän lakkaa toivomasta, ja toivoylläpitää hänen mieltään, kunnes hän on paremmin valmistunut kantamaan onnettomuuttaan.»

Malakiaan sanat osoittivat, että hänellä oli sekä älyä että tunnetta, ja Martinin täytyi myöntää hänen olevan oikeassa. He samoilivat siis vielä hetken aikaa lumessa; mutta kun tuuli kääntyi pohjoiseen, ja pakkanen kävi aivan sietämättömäksi, päättivät he jättää etsimisen sikseen. He eivät kuitenkaan tahtoneet lähteä taloon, vaan päättivät mennä kotiin omiin majoihinsa odottamaan päivän koittoa. Vasta silloin he voisivat oikein toden teolla etsiä.

Heidän majoissaan ei ollut ketään; sillä Mansikka, joka myöskin luuli tai oli luulevinaan, että he olivat hakemassa poikaa, oli tietysti yötä Turvalinnassa, missä hänen lempeä, hiljainen osanottonsa suuresti lohdutti rouva Campellia.

Molemmat metsästäjät rupesivat levolle Martinin majaan ahmaistuaan ensin kulhollisen maitoa, muutamia keitetyitä munia ja kappaleen kinkkua, jotka he onneksi löysivät keittiöstä. He olivat aivan uuvuksissa nälästä ja väsymyksestä, ja sen lisäksi oli heidän mielensä kovin masennuksissa. Molemmat syyttivät näet itseään siitä, etteivät he olleet pitäneet pojasta parempaa huolta, varsinkin oli Malakias mielestään syyllinen. Olihan Arthur jätetty hänen huostaansa — mutta kuinka hän oli hoitanut tehtävänsä?

Raskas, kovin raskas oli kelpo vanhuksen mieli, kun hän laskeutui levolle. Moneen vuoteen ei hän ollut niin surullinen ollut.

Mutta Turvalinnassa kulkivat onnettomat vanhemmat sairasvuoteelta toiselle ja sitten taas ikkunalle tai ovelle tähystääkseen pimeyteen. Lumihiutaleet pieksivät ikkunaruutuja, myrsky ulvoi lehdettömissä puissa, ja joka uusi tuulenpuuska pani heidät pelästyneinä hätkähtämään. Harhailiko heidän iloinen, huoleton poikansa nyt yksin ja hyljätynä pimeässä metsässä — huusiko turhaan isää ja äitiä — oliko hän uupuneena vaipunut lumelle vai olivatko sudet raadelleet hänet kuoliaaksi? Tuhannet tuskaiset ajatukset raastivat onnettomain vanhempain mieltä, ja epätoivoissaan rouva Campell väänteli käsiään rukoillen:

»Herra, Herra, ota tämä kalkki minulta — anna minulle poikani terveenä takaisin.»

— — — — —

Mutta Jumala ei täyttänyt hänen rukoustaan.

Seuraavana aamuna oli lumisade tauonnut, ja kun metsästäjät palasivat ilman Arthuria, menivät tohtori ja Henry itse häntä etsimään. Mutta yöllinen lumisade oli peittänyt kaikki jäljet — ei missään ollut merkkiäkään kadonneesta pojasta. He kulkivat siihen paikkaan, missä hänet viimeksi oli nähty ja etsivät ylt'ympäri siinä toivossa, että näkisivät hänen rihlapyssynsä suun pistävän esiin lumesta — kaikki turhaan.

Murheellisina he palasivat kotiin, ja isä lähti kertomaan vaimollensa, että kaikki toivo oli turha. Äiti raukka oli väsymyksen ja mielen jännityksen voittamana heittäytynyt vuoteelle, mutta kun hänen miehensä avasi oven, hypähti hän pystyyn huudahtaen:

»Onko hän tullut?»

»Ei!» vastasi masentunut isä. »Hän ei ole tullut.»

»Mihin hän sitten on joutunut, oma, rakas, pikku poikani?» huudahti äiti.

»Pojallasi on nyt hyvä — Herra antoi, Herra otti — ah, vielä en voi sanoa: kiitetty olkoon Herran nimi!» vastasi tohtori ja painoi vaimonsa pään rintaansa vastaan, kyynelten vieressä pitkin hänen poskiaaan.

SEITSEMÄSTOISTA LUKU.

Indiaanikirje.

Nyt koitti todella murheen aika Campellin perheelle. Toinen poika kuollut, toinen pahoin haavoitettu, kasvattitytär sairas. Emman vilustuminen kääntyi näet keuhkokuumeeksi, ja Alfredin haava-kuume kohosi ensimmäisenä viikkona pelottavan korkeaksi. Jotain hyvää oli tästä huolien paljoudesta kuitenkin. Molempain sairaiden uhkaava tila vaati niin suuressa määrin herra ja rouva Campellin huomiota, ettei suru Arthurin kuolemasta murtanut heitä.

Hitaasti kuluivat päivät ja ainoana valonsäteenä olivat kapteeni Sinclarin vierailut. Hän toi mukanaan sellaisen tuulahduksen iloa ja elämänhalua, että he kaikki laskivat tunnit siihen milloin seuraavan kerran saisivat hänet nähdä. Kerrottuaan everstille kihlauksestaan hän pääsi usein käymään Turvalinnassa, ja saattaa ajatella, kuinka iloiset molemmat nuoret olivat tavatessaan toisensa.

Mutta Maria Percival iloitsi nyt siitä, että hän saattoi auttaa sairaita ja olla vanhempainsa apuna ja lohdutuksena näinä raskaina aikoina. Monta kertaa hän sanoi sulhaselleen:

»Näetkös, Archibald, koti ei voi tulla toimeen ilman minua. Ajattelepas, jos minä nyt olisin lähtenyt Englantiin ja olisin saanut tietää kaikista näistä onnettomuuksista — luuletko, että minulla olisi ollut rauhallista hetkeä?»

Joulu tuli ja meni, ja uusi vuosi toi paremman käänteeseen molempain sairaiden tilaan. Kun talvi oli loppumassa, oli tauti voitettu. Oli onni, että Campell oli lääkäri — kuinka he muuten olisivat suoriutuneet kaikesta tästä kurjuudesta?

Vähitellen ryhtyi Emma taas entisiin askareihinsa, ja Alfred muutettiin arkihuoneen sohvalle. Sieltä hän tyyntyen nojasta saattoi nähdä seudun ja seurata perheen toimia.

Hitaasti edistyi paraneminen, ja hitaasti palasi taas ilo ja tyytyväisyys Campellien mieliin. Leikistä ja naurusta ei tietysti vielä ollut puhetta; mutta kaikkien mielet täytti hiljainen kiitollisuus taivaan Herraa kohtaan saattaen heidät kaksin verroin lempeiksi ja helliksi toisilleen.

Kun nurmi keväällä taas alkoi vihannoida, palasi hilpeyskin nuorten mieliin. Emman iloinen nauru kaikui jälleen kautta koko talon, Alfredin eloisuus heräsi taas, ja vähitellen oppi äiti sietämään nuorten hilpeyttä ja kuulemaan kadonneen poikansa nimeä mainittavan purskahtamatta itkuun.

Heti kun lumi oli sulanut, tuli miehille kiire, ja kaikki olivat työssä aamusta iltaan.

Ensimmäisenä kirkkaana päivänä lähtivät Malakias ja Martin metsään sanomatta kuitenkaan mitään aikeistaan rouva Campellille. He aikoivat nimittäin etsiä Arthurin ruumista; mutta heidän vaijansa oli turha. Poika raukasta ei näkynyt jälkeäkään.

»Sudet ovat varmaankin repineet hänet ja syöneet hänet viimeiseen luuhun asti», sanoi Malakias huoaten.

Sekä lehmät että lampaat olivat nyt lisääntyneet niin suuresti, että oli koko joukko nuoria vasikoita ja karitsoja. Osa karjasta laskettiin laitumelle metsään ja vain lypsävät jätettiin kotiin. Siten jäi enemmän aikaa peltotöihin, sittenkin oli kova kiire saada jauhetuksi kaikki vilja, jonka eversti oli lähettänyt.

Kun eversti eräänä päivänä kävi maatilalla, ei hän väsynyt ilmaisemasta ihmettelyään siitä, kuinka nopeasti kaikki oli edistynyt. Nähdessään oivallisen karjatalouden hän huudahti:

»Tohtori kulta! Minä saan hyvän tuuman. Sen jälkeen kuin hallitus möi teille sen maapalstan, joka ennen oli paras karjalaitumemme, on meillä hyvin vaikea pitää karjaa linnoituksessa. Mitä siitä arvellette, jos minä kirjoittaisin Quebec'iin ja ehdottaisin, että me vastedes ostaisimme karjaa kunnon naapuril-

tamme. Toisin sanoen, te lisäätte vielä enemmän karjaanne ja rupeatte linnoituksen tavaranhankkijaksi.»

»Jos saan apua uutisasukkailta, joista olen kirjoittanut insinööriille, suostun ilolla tarjoukseenne», vastasi tohtori. »Mutta näillä työvoimilla en uskalla laajentaa karjanhoitoani.»

»Voi hyvänen aika, sen aivan unohdin», huudahti eversti. »Kas tässä on juuri kirje insinööri Emersonilta. Hän pyytää siinä minun sanomaan teille, että hän on tavannut kolme kelpo siirtolaisperhettä, jotka varmaan tulevat teitä miellyttämään. He saapuvat tänne heinäkuun keskipaikkeilla.»

Se muutti asian, ja ennenkuin eversti lähti pois, sitoutui tohtori hankkimaan linnoitukselle karjaa ja jauhattamaan uuden lähetyksen jauhoja.

Osa hiehoista saatettiin jo heti viedä linnoitukseen, ja sitten kuin jauhettu viljakin oli lähetetty, sai tohtori rahamääräyksen Quebec'in pankkiin tavaroistaan, joten hänen ei tarvinnut sinä vuonna koskea pääomaansa. Rouva Campellin lasku kanoista, munista ja silavasta, jotka hän talven kuluessa oli myynyt linnanväelle, ei myöskään ollut väheksittävä. Näin olivat Campellit jo järkevästi käyttämällä pientä pääomaansa, hyväntahtoisten ystävien avulla ja ennen kaikkea omalla uutteralla työllään hyvällä tiellä tulemassa varakkaiksi.

Eräänä päivänä toukokuussa tuli Malakias myl-

lylle, jossa hän tapasi Alfredin yksinään työtä valvomassa.

»Sepä hyvä, että tapasin teidät yksin», lausui ukko. »Minulla on teille hyvin tärkeä sanoma. Antakaa myllyn seista ja tulkaa tänne.»

Näin sanoen hän istui rahille rakennuksen edustalle ja otti tuohikaistaleen taskustaan.

»Mitä ihmettä nyt on tekeillä?» kysyi Alfred, pysähytti myllynrattaan ja seurasi ukkoa. »Tehän näytätte niin säteilevän iloiselta, kuin olisitte voittanut miljoonan.»

»Pyh miljoonan!» vastasi vanhus ylenkatseellisesti. »Siitäkös nyt kannattaisi puhua! Jos minä tarjoaisin teille miljoonan, jopa kaksikymmentä miljoonaakin toisella kädellä ja uutiseni toisella, niin hylkäisitte miljoonat ja tarttuisitte uutiseen.»

»Silloin se lienee jotain aivan ihmeellistä», sanoi Alfred hilpeästi. »Kaksikymmentä miljoonaa yhtä uutista vastaan. Mitähän se onkaan?»

Vastauksen asemesta metsästäjä ojensi hänelle voitonriemuisena tuohipalan.

Alfred katseli häneen kysyvästi.

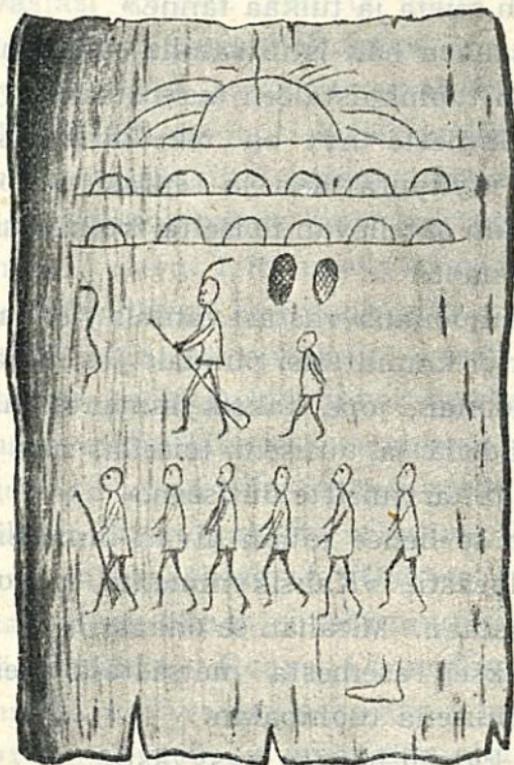
»Tuo tuossa — tuo lappu harakanvarpaineen — siinäkö kaikki?»

»Niin juuri — katsokaa sitä tarkemmin.»

Nuorukainen käänteli, väänteli hullunkurista esinettä ja antoi sen sitten takaisin Malakiaalle.

»Sehän on jotain lasten töherrystä», hän virkkoi.
»Miksi tuhlaatte aikaa semmoiseen?»

»Miksikö? Mutta, hyvä herra luutnantti, ettekö näe, että se on indiaanikirje.»

»Kirjekö?»

»Niin juuri, ja jospa osaisin lukea jonkun teidän kirjeenne yhtä helposti kuin tämän. Sen on indiaanikirje, ja minä tiedän myöskin, kuka kirjeenkirjoittaja on. Hyvä työ ei mene koskaan hukkaan, ja

minua ilahuttaa nähdä, että villinkin sydämessä asuu kiitollisuutta.»

»Mutta luehan se minulle», pyysi Alfred kärsimättömästi.

»Hyvä. Katsokaa nyt ensin tänne!»

Näin sanoen ukko osoitti erästä merkkiä, joka oli alinna tuohikaistaleessa.

»Mitä tämä on?»

»Se on jalka.»

»Oikein. Muistatteko indiaaninaista, jonka pelastimme viime vuonna, ja jonka isänne paransi. Hän on kirjoittanut kirjeen?

»Mitähän hänellä on meille sanomista?»

»Kuulkaapas nyt? Näettekö, tuossa on aurinko, joka näkyy vain puoleksi, ja ne viivat, jotka lähtevät siitä, kulkevat alaspäin. Se on siis laskeuva aurinko, ja se merkitsee länttä. Sitten seuraa kaksitoista indiaanimajaa, wigvamia, se merkitsee kahdentoista päivän matkaa? Ymmärrätekö?»

»Kyllä, kyllä, jatkakaa vain.»

Sitten katselemme miesten kuvia. Ensimmäinen on päällikkö, koska hänellä on kotkansulka päässä, ja käärme hänen edessään on tietysti hänen toteminsa — —»

»Ah, Vihainen Käärme.»

»Niin, niin. Toiset kuusi ovat hänen väkeään, ja

ainoastaan päälliköllä ja joukon etumaisella miehellä on pyssy kädessä. Siten saamme tietää, että heillä on vain kaksi rihlapyssyä.»

»No, enpä ole kummempaa kuullut! Noin osaatte te, viisas, vanha Harmaa Mäyrä, lukea koko kirjeen! Mutta mitähän tämä, tarkoittaa? Ja mitähän merkitsee tuo pieni olento, joka kulkee päällikön jälestä?»

»Niin, siinäpä juuri se, joka on kahdenkymmenen miljoonan arvoinen. Näettekö, että hänen yläpuolellaan on lumikenkäpari?»

»Näen kyllä, entä sitten?»

»Ettekö vieläkään arvaa salaisuutta?» kysyi ukko surkutellen luutnantin lyhytjärkisyyttä indiaanialalla. »Sehän on poika — pikku Arthurimme, jonka me luulimme kuolleeksi, ja jonka indiaanit ovat ryöstäneet.»

Alfred hypähti pystyyn ja riuhtaisi kirjeen vanhuksen kädestä.

»Laupias Jumala — onko se mahdollista? Onko hän elossa — ah, mikä ilo! Oletteko varma siitä Malakias? Niin, se on aivan oikein poika, tuo pikku olento tuossa?»

Alfred oli aivan hurjana ilosta ja tutki tutkimistaan kummallisia piirustuksia.

»Nyt minä selitän teille koko kirjeen», sanoi ukko. »Vihainen Käärme ja hänen joukkonsa ovat ryöstäneet veljenne ja vieneet hänet länteen päin jonnekin,

johon on kaksitoista päivämatkaa täältä. Tämän sanoman lähettäjä on indiaaninainen, jonka hengen me pelastimme. En usko, että kukaan valkoihoinen olisi voinut selvemmin kirjoittaa.»

»Ei, siinä olette oikeassa! Ajatelkaa, kuinka ihmeellistä! Pikku Arthur on elossa! Me otamme hänet takaisin, vaikka saisimme kulkea satoja päivämatkoja ja tappaatuhat indiaania. Mutta mitä nyt? Mitä pitää meidän tehdä?»

»Ei ollenkaan mitään.»

»Mitä sanotte? Pitäisikö meidän istua kädet ristissä, kun tiedämme pojan olevan vankina.»

»Pitää. Ennen kaikkea emme saa ryhtyä mihinkään päättömään tekoon. Tiedämme pojan elävän — ja se on toistaiseksi tärkeintä. Indiaanit eivät luonnollisesti arvaa, että olemme saaneet kirjeen — siinä tapauksessa nainen saisi heti surmansa, siitä saattella olla varma.»

»Mitenkä kirje joutui käsiinne?»

»Se oli muutamilla peurannahoilla, jotka minä olin koonnut virranrannalle ja merkinnyt nimelläni. Hän ei nähtävästi itse ole ollut niin kaukana, vaan on lähettänyt kirjeensä perille jonkun toisen, mahdollisesti jonkun indiaaninaisen kautta. Tuon tuostakin samoilee näet näillä seuduilla joku indiaaniparvi.

»Mutta miksi ette tahdo, että koetamme vapauttaa hänet?»

»Siksi että Käärmeellä on ollut tarkoituksensa poikaa ryöstäessään, ja se tarkoitus on selvä kyllä. Hän tahtoo käyttää poikaa vaihtotavarana ruutiin ja kuuliin. Katsokaa, kun päällikkö — kutsukaamme häntä siten, tuota konnaa, vaikkei hän oikeastaan se ole — kun päällikkö, sanon minä, tuli meille viime kesänä ja onnettomuudeksi näki ampumavarastomme, alkoi hän tietysti kauheasti himoita sitä. Hän olisi hyökännyt kimppuumme talvella, jos hän vain olisi saanut tilaisuutta siihen. Yksi hänen vakoilijoistaan surmattiin, ja siitä hän tiesi, että olimme varuillamme. Kun tämä tuuma meni myttyyn, keksi hän uuden. Hän on lakkaamatta väijynyt meitä, ja kun poika silloin jäi jälkeen, oli hän heti siinä ja sieppasi hänet. Niin, niin, asia on aivan selvä. Hän tahtoo hieroa kauppaa meidän kanssamme vangin luovuttamisesta, ja senvuoksi ei meidän tule ryhtyä mihinkään, ennenkuin kuulemme hänestä. Muuten saattaisi tapahtua, että viimeiset tulevat pahemmiksi kuin ensimmäiset.»

»Näen kyllä, että olette oikeassa, Malakias! On vaikeata odottaa tyynesti, mutta meidän on pakko totella täytymystä ja antaa hänelle, mitä hän vaatii.»

»Ei, ei millään muotoa. Se kiihottaisi vaan häntä uusiin vehkeisiin.»

»Mutta, rakas ystävä, mitä meidän sitten mielestänne tulee tehdä?»

»Kurittaa häntä, kun saamme siihen tilaisuutta, ja joka tapauksessa odottaa kärsivällisesti. Saattepa olla varma siitä, että nyt kevään tultua saamme taas kuulla hänestä.»

»Sanommeko mitään isälle ja äidille?»

»Ei, ainoastaan Martinin ja Mansikan tulee saada tietää salaisuudesta. Saattaisihan olla, että joku joukosta kääntyisi heidän puoleensa, eikä ole pelkoa siitä, että he juoruavat.»

»Mutta ajatelkaa, kuinka iloiseksi äiti tulisi.»

»Niinpä kyllä — ensi hetkellä. Mutta ajatelkaa, kuinka levoton hän sitten olisi, ehkäpä kuukausmääriä. 'Se toivo, jonka täytyminen kestää kauan, saa sydämen sairaaksi', sanoi isäni aina, ja siinä hän oli oikeassa. Voitte arvata, mitä tuskia vanhempanne kärsisivät yöt päivät tietäessään lapsensa olevan indiaanien vallassa. Ei, olisi päinvastoin aivan väärin kertoa heille tästä.»

»Niin, niin, tehkää, kuten tahdotte.»

»Me odotamme siis, kunnes saamme lähemmin kuulla Käärmeestä, ja uskokaa minua, se tapahtuu pian. Sehän on jo paljon, kun tiedämme mistä joukosta poika on etsittävä. Jos on välttämätöntä, otamme hänet takaisin kavaluudella ja väkivallalla.»

»Jos minä sen Käärme-heittiön tapaan, museran hänen päänsä», sanoi kiivas nuorukainen.

»Noh, noh», muistutti Malakias. »Oli ihminen

hyvä tai paha, ei hänellä ole kuin yksi elämä, ja sen on hänelle taivaan Herra suonut. Muistakaa, että indiaanit haluavat ruutia ja kuulia, mutta eivät tahdo ottaa pojan henkeä.»

»Käyköön sitten, niinkuin te tahdotte.»

Tähän päättyi keskustelu ja kumpikin meni omiin toimiinsa.

KAHDEKSASTOISTA LUKU.

Sokeria ja karhuja.

Turvalinnalle koitti tärkeä päivä — vaahteroista oli laskettava sokeria. Malakias ja Mansikka olivat näet hämmästyksellä kuulleet, etteivät Campellit tunteneet vaahterasokeria, vaan tilasivat sokerinsa Quebec'istä.

»Sehän on aivan tarpeeton meno, rouva hyvä», selitti ukko. »Ajatelkaahan, kuinka yllin kyllin kaikenlaista imelää taivaan Herra on teille antanut — sekä hunajaa että puusokeria — miksi ei siis käytetään sitä ja säästää rahoja?»

»Kyllä, kyllä, hyvä ystävä» vastasi rouva Campell innokkaasti. »Me otamme mielellämme sitä. Emmehän tietäneet siitä mitään. Millä tavoin sitä saadaan?»

»Se on aivan yksinkertaista. Kaivamme reiän puun runkoon, pari jalkaa maasta, ja siihen reikään pistetään putki, aivan niinkuin asetetaan tappi tynnyriin. Siten juoksee neste ulos, ja me asetamme alle jonkun altaan, johon kokoamme sen. Joka aamu tyhjennämme altaan ja kaadamme nesteen kattiloihin.»

»Niin, sehän kuuluu hyvin hauskalta, mutta mistä saamme altaita ja kattiloita.»

»Sen kyllä sanon. John ja Mansikka laittavat kyllä altaat yhdessä viikossa. Tuolla mäen luona kasvaa koko joukko palsamimäntyjä — ne ovat juuri sellaista pehmeätä puuta, josta sopii laittaa saaveja. Ja varastohuoneessa on kaksi suurta kuparikattilaa, joita ei vielä ole käytetty. Niistä tulee mainioita keittokattiloita. Me viemme ne metsään, kaadamme vähitellen nesteen niihin ja keitämme kaikki tyynni siellä. Kun keittopäivä koittaa, voi koko perhe kokoontua metsään, niin vietämme pienen juhlan soke-
rinkeiton kunniaksi.»

»Sehän olisi mainiota; mutta sanokaa minulle, kuinka paljon sokeria luulette meidän saavan?»

»Oh, noin yhdeksän—kymmenen ruukkua joka puusta.»

»Jopa jotakin, mutta sehän olisi oikea tulolähde talolle.»

»Niin, eikö totta?»

»Kuinka usein voi yhdestä puusta laskea — enemänkö kuin yhden kerran? Tarkoitán, voiko laskea joka vuosi?»

»Kyllä, aivan hyvin. Voimakkaasta puusta saattaa laskea viisitoista — kaksikymmentä vuotta; mutta sitten se ei kestä enää, vaan kuolee.»

»Silloin ovatkin puut toden totta täyttäneet tehtävänsä. Mutta mitä puhuitte hunajasta?»

»Vai niin, Malakias, minä rakastan hunajaa», huuhahti Emma. »Toimittakaa sitä meille hiukan.»

»John ja minä haemme kyllä jonkun puun, pikku neiti. Jos te kerran pidätte niin paljon sellaisesta makeasta herkusta, pitää teidän sitä saadakin.»

»Minä tiedän, missä kasvaa hunajapuu», sanoi Martin, joka juuri samassa yhtyi toisiin. »Minä pykälöin itselleni yhden kaksi viikkoa sitten, mutta olen aivan unohtanut kertoa siitä. Senjälkeen kuin mylly tuli käyntiin, emme ole ennättäneet muuta kuin olla noiden siunattujen jauhojen kimpussa.»

»Niin, te ja Alfred olettekin ottaneet kokonaan sen työn niskoillenne. Henryä miellyttää puiminen enemmän. Hän sanoo, että on niin paljon työtä viljassa, ettei hän valmistu ennenkuin myöhään talvella.»

»Noh, noh, niin hullusti ei sentään ole, mutta jos nuoret herrat vaan pitävät huolen myllystä ja riiehestä, niin John ja minä kyllä toimitamme metsäriistaa.»

»John on oikein taitava nyt — hän käyttää pysyään kuin vanha metsästäjä ikään», tuumi Martin.

»Niin, hän voisi totta maar käydä metsällä aivan yksinkin», sanoi Malakias, joka oli kylläkin tyytyväinen suosikkinsa edistymiseen.

Seuraavana aamuna kaadettiin koko joukko palsamipuita, ja altaidenteko alkoi. Kesti jonkun aikaa, ennenkuin ne kaikki olivat valmiit; mutta heti niiden valmistuttua alettiin niitä viedä metsään.

Malakias pani ne ja kaksi suurta kattilaa vankureihin ja lähti niitä kuljettamaan, ja koko päivän hän sitten kaivoi reikiä ja asetti putkia puihin.

Seuraavana aamuna hän taas meni metsään Johnin kanssa, ja he suuntasivat kulkunsa sille puulle, jonka Martin oli keksinyt. He kaatoivat sen, ja illalla he sytyttivät nuotion, joka karkoitti mehiläiset. Sitten he hakkasivat reikiä päästäkseen hunajaan käsiksi ja saivat kaksikin sangollista hunajaa. Heidän saaliinsa herätti tietysti suurta riemua kotona.

Kun he seuraavana aamuna kulkivat kaadetun puun ohi, näkivät he karhun, joka seisoj voimainsa takaa ahmimassa kennokakun jäännöksiä:

»Kas», kuiskasi John. »Ammunko?»

»Voi ei, salli sen hiukan herkutella, kuului Malakiaan vastaus. »Meidän pyssymme tapaa sen kyllä toisen kerran. Nyt meillä on kiire.»

Joka aamu kokosi Mansikka kaiken vaahteranes-

teen ja kaatoi sen kattiloihin, jotka Malakias oli asettanut valmiiksi tulelle nostettaviksi. Kahden viikon ajalla kerääntyi niin paljon nestettä, että sekä kattilat että altaat täyttyivät. Sitten sytytettiin tuli, ja John meni kotiin ilmoittamaan että sokerinkeitto oli alulla.

Koko perhe jätti askareensa ja kokoontui päivällisen jälkeen keittopaikalle. Nuoret miehet kantoivat ruokavasua, oli näet päätetty viettää oikein juhlapäivää metsässä.

Ensin katseltiin puita ja altaita, joihin raaka mehu oli juossut, sitten tuli kattilain vuoro, joissa sokeri poreili, ja lopuksi huomasivat naiset, että molemmat suuret pesutynnyrit seisoivat siinä, pestyinä ja puhdistettuina.

»Mutta, hyvät ystävät, siinähan ovat tynnyrit pesutuvasta», huudahti rouva Campell. »Mitä niillä tehdään?»

»Niissä jäähdytetään mehu», vastasi Alfred. »Martin ja Mansikka ovat pesseet ne.»

»Katsokaahan nyt, rouva», sanoi Malakias. »Nyt kaadamme ensimmäisen keitoksen mehua jäähtymään.»

Ihmetellen näkivät nyt kaikki, kuinka sokeri kiteytyi sitä myöten kuin mehu jäähtyi, ja he iloitsivat ajatellessaan, ettei heiltä vastedes enää puuttuisi sokeria.

Kun ensimmäinen työ oli päättynyt, istuttiin

suuren puun juurelle ja syötiin illallista: maitoa, hunajaa ja leipää, ja syötyään heittäytyivät perheenjäsenet nurmelle jutellen niitä näitä menneistä ajoista ja päivän tapahtumista.

Kaikki neljä koiraa olivat tietysti mukana, ja Trim näytti kaikki temppunsa, »istui», »oli kuollut», hyppäsi kepin yli ja kulki takajaloillaan.

Mutta juuri kun tuo pikku veitikka säädyllysenä ja juhlallisesti kulkea tepsutteli, laskeutui se äkkiä kaikille neljälle kypälälleen ja unohti tykkänään arvokkaisuutensa. Nuolena se kiiti pensaikkoon ja alkoi kaapia ja haukkua täyttä kurkkua. Toisillekin koirille tuli hätä käteen ja ne pitivät aivan samaa elämää kuin Trim. Siitä syntyi sellainen korviasärkevä konsertti, että Campellit töin tuskin kuulivat omaa puhettaan.

»Oi, ettekö saa niitä vaikenemaan», huudahti rouva Campell pidellen käsillään korviaan. »Mitä ne haukkuvat?»

Mansikka viittasi morkkasiineihinsa ja laski sormensa piikkisian piikeille, jotka koristivat hänen jalkineitaan.

»Minä ei tiedä englantilaista nimeä», hän sanoi lempeästi.

»Oh, sehän on piikkisika — etkö muista, että ope-tin sen sinulle äskettäin?» kysyi Maria.

Mansikka hymyili.

»Nuoret neidit opettaa Mansikalle monta, monta sanaa — Mansikka ei muista kaikkial!» vastasi hän.

Koko talven oli tietysti koeteltu opettaa Mansikalle hänen miehensä äidinkieltä, ja hän olikin oppinut koko lailla; mutta usein hänen oli vielä vaikea saada toisia ymmärtämään puhettaan.

»Onko siellä piikkisika?» kysyi Campell.

»Kyllä, aivan varmaan. Otammeko lapiot ja kaivamme sen esiin?»

»Voi, niin, tehkää se», huusi John, ja nuoret tytöt olivat samaa mieltä.

Martin ja Malakias olivat ottaneet lapiot myötä kaivaakseen kieloja rouva Campellin puutarhaa varten, kuten he jo kauan olivat luvanneet. Nyt he hiki hatussa kaivoivat saadakseen piikkisian esille; mutta kesti kokonaisen tunnin, ennenkuin se onnistui. Viimein se juoksi ulos reiästä, ja koirat, jotka koko ajan olivat istuneet väräjävin sieraimin ja vilkuvin korvin, syöksyivät nyt kiivaasti sen kimppuun. Mutta kylläpä korjasivat kiihkeät eläimet pian turpansa! Hu, hu, kuinka kipeästi ne piikit ottivat. Pikku Trim nosti verisen kuononsa taivasta kohti surkeasti ulvoen ja haki lohdutusta tyttöjen luota; mutta toiset kolme eivät niin vähällä hellittäneet. Ne hieroivat kuonoaan käpäliinsä ja tekivät uuden yrityksen. Taaskin turhaan! Piikkisika makasi maassa kuin pieni

pallo, ja joka suunnalta töyttäsivät koirat sen teräviä piikkejä vastaan.

Silloin tuli Martin avuksi. Hän vieritti eläimen selälleen — isku vasten turpaa, ja piikkisikarukka oli kuollut.

Martin veti nyt parhaimmat piikit eläimestä ja antoi ne vaimolleen, ja Mansikka lupasi laittaa niistä hänelle »parin kauniita, kauniita kenkiä!»

Kun palattiin keittopaikalle, huudahti Emma kauhistuneena!

»Voi, karhu on jäähdytysammeen luona!»

Aivan oikein! Suuri otso seiso nuuskimassa mehua.

»Älkää peljätkö!» virkkoi Malakias. »Eläin tahtoo vain sokeria. Se pitää yhtä paljon sokerista kuin hunajasta.»

»Se on aivan sama, jonka äsken näimme hunajapuun ääressä», sanoi John.

»Seiskaamme täällä sitä tarkastamassa», ehdotti Malakias. »Saatte nähdä jotain oikein hullunkurista.»

»Hullunkurista! Tuo kauhea petoeläinkö?» sanoi rouva Campell väristen.

»Voitte olla rauhallinen, rouva, ei ole mitään vaaraa», vakuutti Martin. »Sekä Malakiaalla että minulla on rihlapyssymme, ja Henry herralla on myöskin omansa, kuten näen.»

»Minä olisin kuitenkin mieluummin oven sisäpuolella», arveli äiti.

»Katsokaas, kuinka se nuolee päällisen me-
husta», jatkoi Malakias. »Mutta se ei siihen tyydy,
siitä saatte olla varmat — kas vaan.»

Karhu pisti nyt etukäpäälänsä syvälle jäähdytys-
tynnyriin; mutta vaikka hyytynyt päällyskerros oli-
kin kylmä, oli sokeri syvemmällä vielä polttavan
kuumaa. Kauheasti mörähtäen se vetäisi palaneen
kämpälänsä pois, ja asettuen takajaloilleen istumaan
se heilutti kämpälätään edes takaisin.

»Enkö sitä sanonut!» virkoi Malakias ja nauroi
ihan katketakseen. »Herkku oli kuumempaa, kuin se
luuli.»

Toiset nauroivat katsellessaan nenäkästä vierasta,
joka yhä istui takajaloillaan ja heilutti kämpälätään
kuin tanssiaisneiti viuhkaansa.

»Se koettaa kyllä vielä kerran», arveli Martin.

»Kunhan se vaan ei tule tännepäin», sanoi tohtori.

»Kyllä se sen tekee — hiljaa Halli! Hiljaa, koirat
oi, pidättäkää niitä, pian pian! Jos eläin tulee tänne,
saa John näyttää taitoaan herralle ja rouvalle. Eikö
totta, John?»

John oli samaa mieltä.

»Niin, minun pitää todella saada ensimmäinen lau-
kaus.»

Karhu oli taas lähestynyt jäähdytystynnyriä ja
uudestaan polttanut itsensä; mutta nyt näytti siltä
kuin se olisi arvellut, että ne olennot, jotka seisovat

siinä sen onnettomuutta nauramassa, olivat siihen syypäät. Se päästi vihaisen mörinän ja alkoi tallustaa suoraan Campelleja kohti.

»Nyt, John», käski vanha metsästäjä. »Tähtää nyt tarkasti ja lähetä kuulasi suoraan silmien väliin.»

John laskeutui polvilleen Malakiaan eteen, joka piti rihlapyssynsä valmiina ja rouva Campellin kauhuksi hän antoi pedon lähestyä itseään noin kolmenkymmenen kyynärän päähän. Vasta sitten hän laukaisi, ja karhu kaatui kuolleena maahan ääntäkään päästämättä.

»Loistavasti, poikani. Osattu juuri siihen, minne piti», huusi Malakias ylpeänä oppilaansa työstä.

»Kokenein metsästäjä ei olisi ampunut paremmin», vakuutti Martin hyväksyvästi.

»Niin mutta, lapsi, miksi annoit sen tulla niin lähelle?» kysyi äiti, joka vieläkin oli kalmankalpea.

»Tappaakseni sen — en haavoittaakseni!» vastasi nuorukainen lyhyellä tavallaan.

»Malakiaalla on todellakin kunniaa oppilaastaan», sanoi isä ja taputti Johnin päätä. »Nahka kuuluu sinulle, poikani! Se on oikeus ja kohtuus.»

»Kelpaako karhu nyt syötäväksi — se on kai liian laiha talviunensa jälkeen?» kysyi tohtori.

»Niin on — me saatamme vaan leikata siitä rei-

det savustettavaksi muun lihan kanssa, joka on kotona. Missä on veitsesi?» kysyi Malakias.

Karhuntappoon päättyi tämä iloinen päivä metsässä. Pian senjälkeen lähdettiin takaisin kotiin, ja »juhla» oli lopussa. Näin huvittelivat uutisasukkaat Kanadan metsissä.

YHDEKSÄSTOISTA LUKU.

Viekkaus viekakutta vastaan.

Kesän tullessa kävi liike linnoituksen ja uutisasutuksen välillä paljoa helpommaksi, ja Archibald Sinclair käytti tietysti tilaisuutta käydäkseen niin usein kuin mahdollista kihlattuun tervehtimässä. Hänelle oli myöskin kerrottu Arthuria koskeva salaisuus, ja puhuttuaan everstilleen asiasta toi hän sen tervetulleen sanan, että jos tuli pakko käyttää väkivaltaa, saisivat Campellit mielellään sotamiehiä avukseen.

Mutta toukokuu kului, oltiin jo hyvän matkaa kesäkuussakin, eikä Vihaisesta Käärmeestä vielä kään kuulunut mitään. Silloin tapahtui viimein jotain.

Eräänä päivänä, kun Malakias oli metsässä, näki

hän nuoren indiaanin tulevan luokseen. Vieraalla oli jousi, nuolia ja kirves, mutta ei pyssyä.

Malakias istui ja lepäili puunrungolla, ja punanahka astui levollisesti hänen luokseen ja istui maahan hänen eteensä sanaakaan sanomatta.

Hetken vaitiolon jälkeen kysyi ukko: »Onko poikani lännestä päin?»

»Nuori Majava on lännestä päin», kuului vastaus. »Vanhat ovat kertoneet hänelle Harmaasta Mäyrästä, joka on viettänyt käärmeen elämää ja metsästännyt hänen isäinsä kanssa. Asuuko isäni valkoisen miehen luona?»

»Hän asuu valkoisen miehen luona», myönsi Malakias. »Hänellä ei ole indiaaniverta suonissaan.»

»Onko valkoisella miehellä monta talossaan?» kuului indiaanin seuraava kysymys.

»On, monta miestä ja monta rihlapyssyä», vastasi Malakias.

Indiaani oli taas vaiti ja ukko niinikään. Hän ymmärsi hyvin, että punanahka oli lähetetty välittäjänä; mutta hän odotti kärsivällisesti, kunnes toinen itsestään ottaisi asian puheeksi.

»Eikö pakkanen tapa valkoista miestä?» kysyi villi viimein.

»Ei, valkoinen mies kärsii talven jäätä yhtä hyvin kuin punainen. Hän metsästää ja tuo riistaa kotiin.»

»Ovatko kaikki ne, jotka tulivat tänne valkoisen miehen kanssa vielä hänen talossaan?»

»Eivät kaikki. Valkoinen lapsi vaipui uneen lumessa ja on nyt henkien maassa.»

Taas oltiin ääneti. Sitten alkoi vieras jälleen puhua:

»Pieni lintu lauloi korvaani, ja sen laulu kuului näin: Valkoisen miehen lapsi ei ole kuollut. Hän samoili metsässä ja eksyi. Indiaani löysi hänet ja vei hänet wigvamiinsa kaukaiseen länteen.»

»Eikö pieni lintu valehdellut nuorelle Majavalle?» kysyi Malakias kuivasti.

»Ei, pienen linnun laulu oli totta. Valkoinen poika on elossa ja asuu indiaanin majassa.»

»Hm — on monta valkoista miestä maassa ja monta valkoista lasta», vastasi viekas Harmaa Mäyrä. »Pieni lintu saattoi laulaa toisen valkoisen miehen lapsesta.»

»Valkoisella pojalla oli rihlapyssy kädessä ja lumikengät jaloissa.»

»Niinhän on kaikilla, jotka talvella metsästävät.»

»Mutta valkoinen poika tavattiin uuden maatilan läheisyydestä», vakuutti indiaani ja oli kokonaan unohtaa teeskennellyn tyyneytensä.

»Miksi ei häntä sitten viety sinne?»

»Indiaanit olivat matkalla omaan wigvamiinsa eivätkä voineet poiketa suunnastaan. Sitäpaitsi he

pelkäsivät tulla valkoisen miehen taloon auringonlaskun jälkeen. Hänellä kuuluu olevan monta rihlapyssyä ja monta nuorta miestä.»

»Valkoinen mies ei kohota pyssyään indiaania vastaan, tuli hän sitten päivällä tai yöllä», sanoi Malakias painokkaasti. »Hän tappaa vain hiipivän suden, kun se öiseen aikaan vaaniskelee hänen asuntonsa ympärillä.»

Indiaani ei jatkanut sen pitemmälle keskustelua. Malakiaan sanat osoittivat hänelle, että susijuoni oli tullut ilmi.

Malakias ryhtyi nyt vuorostaan puheeseen.

»Asuuko nuori Majava täällä lähellä?» kysyi hän.

»Heimomme majat ovat kahdentoista päivänmatkan päässä täältä», vastasi toinen.

»Ho, hoo», arveli Malakias. »Tällä kertaa puhut totta, ystäväni! Kaksitoista wigvamia, kaksitoista päivänmatkaa, niinhän kirjeessä sanottiin.»

Sitten hän jatkoi:

»Onko päällikkö, joka johtaa nuoren Majavan joukkoa, suuri soturi?»

»Onpa kyllä?»

»Niin, niin hän on», toisti Malakias. »Vihainen Käärme on jo ollut monessa taistelussa. Lähettikö hän nuoren Majavan Harmaan Mäyrän luo ilmoittamaan minulle, että valkoinen poika on elossa?»

Indiaani katsahti hämmästyneenä ylös. Hän huo-

Elokuun illat pimenevät

ja nyt on hauska kirja paras toveri. Teuvo Pakkala on toimittanut sarjan jännittäviä seikkailukertomuksia, jonka nimi on **Mailta ja Meriltä**. Kukin kirja maksaa ainoastaan 25 penniä. Sarjan ensimmäiset kirjat ovat:

N:o 1. **Karkuri.** 25 p.

N:o 2. **Taistelu paalumajalla.** 25 p.

N:o 3. **Aamukellot.** 25 p.

N:o 4. **Kylmä sydän.** 25 p.

N:o 5. **Ksi Ksin luolan ihmelukko.** 25 p.

N:o 6. **Ihmeitten maassa.** 25 p.

Näissä kirjoissa kerrotaan vaarallisista seikkailuista aarniometsien povessa, pitkistä matkoista aavalla valtamerellä sekä tarinoita satumailta, missä ei mikään ole mahdotonta.

Kustannusosakeyhtiö Otava, Helsingissä.

UUTISASUKKAAT KANADASSA

KIRJOITTANUT

KAPTEENI MARRYAT

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA
HELSINGISSÄ

9 vihko

1910

masi nyt, että Harmaa Mäyrä tiesi asiat paremmin, kuin he aavistivat.

»Siitä on monta kuukautta, kuin Vihainen Käärme otti valkoisen pojan huostaansa, ja koko tämän ajan hän on ruokkinut häntä metsänriistalla. Hän on metsästänyt hänen puolestaan ja antanut hänelle lämpöä, ja valkoinen poika rakastaa häntä kuin omaa isäänsä.»

»Hm! hm!» mutisi Harmaa Mäyrä epäillen.

Punanahka ei ollut kuulevinaan pientä keskeytystä vaan jatkoi:

»Vihainen Käärme rakastaa poikaa kuin omaa lastansa. Hän tahtoo ottaa hänet omaksi pojakseen, ja valkoisesta pojasta on tuleva heimon päällikkö — —»

»Suuri, kuuden miehen lukuinen heimo», virkkoi siihen Malakias, tällä kertaa salaamatta ivaansa.

Indiaani puristi huulensa yhteen ja hänen silmissään välkähti vihan salama. Mistähän ukko niin hyvin tiesi kaikki heidän asiansa? Hän oli hetken ääneti, ennenkuin hän taas pääsi tavalliseen tyyneen ääneensä.

Sitten hän jatkoi:

»Poika unohtaa pian valkoiset miehet ja tulee punaiseksi kuin indiaani.»

»Poika on kolmannellatoista», vastasi Malakias. »Hän ei koskaan unohda isänsä kieltä eikä äitinsä lauluja.»

Nyt oli nuoren punanahan kekseliäisyys lopussa. Hän huomasi, että hänen täytyi käydä suoraan asiaan käsiksi.

»Tahtooko valkoinen mies antaa lahjoja pojasta?» kysyi hän.

»Valkoinen mies on köyhä. Hän käy metsällä nuorten miestensä kanssa kuten indiaanit. Mitä voi hän tarjota? Hänellä ei ole paloviinaa kotonaan.»

»Valkoisella miehellä on ruutia ja kuulia ja rihlapyssyjä.»

»Antaako Vihainen Käärme pojan takaisin, jos hän saa sen, mitä Majava sanoo?»

»Hän on lähtevä pitkälle matkalle ja tuo pojan mukanaan. Mutta sanokoon valkoinen mies ensin, mitä lahjoja hän tahtoo antaa.»

»Se sanotaan hänelle», vastasi Malakias. »Ensi täysikuun aikana kohtaan minä nuoren Majavan auringonlaskun jälkeen itäpuolella pitkää niittyä. Onko se päätetty?»

»Se on päätetty!» vastasi indiaani; senjälkeen hän nousi ja lähti metsään.

Malakias sitä vastoin meni kotiin ja kertoi nuorille miehille, mitä oli tapahtunut. Kapteeni Sinclair oli juuri sinä päivänä heidän luonansa, ja he neuvottelivat kaikki, mitä olisi tehtävä.

»Eiköhän olisi parasta suostua tuon lurjuksen

ehtoihin?» virkkoi kapteeni. »Mitä merkitsee pari naulaa ruutia tai joku rihlapyssy sen onnen rinnalla, että saamme pojan kotiin.»

»Luonnollisesti, luonnollisesti, mutta siitähän ei olekaan kysymys», lausui Malakias. »Tohtori antaisi tietysti ilolla koko varastohuoneensa kaikkine tavaroineen, jos hän sillä saisi poikansa takaisin. Mutta meidän on tarkoin punnittava seuraukset siitä, jos annamme indiaanille aseita. Käärme vaatii monta rihlapyssyä, kenties enemmän kuin meillä on ja kuulia sen lisäksi. Hän on seurustellut paljon valko-ihhoisten kanssa ja tietää, kuinka vähän arvoa panemme sellaisiin seikkoihin, kun on kysymys lapsestamme. Ja kun olemme antaneet hänelle aseita, tulee hän kaksin verroin vaaralliseksi. Muistakaa, me olemme tappaneet yhden hänen joukostaan, hänen, joka sudenhahmossa vakoili taloamme; yksin se tappo vaatii kosta. Jos nyt annamme hänelle aseita, saattaisi tapahtua, että hän jonakin päivänä hyökkäisi kimppuumme omilla aseillamme.»

»Oh, me voimme kyllä puolustautua», arvelivat nuoret.

»Niin, päivällä kyllä, mutta entä yöllä? Miten silloin? Meillä ei ole varaa pitää miehiä vartioimassa joka ainoa yö.

»Niin mutta, hyvä ystävä, mitä tahdotte sitten meille neuvoa?» kysyi Alfred kärsimättömästi.

»Onhan kauheata istua täällä ristissä käsin, kun veli-raukkani on noiden hirviöiden käsissä.»

»Niin, mitä ehdotatte, että meidän pitää tehdä?» toisti Henry. »Me seuraamme kokonaan teidän suunnitelmaanne.»

»Kuulkaa siis. Me emme ole tehneet indiaanille mitään rauhanlupausta; minä kyllä varoin antamasta hänelle suojeluslupaa. Ehdotan senvuoksi, että me asetumme väijyksiin ja otamme hänet vangiksi. Turvalinnassa hän ei voi olla. Ensiksikään emmei voisi salata häntä tohtorilta ja rouvalta ja toiseksi täytyisi meidän yötä päivää vartioida häntä. Mutta arvelen, että eversti kyllä pitää hänet linnoituksessa. Käärmeellä ei ole liian monta miestä, ja hänelle se on ikävä juttu, jos me pidätämme nuoren Majavan, kuten hänen nimensä on.»

»Mutta mitä sillä saavutamme?»

»Mitäkö saavutamme. Hän on tietysti panttivankina Arthurin edestä. Pää päästä! Me teemme vaihtokauppaa Vihaisen Käärmeen kanssa — jätämme hänelle Majavan saadaksemme pikku poikamme takaisin.»

»Niin, se on mainiota — tehkäämme niin», huudahti Alfred iloisesti, ja toiset hyväksyivät myöskin ukon suunnitelman.

»Se on siis päätetty asia», sanoi Sinclar. »Tänä iltana minä puhun everstille. Kahden päivän perästä

on täysikuu, ja silloin kokoonnumme kaikki niitylle. Emme kai tarvitse sotamiesten apua, voimmehan voittaa hänet yksinkin.»

»Voimme kyllä; mutta ei häntä ole niinkään helppo käsitellä. Ruumiin voimat eivät tässä niin paljon tule kysymykseen. Hän on pieni, liukas vekkuli, jota on yhtä vaikea pidellä kuin ankeriasta.

»Oh, kyllä me hänet nujerramme», arveli Martin. »Minä otan peurannahkaiset hihnani ja sidon hänet, jos te toiset pidätte häntä kiinni.»

»Neljä miestä yhtä vastaan, siitä minä en lainkaan pidä», sanoi kapteeni. »Jääköön Martin ja Henry kotiin, ja sallikaa Alfredin ja minun pitää huoli hänestä.

»Niin, m'ksi ei? Me voimme tosiaan kaikki tyynni istuutua takan ääreen ja lähettää pikku Johnin ja Emma neidin hänen kimppuunsa», vastasi Malakias äreästi.

»Te puhutte, suokaa anteeksi, kuin mieletön, herra kapteeni», lausui Martin. »Malakias on oikeassa. Neljä valkoista sitomassa yhtä indiaania ei ole suinkaan liikaa. Voimista ei nyt ole kysymys. Ellei häntä sidota kuten tulee, luisuu hän käsistämme puolessa minuutissa. Jättäkää te vaan ylpeytenne ja luottakaa siihen, että vanha Malakias tietää parhaiten.»

Sinclar, joka huomasi loukanneensa vanhaa koke-

nutta metsästäjää, ojensi nyt Malakiaalle kätensä hymyillen avoimella sydämellisellä tavallaan.

»Älkää suuttuko, vanha Bone», hän sanoi. »Minä puhuin kuin tompeli. Me seuraamme tarkoin teidän määräystäanne.»

Ukko leppyi pian jälleen, ja he menivät nyt kaikki niitylle sopimaan paikasta, missä Malakias ja indiaani kohtaisivat toisensa. Malakias valitsi suuren kiven, jolla hän aikoi itse istua, toisille hän osoitti viidakon, jonne heidän tuli kätkeytyä. Se oli aivan Malakiaan paikan takana ja sieltä he helposti saattaisivat yllättää indiaanin.

Kahden päivän kuluttua oli täysikuu. Se nousi myöhään, niin että nuorukaiset saattoivat pimeänpeitossa hiipiä paikalle. Malakiaan neuvon mukaan he saapuivat kokonaista kaksi tuntia ennen sovittua aikaa, sillä eihän saattanut tietää, vaikka punanahka olisi saapunut aikaisemmin kuin oli määrätty.

Aika tuntui kovin pitkältä, sillä he eivät uskaltaneet puhua kuin kuiskaten eivätkä luonnollisesti tupakoida, olisihan savu voinut ilmaista heidät. Sinclar ja molemmat Campellit olivat ottaneet kirjat mukaansa, ja Martin vuoli lusikkaa puunkappaleesta. Malakias puolestaan istui kärsivällisenä kuin aito indiaani heidän edessään ruohikossa käsivarret ristissä ja katseli yli niityn, jota näköpiirin yli kohoava, punainen kuu vähitellen alkoi valaista.

Viimein nousi vanhus ruohikosta ja istui kivelle.

»Nyt hän tulee«, sanoi hän puoliääneen.

Nuoret hätkähtivät, Martin pisti lusikan taskuun, toiset tekivät samoin kirjoilleen, ja jännityksellä odotettiin lähettilästä.

»Onko hän siellä?« kuiskasi Alfred; mutta Martin tarttui häntä käsivarteen ja kuiskasi takaisin:

»Ei ääntä, ei sanaakaan.»

Nyt näyttäytyi punanahka kedolla. Hän astui suoraa päätä Malakiaan luo ja istuutui ääneti hänen rinnalleen. Indiaanien tavan mukaan istuivat molemmat pari minuuttia ääneti, ennenkuin alottivat keskustelun.

Nuori indiaani katkaisi ensin äänettömyyden.

»Onko isäni puhunut valkoisen miehen kanssa?« kysyi hän.

»Valkoinen mies suree kadonnutta poikaansa, ja hänen vaimonsa itkee«, vastasi Malakias. »Jos päällikkö tuo pojan valkoisen miehen taloon, saa hän lahjoja.»

»Tahtooko valkoinen mies olla antelias?« kysyi Majava edelleen.

»Hänellä on ruutia, lyijyä ja tupakkaa — tokkohan tämänlaiset lahjat miellyttävät päällikköä?«

»Suuri päällikkö näki unta ja hän kertoi sen nuorelle Majavalle«, puhui indiaani. »Hän näki unta, että valkoinen poika laskettiin äitinsä syliin, ja hän

itki ilosta, ja valkoinen mies avasi varastuhuoneensa ja antoi Vihaiselle Käärmeelle kaksi rihlapyssyä, kaksi pientä ruutitynnyriä ja niin paljon lyijyä, kuin neljä miestä jaksoi kantaa.»

»Se oli hyvä uni», vastasi Malakias, »ja minä lupaan nuorelle Majavalle, että se ei täyty. Katso minuun, nuori mies, oletko koskaan kuullut, että Harmaa Mäyrä valehtelee?» Näin sanoen hän tarttui indiaanin käsivarteen ja tuijotti häntä silmiin.

Se oli sovittu merkki, ja tuossa tuokiossa olivat nuoret miehet indiaanin kimpussa. Mutta siinä samassa oli indiaanikin jalkeilla, ja ellei toinen hihnoista olisi kietoutunut hänen nilkkansa ympäri, olisi hän päässyt pujahtamaan pakoon. Hänen käsivartensa sidottiin sitten selän taakse ja kaikki hänen aseensa otettiin häneltä pois.

»Te olitte oikeassa, Malakias», sanoi kapteeni. »Kuinka hänen onnistui luikerrella meidän käsistämme, on minulle arvoitus.»

»Nyt linnoitukselle niin pian kuin mahdollista», käski ukko.

»Meidän tarvitsee vain mennä suuren tammen luo», ilmoitti Sinclair. »Siinä seisoo pari hevosta. Martin ratsastaa kyllä mukaan ja pitää häntä silmällä.»

»On parasta, että sanon hänelle, että hän voi olla levollinen hengestään», sanoi Malakias ja kääntyi

vangin puoleen. Hän selitti hänelle asian; mutta indiaani ei vastannut sanaakaan, vilkuili vain levottomasti ympärilleen.

»Kiirehtikää heitä matkaan», muistutti Henry.

»Hän näkyy odottavan jotain apua.»

»Niinpä kyllä, tällä kertaa olette te viisas», vastasi Malakias. »Mahdollisesti tulee Vihainen Käärme itse tänne kuulemaan päätöstä.»

Seura hajosi siis; Sinclar ja Martin katosivat vankineen metsään, ja muut palasivat taloon. Saa-vuttuaan mäen harjalle katsativat he vielä kerran taakseen ja huomasivat miehen varjon, joka seisoi kumarruksissa ja näytti tähystävän jotain.

»Kas siinä!» huudahti Henry. »Eiköhän se ole Käärme.

»On kuin onkin», vastasi ukko. »Ja hänelle tulee kyllä kiire lukea kirjeeni.»

»Teidän kirjeenne?»

»Niin juuri — täytyihän hänen saada tietää oikeis-tamme. Olen senvuoksi pannut tuohikaistaleen ki-velle — hän saa siitä kyllä selkoa ja ymmärtää tar-koituksen.»

»Mitä siinä kirjeessä oli?» kysyi Alfred. »Oliko se samantapainen kuin indiaanivaimon.»

»Oli kyllä. Siinä oli vain maja, jossa oli pieni poika ja sen yläpuolella oli talo, jossa oli indiaani. Ala-puolella olivat molemmat vaihtuneet. Nyt oli in-

diaani majassa ja poika istui talossa. Se oli niin selvä kirje, ettei sen selvempää oppinut mieskään saata seipittää. Pää päästä — mies pojasta.»

Ja siinä myönsivät toiset Malakiaan olevan oikeassa.

KAHDESKYMMENES LUKU.

Johnin henki on vaarassa.

Koko viikon olivat Malakiaan ja nuorukaisten mielet täynnä levottomuutta ja jännitystä; Vihainen Käärme ei näet antanut mitään tietoja itsestään. Sitä ei Malakias ollut odottanut, ja turhaan hän tuumiskeli, mitä nyt oli tulossa. Vangittu indiaani oli lukkojen takana linnoituksessa; mutta mitä se auttoi? Toistaiseksi ukko neuvoi kuitenkin odottamaan ja pysymään rauhallisena.

Eräänä päivänä toi Sinclair sen tervetulleen sanan, että siirtolaisperheet olivat tulleet linnoitukseen, ja seuraavana päivänä saapuisivat uutisasutukselle.

Nyt tuli kova kiire, ja kaikki olivat levottomia, ennenkuin nähtiin, miltä uudet naapurit tuntuivat. He toivat Quebec'in kuvernööriltä kirjeitä ja sopimuskirjan suurista maapalstoista, jotka Campell aikoi

ostaa. Kaikki oli järjestetty erittäin hyvästi, ja vieraat saivat kuten Campellitkin aikanaan asua parissa teltassa, jotka kuvernööri oli heille lainannut. Samoin seurasi, kuten tohtorin ja everstin välillä oli sovittu, osasto sotamiehiä talojen rakentamista varten, ja pian oli koko seutu vilkkaassa liikkeessä.

Uudet uutisasukkaat näyttivät olevan reippaita ja miellyttäviä ihmisiä. Toinen perhe oli Irlannista, jossa heillä oli ollut talo, mutta monet onnettomuudet kuten tulipalo, tulva y. m. olivat lakkaamatta heitä kohdanneet. Lopuksi he olivat koonneet viimeiset jäljellejääneet kolikkonsa ja lähteneet Kanadaan. Miehen nimi oli Harving ja paitsi vaimoansa oli hänellä kaksi täysikasvuista poikaa ja neljätoistavuotias tytär. Toiseen perheeseen kuului mies, vaimo ja poika. Heidän nimensä oli Graves, mies oli ollut kauppias, mutta oli tehnyt vararikon. Kolmannen perheen nimi oli Jackson, heitä oli mies, vaimo ja kokonaista seitsemän lasta. Mies oli entinen puutarhuri, joka oli kerännyt pienen pääoman ja tahtonut koettaa onneaan uudessa maailmassa.

Heti ruvettiin valitsemaan paikkoja uusille taloille, ja maa mitattiin jokaista varten. Tässä he saivat apua insinööri Emersonilta, joka nyt lupauksensa mukaan käytti tilaisuutta ja vieraili Campellien luona kaikkien iloksi.

Taaskin kaikui metsässä kirveeniskuja, ja taas

leikkasivat sahat puunrunkoja, joita vähitellen koontui suuret joukot ylt' ympäri metsää.

Elokuun kuluessa oli kaikki järjestyksessä, sotamiehet ja nuori insinööri lähtivät jälleen pois. Mutta ennen lähtöään sai Emerson Emma Percivalin lupamaan, että hän odottaisi, kunnes nuori mies kerran voisi viedä hänet vaimonaan kotiinsa.

»Mutta älkää pitäkö kiirettä», sanoi nuori tyttö itkien ja hymyillen yhtä haavaa. »Maria on myöskin antanut sydämensä pois eikä hänkään tahdo jättää kasvinkotiamme.»

Insinööri ja tohtori olivat järjestäneet asiat uusien metsänasukkaiden iloksi ja tyytyväisyydeksi, ja Campelleilla osaltaan oli myöskin syytä olla tyytyväisiä uutisasukkaihin. He eivät koskaan nurisseet mistään työstä ja toimittivat ahkeruudella kaikkisen, mihin ryhtyivät. Nyt muodostui kokonaisia metsästysseuroja, ja pian ilmeni, että nuori kauppias käytti rihlapyssyä paremmin kuin molemmat maimiehet.

»Minä olen aina rakastanut metsästystä ja urheilua», sanoi hän hymyillen. »Se olikin yksi syy, minkävuoksi tein vararikon — minä juoksin näet peltokanojen jäljessä sen sijaan, että olisin seisonut kaupassani.»

Noin viikon kuluttua senjälkeen kuin insinööri ja sotamiehet olivat lähteneet, olivat Alfred ja Mala-

kias eräänä aamuhetkenä myllyllä työssä. Martin oli näet auttamassa uusien maapalstojen jakamisessa, Henry oli luvannut auttaa isää perunoiden otossa, ja Malakias oli senvuoksi tarjoutunut myllymieheksi.

Vaikka hän jo oli iäkäs mies, oli ukko yhä yhtä voimakas kuin ennenkin ja saattoi mainiosti käydä käsiksi, siinä missä tarvittiin.

»Missä on John?» kysyi veli.

»Kun viimeksi näin hänet, kantoi hän serkuillenne vettä keittiöön. Siellähän hillotaan tänään, ja kaikki naiskädet ovat täydessä työssä. Sekä metsävatut että kirsikat ovat poimitut.»

»Hän sanoi muuten lähtevänsä kalalle tänään, mutta minä aion pyytää häntä apulaisekseni. Te ette kestä tätä työtä, Malakias.»

»Kestämpä kylläkin», vastasi ukko ja heitti raskaan jauhosäkin portaita alas. »Mutta voisihan meillä joka tapauksessa olla vähän apua Johnista. Vesille hän ei tietysti lähde. Nythän on oikein myrskysää.»

»Se olisi juuri hänen tapaistaan lähteä vesille, kun tuulee. Hän ei ole juuri halukas keittiötyöhön.»

»Ei, hän koetti päästä siitä karkuun, mutta rouva kutsui häntä — ja silloin hänen kauniisti täytyi jäädä.»

»Kuulkaapas, Malakias», jatkoi Alfred hetken kuluttua. »Mitä te oikeastaan arvelette kaikista

näistä vieraista ihmisistä? Ettekö totta puhuen ole heihin kyllästynyt.»

Ukko oli hetken aikaa ääneti, sitten hän sanoi varmasti:

»Ei, en minä ole. Jos joku pari vuotta sitten olisi kysynyt minulta, tahtoisinko jäädä tänne, olisin varmaan antanut kieltävän vastauksen. Olinhan niin kauan tottunut seurustelemaan vain itseni kanssa. Mutta nyt en totta maar tiedä, kuinka tulisin toimeen ilman teitä kaikkia. Olinhan melkein unohtanut käyttää kieltäni, vaikka Jumala juuri senvuoksi on antanut meille puheenlahjan, että eroaisimme järjettömistä luontokappaleista.»

»Niin, nyt teidän kielenne kyllä laulaa», arveli Alfred hymyillen.

»Niin tekee. Nyt minä vanhojen ihmisten tapaan lörpöttelen ehkä liiankin paljon.»

»Olkaa huoleti, ette ainakaan meidän mieles-tämme. Vahinko vaan, ettette ole saanut Johninkin suuta käymään.»

»Ei, hänellä on nyt kerran sellainen luonto. Hän ei koskaan muutu toisenlaiseksi, mutta kas, siinä ero onkin, että minä en nuoruudessani ollutkaan vaite-lias. Metsät, ovat tehneet minut ihmisaraksi. Nyt luulen, että vanhoilla päivilläni palaan takaisin siihen, mitä tunsin pikku poikana. Usein muistelen isäni taloa ja pientä kaupunkia, joka oli sen lähellä.

Silloin ajattelen, että olisi hauska nähdä pienen kylän nousevan tähän ja kirkon kohoavan tuolla mäellä. Olisipa kummallista vielä kerran astua kirkkoon ja rukoilla Jumalaa Hänen omassa huoneessaan.»

»Voisihan niin käydäkin. Olemmehan ainakin jo astuneet ensi askeleen saadessamme uutta väkeä tänne. Te saatte kenties olla läsnä sekä vihkiäisissä että ristiäisissä tulevan kirkkomme katon alla.»

»Niin, jos Jumala tahtoo — mutta niin nopeasti se tuskin tapahtuu.»

Kun he olivat työskennelleet muutamia tunteja, tuli Emma kutsumaan heitä päivällisille.

»Minä en voi löytää Johnia», sanoi hän. »Mansikka sanoo nähneensä hänen kulkevan pitkin joen rantaa, ja äiti on suuttunut, kun hän on poissa nyt juuri, kun meillä on niin paljon tekemistä.»

»Kun ei hän vaan olisi lähtenyt järvelle.»

»Järvelle?»

»Niin, hän puhui siitä.»

Alfred juoksi alas rannalle katsomaan, oliko vene paikoillaan; mutta se oli poissa. Hän oli näkevinään kaukana kosken seutuvilla jotain veneen tapaista. Hän riensi takaisin toisten luo ja huusi kiivaasti:

»Saattepa nähdä, että se on hän. Tuo hurja poika on uskaltanut lähteä vesille tällaisessa myrskyssä.»

Alfredin sanat kuullessaan Malakias kävi aivan kalpeaksi.

»Se on mahdotonta!» huudahti hän käheästi.

»Eipä niinkään. Järvellä käy suuret laineet, mutta kaukana selällä ajelehtii jotain veneen kaltaista. Mene kotiin ja koeta saada kiikarini käsiisi, Emma. Se on hyllyllä vuoteeni yläpuolella; mutta älä anna äidin huomata mitään.»

Emma lähti juoksemaan ja palasi pian kiikari kädessä. He menivät kaikki kolme järvenrannalle, ja kiikarilla saattoi aivan helposti erottaa pienen veneen, joka keinui alas ja ylös vaahtoavilla laineilla.

»Sehän on kauheata! Mitä me teemme?» huudahti Emma ja purskahti itkuun. Malakias tuijotti ääneti järvelle.

»Minä sanon, mitä teemme», vastasi Alfred hetki-sen aikaa mietittyään. »Minä otan Lotan ja ratsastan sillä linnoitukselle. Ellei linnanväki keksi häntä, ennenkuin hän kulkee sieltä ohi, on hän hukassa.»

»Niin, jos hän joutuu kosken pyörteisiin, on hänen mahdoton pelastautua», sanoi Malakias epätoivois-saan.

»Äiti ei millään muotoa saa mitään huomata», jatkoi Alfred. »Minä menen kotiin sanomaan, etten ole nälissäni, mutta säästäkää te vähän ruokaa minulle. Sillä aikaa te, Malakias, satuloitte hevosen, eikö totta?»

»Luonnollisesti.»

Alfred ja Emma astuivat yhdessä kotiin, mutta

Malakias meni talliin Lottaa satuloimaan. Perhe istui jo päivällispöydän ääressä, kun he tulivat, ja tohtori sanoi moittien:

»Te ette pidä huolta ruoka-ajasta, lapset! Ja missä Malakias on?»

»Entä missä on John?» kysyi äiti. »Tänään on kerrassaan mahdotonta saada kaikkia koolle.»

»Malakias ja John ovat kai jossain yhdessä», vastasi Alfred. »Ja minä pyydän myöskin saada kadota. Minulla ei nyt ole aikaa syödä. Kai te pidätte vähän ruokaa minulle.»

Näin sanoen hän meni ulos; mutta hän ei lähtenytäkään myllyä kohti kulkemaan, vaan riensi talliin, missä Malakias juuri kiinnitti hevosen vatsavyötä.

Hetken kuluttua Alfred ratsasti täyttä laukkaa metsätietä pitkin, ja Malakias sulki tallin oven.

Alfred oli kertonut ukolle, mitä hän oli sanonut äidille, ja pyytänyt, ettei Malakias menisi päivälliselle, koska vanhemmat luulivat, että John oli hänen seurassaan.

Mutta kaikki hellä varovaisuus oli turhaa. Arthurin kadotettuaan oli rouva Campell ruvennut kauheasti pelkäämään Johnin puolesta. Ja kun Alfred oli lähtenyt huoneesta, meni äiti ikkunan ääreen katsomaan, näkyisikö ukkoa ja Johnia.

Hän sattui juuri parahiksi näkemään vilauksen Alfredista, kun tämä nelisti nurkan sivu. Hän näki

myös metsästäjän, joka seiso i tallinovella. Alfredin omituinen käytös pelotti häntä. Hänellä oli muka niin kiirettä myllyllä, ettei hän ennättänyt syödä, ja nyt hän kuitenkin ratsasti metsään eikä myllylle. Ja Malakias seiso i siinä ilman Johnia! Ei, tässä oli jotain hullusti.

Hän kääntyi toisten puoleen ja huudahti vapisevalla äänellä:

»Johnille on tapahtunut jotain.»

Hänen kalpeat kasvonsa pelästyttivät tohtoria ja toisia niin, että he hypähtivät istuimiltaan.

»Mitä tarkoitat?» »Mistä sen tiedät?» »Se on mahdotonta!» Näin huudettiin hänen ympärillään.

Äiti purskahti itkuun ja vaipui tuolille istumaan.

»Olen varma siitä», nyyhkytti hän. »Alfred ratsasti linnoitukselle päin, ja Malakias seisoo yksin pihalla. Mitähän se on?»

Toiset aikoivat rientää ulos, mutta Emma tarttui tohtoria käsivarteen huudahtaen.

»Odottakaa vähän. Minä selitän teille sen.»

Hän kertoi sitten mitä tiesi, mutta lisäsi, että kun Alfred oli ratsastanut linnoitukselle, oli vaara vältetty.

»Ei suinkaan!» sanoi epätoivoinen äiti. »Järvellä käy isot laineet, ja tuo pieni pähkinänkuori saattaa helposti jäädä sotamiehiltä huomaamatta.»

»Niin mutta, senvuoksihan Alfred juuri ratsastikin sinne», sanoi Emma. »Maatie on puolta vertaa lyhyempi vesitietä — hän saapuu kyllä sinne ajoissa ja saa Johnin pelastetuksi.»

Mutta äitiä ei mikään voinut lohduttaa, ja koko iltapuoli kului kovassa tuskassa. Kaikki työt jäivät kesken, ei kukaan voinut ajatella muuta kuin onnetonta poikaa. Vanha Malakias oli aivan suunniltaan, hän ei voinut ollenkaan olla muiden kanssa yhdessä, vaan kulki lakkaamatta edes takaisin metsätiellä, jota Alfredin piti tulla takaisin.

Vihdoin nähtiin hänen tulla ratsastavan täyttä neliä. Koko perhe oli kokoontunut paalutuksen ulkopuolelle, ja kun hän huomasi heidät, heilutti hän iloisesti hattuaan.

»Katsokaahan! Hän heiluttaa hattuaan!» huusi Maria. Rouva Campell saattoi tuskin pysyä pystyssä. Hän tarttui vavisten miehensä käsivarteen ja huuhahti:

»Sehän on hyvä merkki, eikö totta?»

»Tietysti, tietysti — kas, nyt hän taas viittaa!»

»Minun täytyy saada se kuulla hänen omasta suustaan, ennenkuin uskon.»

Nyt Alfred ratsasti niemen ympäri ja katosi hetkeksi odottavien näkyvistä. Nyt hän jälleen tuli esille. Yhä nopeammin hän ratsasti, tiesihän hän, että rakastavat sydämet sykkivät tuskasta; nyt hän

oli päässyt niityn yli, nyt vielä viimeinen taival, ja nyt riihen ja ulkokuoneiden ohi.

»Pelastettu! Pelastettu!» hän huusi ja heilutti taaskin hattuaan.

»Herra olkoon kiitetty armossaan!» huudahti äiti heikolla äänellä ja pani kiitollisena kätensä ristiin.

Alfred hypähti maahan satulasta ja pian hän oli tyydyttänyt omaistensa uteliaisuuden. John oli aivan oikein lähtenyt omin neuvoin vesille, ja tuuli ja myrsky olivat kuljettaneet hänet putouksia kohti; mutta jo ennenkuin Alfred oli saapunut linnoitukselle, oli vene sieltä käsin huomattu. Kapteeni Sinclair oli silloin kiireesti saanut toisen veneen vesille ja parin sotamiehen kanssa hän oli soutanut poikaa noutamaan. Ellei Sinclair olisi häntä saavuttanut, olisi John varmasti hukkunut voimakkaisiin pyörteisiin, joita kohti vene ajelehti.

Alfred oli saanut toisen hevosen linnoituksesta ja oli ratsastanut takaisin rauhoittamaan omaisiaan. Kapteeni oli luvannut tuoda Johnin jäljestäpäin. Muutaman tunnin kuluttua he tulivatkin, Sinclair ratsasti poika selkensä takana, kaikkien suureksi iloksi.

Johnin omaiset eivät voineet kyllin ylistää kapteenia hänen auttavaisuudestaan, ja vanhemmat lausuiivat kerran toisensa jälkeen, että he saivat kiittää häntä Johnin hengestä. Mitä herra Johniin it-

seensä tuli, niin olipa hän hiukan niinkuin nololla päällä; hän tiesi varsin hyvin käyttäytyneensä huonosti. Kun hänen äitinsä oli syleillyt ja suudellut häntä ja samalla pitänyt hänelle pienen nuhdesaaran hänen uhkarohkeudestaan, hiipi poika erääseen nurkkaan, eikä avannut suutaan koko iltana. Ennenkuin lähdettiin levolle, puhui isäkin hänelle ja kehoitti häntä olemaan vasta varovampi. »Täst'edes et suinkaan lähde vesille niin kovalla tuulella, John?»

»En», vastasi poika. »En voi kärsiä virranpyörteitä.»

»Pysy sinä vain karhuissa, John, niiden kanssa tulet paremmin toimeen», arveli Alfred antaen pojalle ystävällisen töytäyksen. »Sinä olet itsekin vähän samaa maata.»

YHDESKOLMATTA LUKU.

Vihainen käärme saa kaksi vankia yhden sijasta.

Vaikka päivät päältä katsoen kuluivatkin rauhassa ja levossa Turvalinnassa, elivät kuitenkin useat perheen jäsenistä alituisessa pelossa ja levottomuudessa.

Nämä levottomat olivat Malakias ja nuoret miehet, jotka tiesivät, että Arthur oleskeli indiaanien luona. Joka aamu, kun he heräsivät, odottivat he sanaa »Käärmeeltä»; mutta yhä pettyivät he toiveissaan. Ei nähty pienintäkään merkkiä siitä, että indiaani aikoisi ryhtyä keskusteluihin vankien vaihtamisesta. Kapteeni kävi monta kertaa viikossa Campellien luona, mutta ei hänkään tietänyt muuta kuin että kaikki oli rauhallista ja että nuori indiaani istui vahvassa tyrmässä linnoituksessa.

Malakias ja hänen uskottunsa pitivät yhtä mittaa neuvotteluja; jotka aina päättyivät siihen, ettei mitään päätöstä tehty. Aprikoitiin sinne tänne, mutta siitä oltiin yksimielisiä, ettei uskallettu enää antaa toisen talven kulua koettamatta saada poikaa takaisin. Mutta jos nyt kerrotaisiin jotain vanhemmille, ja päällikkö kuitenkin olisi surmannut poikaraukan, tappanut hänet kostaakseen nuoren indiaanin puolesta — silloinhan olisi vanhempain suru kolminkertainen. Siten vain avattaisiin haava ketään hyödyttämättä.

Aika kului, ja äkkiä tapahtui jotain, joka pakotti miehet toimimaan, ja uudestaan tuotti surua ja epätoivoa rauhalliseen uutisasukaskotiin.

Eräänä kirkkaana syyspäivänä oli Maria Percival lähtenyt metsään lähelle taloa poimimaan mustikoita. Eräs uutisasukasten pikku tytöistä, pieni

Edit Jackson, oli hänen mukanaan. Parin tunnin kuluttua oli Marian vasu täynnä, ja hän käski pienokaisen juosta kotiin tyhjentämään sen.

Sanottu ja tehty. Edit Jackson vei vasun kotiin ja palasi pian takaisin, mutta neiti Percivalia ei näkynyt eikä kuulunut. Pieni tyttö luuli ensin, että hän oli mennyt syvemmälle metsään ja odotti vähän aikaa. Sitten hän alkoi huutaa: »Neiti Percivall Neiti Percivall!» Ei vastausta.

Silloin valtasi lapsen pelko. Hän syöksi takaisin Turvalinnaan ja kertoi itkusuin, että neiti oli kadonnut ja että susi varmaankin oli syönyt hänet.

Martin ja Alfred olivat myllyllä, John ja Henry metsässä, mutta onneksi sattui Malakias olemaan Campellien luona. Hän pyysi tohtoria jäämään vaimonsa luo ja läksi itse Mansikan kanssa ottamaan asiasta selkoa. Ei kukaan muu saanut heitä seurata; sillä jos useampia tuli paikalle, tallautui maa ja jäljet hävisivät.

»Kas niin, Mansikka», virkkoi ukko, kun he olivat saapuneet metsään. »Nyt täytyy meidän saada tietää, montako indiaania on ollut liikkeellä, sillä ei kumpikaan meistä tietysti usko tuota susijuttua.»

»Ei, punanahkojen työtä se on — katso tänne, isä.»

Naimisiin mentyään oli Mansikka tottunut kutsu-
maan ukkoa isäksi — ja sehän ukko jo todellisuudessa olikin ollut hänelle monta vuotta.

Malakias loi katseensa siihen suuntaan, mihin Mansikka viittasi, ja hän näki jäljen matalassa ruohikossa.

»Minä näen sen, lapsi, minä näen sen, ja tuossa on vielä kaksi; mutta ne eivät todista vielä kyllin. Seuratkaamme jälkiä, kunnes saavumme paremmalle paikalle.»

He kulkivat viisi — kuusi kyynärää eteenpäin. Sitten ukko pysähtyi.

»Tässä on hänen kenkensä jälki — se näkyy selvemmin kuin mokkasiini.»

»Tässä on taas merkki», virkkoi Mansikka ja kumartui tutkimaan ruohoa.

»Niin näkyy! Seuratkaamme sitä mäen juurelle, niin pääsemme kyllä asian perille.»

Malakias ja indiaanitar tutkivat ja tarkastivat nyt huolellisesti ja tarkoin ruohikon, ja niin onnistui heidän seurata melkein näkymättömiä jälkiä toista sataa kyynärää niiden lähtökohdasta. Sitten hävisi Marian kengän jälki äkkiä, ja siitä he päättivät, että hänet oli nostettu maasta — siis ryöstetty.

Mäen juurella saattoi selvästi havaita indiaanimokkasiinien jälkiä, ja mitatessaan jälkien pituuden ja leveyden huomasi Malakias, että ne olivat kahden eri henkilön.

Vielä hetken aikaa kulkivat metsästäjä ja hänen kasvattinsa eteenpäin katseet maahan luotuina. Silloin he äkkiä kuuluivat ääniä:

»Malakias! Malakias! Oletteko löytäneet jotain?»
Alfred ja Martin tulivat juoksujalkaa heidän jälkeensä.

Malakias selitti, mitä hän oli nähnyt, ja lisäsi, että Käärme tietysti taas oli ollut liikkeellä.

»Nyt se lurjus on voitolla», lausui hän lopuksi.
»Meillä on vain yksi vanki, mutta hänellä on kaksi.»

»Mitä nyt teemme, Malakias? Onneton Maria raukka! Isä ja äiti ovat aivan suunniltaan — ja Sinclar parka! Mitä hän sanookaan?»

»Niin, se on kyllä kova pala kapteenin niellä», arveli ukko. »Kuulkaa nyt, mitä meidän pitää tehdä. Mansikka ja minä seuraamme hitaasti jälkiä eteenpäin — hänen täytyy välttämättä tulla mukaan, sillä minä en tunne täällä ketään toista, jolla olisi niin terävä silmä kuin pikku tyttölläni — ja sillä aikaa kokoatte te, luutnantti, niin monta miestä, kuin saatte käsiinne, ja sitten me kaikki lähdemme rosvoja takaa ajamaan. Kolmen tunnin kuluttua pitää kaikki olla valmista.»

»Ratsastanko minä linnoitukselle ja pyydän Sinclairia ottamaan muutamia sotamiehiä mukaan?» kysyi Alfred.

»Kyllä tietenkin, meidän täytyy olla punanahkoja lukuisimmat. Mutta parasta olisi, jos herra Sinclar pysyisi kotona.»

»Kotona?» toisti Alfred kummastuneena. »Käsittehdän, että juuri hän palaa innosta tulla mukaan.»

»Niinpä kyllä», vastasi Malakias kuivasti. »Ja juuri senvuoksi olisi hänen paras pysyä kotona. Hänen intonsa voisi helposti turmella kaikki. Rakastuneet ihmiset eivät juuri tottele toisten neuvoja, ja kapteeni panee tietysti taivaan ja maan liikkeelle päästäkseen mukaan. Mutta rientäkää nyt vain matkaan, sillä aikaa kokoaa Martin uutisasutuksen nuoret miehet. Henry herraa ja Johnia emme nyt ennätä hakea — he ovat liian kaukana täältä, emmekä uskalla tuhlata aikaa.»

Molemmat nuorukaiset tottelivat ukon määräyksiä ja riensivät talolle, mutta metsästäjä ja Mansikka jatkoivat vakoiluaan.

Yli tunnin he seurasivat jälkiä, he kulkiivat tiheintä metsikköä ja saapuivat sitten paikalle, jossa silmännähtävästi oli sytytetty nuotio. Ylt' ympäri oli ruoho poljettu — saattoi nähdä, että siellä oli enemmän väkeä kuin siihen asti.

»Tässä on ollut koko joukon pesäpaikka», sanoi metsästäjä katsellen ympärilleen.

Mansikka, joka oli tarkastanut maaperää, nousi nyt pystyyn.

»Kas tässä on taas neidin jalka», sanoi hän.

»Niin onkin, se on päivänselvää. Kaksi heistä on ryöstänyt hänet ja tuonut hänet tänne, missä

toiset ovat heitä odottaneet — ja sitten on koko liuta jatkanut matkaansa. Nyt meidän täytyy koettaa löytää uusia jälkiä, joita he tietysti ovat kaikin tavoin koettaneet kätkeä.»

Mansikka viittasi nyt jälkiin, jotka näkyivät nuotion sijan läheisyydessä ja lausui:

»Kas tuossa — siinä on indiaaninaisen jäljet.»

»Oikein, oikein», vastasi Malakias iloisesti. »Nainen, joka lähetti kirjeen, on siis heidän seurassaan. Se on hyvä — hän voi nimittäin tehdä meille useampia palveluksia.»

»Joka tapauksessa ei Maria neiti silloin ole aivan yksin», arveli Mansikka. »Rakas neiti parka.»

»Niin, tyttö parka — mutta me löydämme hänet kyllä ja vapautamme hänet noiden villien lurjusten käsistä.» — — — —

Ennenkuin Alfred satuloitsi hevosensa, meni hän talolle, jossa hän tapasi vanhempansa ja Emman syvän surun vallassa. Hän kertoi heille kaikki, mitä Malakias oli sanonut ja koetti tavalliseen tapaansa katsella asiaa valoisalta kannalta. Mutta puhui hän kuinka rohkaisevasti tahansa — sitä tosiasiaa, että Maria rukka oli indiaanien käsissä, hän ei voinut tyhjäksi puhua.

Jonkun tunnin kuluttua pieni joukkue oli valmis lähtemään matkalle. Siihen kuului Alfred, Martin, Malakias, Harvingin kaksi poikaa ja nuoret Graves-

veljekset, sitäpaitsi kaksi sotamiestä ja kapteeni Sinclair — yksitoista miestä kaikkiaan, siis enemmän kuin punanahkoja.

Sinclar oli ratsastaa karahuttanut uutisasutukselle kuin mieletön, hän oli aivan suunniltaan ja Malakiaalla oli kova työ, ennenkuin hän sai kiihkeän nuorukaisen rauhoitetuksi ja odottamaan, kunnes kaikki oli järjestyksessä.

Oltiinhan lähdössä pitkälle retkelle, ja senvuoksi täytyi varustaa matkaan vesipulloja ja leipää; metsänriistaa saataisiin kyllä metsässä, niin että lihaa ei tulisi puuttumaan.

Sillä aikaa kuin metsästäjät kokoontuivat ja viimeisiä valmistuksia tehtiin, kääntyi rouva Campell Martinin puoleen.

»Sanokaa minulle, Martin», kysyi hän alakuloisena, »otaksukaamme, että te olette oikeassa väittäessänne, että indiaanit ovat hänet ryöstäneet, minne luulette heidän silloin vieneen hänet?»

»Omiin majoihinsa, rouva hyvä.»

»Ja kuinkahan kaukana ne ovat?»

»Sehän sanottiin — tarkoitan», keskeytti nuori metsästäjä oman puheensa hämillään siitä, että oli vähällä ilmaista kirjesalaisuuden. »Tarkoitan, että ne voivat olla noin kymmenen päivämatkan päässä täältä.»

Rouva Campell kalpeni.

»Mitä sanotte, onko hänen täytynyt kävellä koko tämä matka?»

»Kyllä tietenkin. Eihän punanahoilla ole hevosia.»

»Mutta hän ei voi kulkea niin nopeasti kuin mies.»

»Ei voikaan, senvuoksi luulenkin, että heiltä menee matkaan kaksin verroin aikaa.»

»Lapsi raukka, lapsi raukka! Luuletteko heidän räökkäävän häntä?»

»En sitä luule», vastasi Martin lohduttavasti. »Mutta joka tapauksessa saavutamme heidät pian.»

Tähän katkesi keskustelu, sillä Malakias huusi:

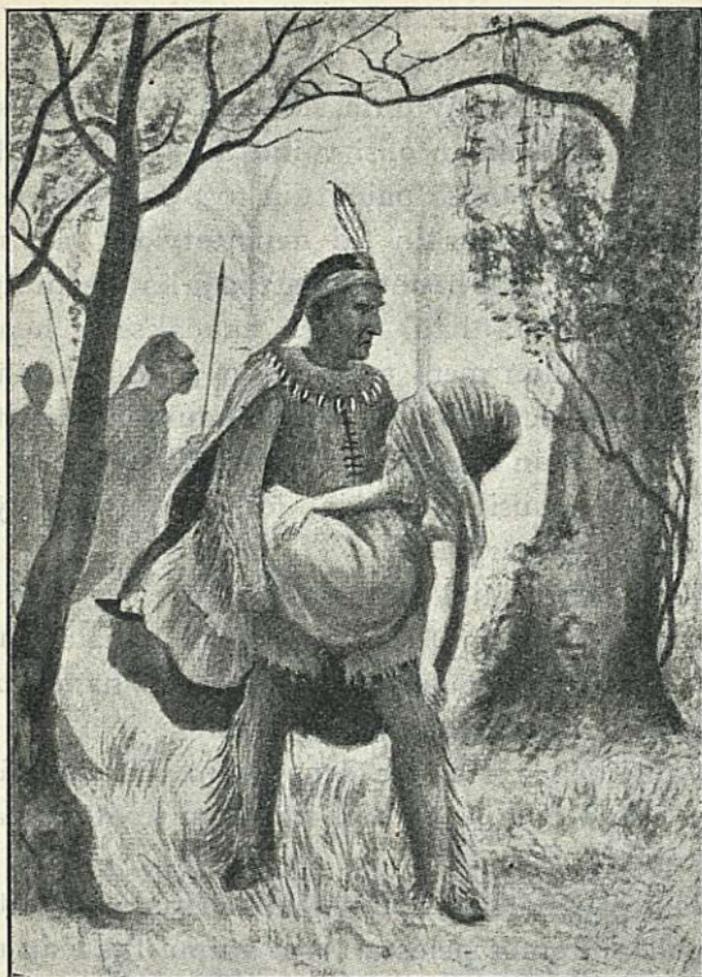
»Kaikki järjestyksessä. Oletteko valmiit?»

Miehet kokoontuivat kiireesti ukon ympärille. Malakias oli luonnollisesti joukon johtaja, ja niin lähti parvi liikkeelle synkkään metsään. Vanhemmat ja Emma heiluttivat itkien heille jäähyväisiä.

KAHDESKOLMATTI LUKU.

Indiaanien joukossa.

Käärmeen väki oli aivan oikein ryöstänyt Marian. Kun Edit juoksi kotiin viemään vasua, poimi neito edelleen marjoja; mutta juuri kun hän oli polvillaan ruohikossa ja kumartui marjoja ottaakseen, tunki

hän kahden voimakkaan käsivarren kietoutuvan ympärilleen, ja vaate painettiin hänen suutaan vasten, niin ettei hän voinut huutaa eikä pyytää apua. Se olisikin ollut hyödytöntä, sillä hän oli liian kaukana kodista, jotta kukaan olisi voinut kuulla hänen huutoaan. Hänen päänsä painettiin nyt peitteeseen niin lujaan, että hän tuskin sai hengitetyksi, ja senjälkeen hän tunsu, että hänet nostettiin ja kannettiin pois.

Jonkun aikaa hän taisteli saadakseen henkeä, mutta sitten hän meni tainnoksiin ja tuli tajuihinsa sitten vasta, kun hän tunsu tuulahduksen raitista ilmaa. Silloin hän makasi puun juurella, ja häntä ympäröi viisi—kuusi indiaania, jotka istuivat kyyrylään hänen ympärillään.

»Missä olen? Mitä minusta tahdotte?» voihi hän. Ei kukaan vastannut, ja hän koetti nousta, mutta silloin laskeutui muuan käsi käskevästi hänen olkapäälleen, ja yksi punanahkoista sanoi:

»Valkoinen tyttö olla levollinen. Silloin hän ei kärsiä väkivaltaa. Jos hän itkeä tai koettaa paeta, hän kuolla.»

Näin sanoen hän heilutti uhkaavasti kirvestään, ja puolitajutonna pelosta tyttö vaipui takaisin maahan.

Indiaanit istuivat vielä hetken aikaa aivan liikkumattomina, sitten Maria kuuli keveitä askelia lähellään ja näki nuorenpuoleisen indiaaninaisen, joka toi

UUTISASUKKAAT KANADASSA

KIRJOITTANUT

KAPTEENI MARRYAT

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA
HELSINGISSÄ

10 vihko

1910

ruokaa miehille. Kun hän oli asettanut vadin heidän eteensä, kääntyi hän, ja silloin Maria tunsii indiaaninaisen, joka oli ollut Turvalinnassa.

Nainen asetti ruokavadin hänenkin eteensä, mutta nosti samalla salamannopeudella sormen huulilleen, ja Maria ymmärsi, että he eivät saaneet tuntea toisiaan.

Nuori tyttö ei voinut syödä mitään, mutta joi sitä-vastoin ahneesti maljallisen vettä, ja hetkisen kulut-tua olivat indiaanitkin lopettaneet ateriansa. He nousivat ja valmistautuivat lähtemään.

Monta tuntia kuljettiin eteenpäin, ja vaikka Ma-ria oli voimakas nuori tyttö, tunsii hän pian väsymystä. Hän oli kyllä muuten hyvä kävelemään, mutta on eri asia olla kävelyretkellä hyvien ystävien ja sukulaisen seurassa kuin samoilla eteenpäin verenhimoisen indiaaniparven vankina. Hän tiesi kuitenkin, että valitus ei mitään auttaisi, ja koetti parastaan kestääk-sensä; mutta kun päivällishetki joutui, ja hänen var-tiansa pysähtyivät lepäämään, vaipui hän uupuneena maahan.

Syötyään vähän ja nukuttuaan puolisen tuntia hän oli kuitenkin virkeämpi ja jaksoi kulkea, kunnes yö joutui. Silloin indiaanit jättivät hänet yksin hei-dän naisseuralaisensa kanssa, ja molemmat naiset laskeutuivat levolle toistensa viereen.

Heti kun miehet olivat eronneet heistä, tarttui indiaaninainen Marian käteen ja kuiskasi:

»Auttaa — hyviä ystäviä — Ikava auttaa.»

Sen enempää hän ei voinut sanoa, sillä hän osasi vain huonosti englannin kieltä; mutta sanan »auttaa» hän oli kuullut Campellien luona, kun he pyysivät häneltä apua. »Hyviä ystäviä» oli myös niitä ystävällisiä sanoja, joita hän oli kuullut uutisasukkaiden käyttävän, ja se vähä, minkä hän nyt oli sanonut, riitti täydellisesti. Maria tiesi, ettei hän enää ollut yksin villien, tylyjen miesten keskuudessa. Ikava, niin oli indiaaninaisen nimi, joka merkitsi »Metsäruusu», oli hänen ystävänsä ja tahtoi auttaa häntä, missä taisi.

Senvuoksi Maria iloisena pusersi toisen kättä, ja pian nukkuiivat molemmat, nuori tyttö rukoiltuaan ensin hartaasti Jumalaa.

Ennen aamunkoittoa hänet herätettiin, ja syötyään hätäpikaa aamiaista he lähtivät edelleen astumaan.

Koko päivän vaelsivat punanahat ja heidän vankinsa, levähtäen vain hetkisen silloin tällöin, kunnes he muutamana iltana saapuivat erään järven rannalle. He vetivät esille veneen pensaikosta, ja monta tuntia he soutivat rantoja myöten. Sitten kuljettiin taas jalkaisin.

Mutta nyt alkoi valkoisen tytön käydä huonosti. Hänen jalkansa olivat täpö täynnä rakkoja, ne olivat väsyneet ja hellät. Vetämällä ja tyrkkimällä saivat indiaanit hänet vielä kulkemaan kap-

paleen matkaa, mutta sitten hänen voimansa uupuivat. Itkien hän vaipui maahan, miehet häntä uhkasivat ja toruivat, mutta ei sekään auttanut.

»Sallikaa minun kuolla tähän», nyyhkytti hän.
»Tappakaa minut, niin päättyvät kärsimykseni.»

Mutta se ei ollut Käärmeen tarkoitus. Hän tahtoi päinvastoin viedä tytön hyvään talteen leiriinsä vaihtaakseen hänet ja Arthurin sitemmin aseisiin, ruutiin ja vangittuun indiaaniin. Hän kutsui Ikavan luokseen ja käski hänen hoitaa »Valkoisen liljan» jalkoja.

Indiaanitar polvistui, riisui Marian sukat ja kengät ja pani sitten hänen jaloilleen yrttikääreen. Hetken kuluttua tyttö rukka sai jo lievitystä, ja koska villit nyt asettuivat yömajalleen, sai hänkin levätä.

Seuraavana aamuna täytyi Marian taas lähteä kulkemaan; ja nyt kävikin kulku alussa paljoa paremmin, — yrtit olivat auttaneet. Mutta sitä ei kestänyt kauan.

Päivemmällä oli yrttien vaikutus haihtunut, ja tuskat palasivat entistään tulisempina. Hänen täytyi tuon tuostakin istua, ja viimein hän ei jaksanut kauemmaksi. Hän kääntyi päällikön puoleen ja huudahti vavisten:

»Jos tahdot minut surmata, niin tee se, sillä nyt en voi astua askeltakaan enää. Tuntuu kuin kävisin

tulessa. Surmaa minut, surmaa minut, se on parempi kuin nämä kärsimykset.»

Päällikkö katseli häntä tuokion epäröiden. Sitten hän kohotti kirveensä, ja näytti siltä, kuin tahtoisi hän täyttää tytön rukouksen. Maria liitti kätensä yhteen, sulki silmänsä ja kuiskasi Isämeidän-rukouksen — mutta kun Käärme huomasi, että tytön tarkoitus todellakin oli mieluummin kuolla hänen kädestään kuin kulkea eteenpäin, laski hän jälleen kauhean aseensa.

Hän kääntyi, ja samassa Maria kuuli vihaisen huudahduksen. Tyttö avasi silmänsä ja näki Ikavan vaipuvan maahan päällikön kirveen iskusta, joka juuri äsken oli ollut häneen itseensä tähdätty.

Tätä näköä ei uupunut, sairas tyttö enää kestänyt. Kirkaisten hän lyyhistyi kokoon ja vaipui nurmelle tunnotonna.

Kun hän tuli tajuihinsa, makasi hän oksista punotuilla paareilla, joita kaksi indiaania kantoi olkapäillään, ja tällä tavoin häntä kuljetettiin loput matkaa. Käärme käsitti, että tyttö oli liian heikko kävelemään, ja hän huomasi, että heidän matkansa edistyi paremmin, jos he kantoivat häntä kuin jos hän hiljaksen käveli heidänkin kulkuaan hidastuttaen. Häntä ei kauemmin kävelyllä räkäkätty, ja hänen kipeät jalkansa saivat levätä, mutta hän ei saanut mielestään Ikava-raukkaa, joka oli joutunut

niin julman kohtalon alaiseksi. Turhaan hän koetti arvata, mikä oli syynä päällikön vihanpurkaukseen. Hän ei aavistanut, että Metsäruusu-raukka oli heidän matkallaan yhtämittaa katkonut oksia ja lehviä osviitaksi valko-ihoisille, joiden hän varmasti otaksui ajavan heitä takaa. Ja päällikkö oli keksinyt tämän hänen juonensa. Verissään ja nähtävästi hengetönnä makasi kelpo nainen nyt hyljättynä korvessa — turhaan hän oli pannut henkensä alttiiksi auttaakseen sitä, joka kerran oli ollut häntä kohtaan auttavainen.

KLOMASKOLMATTA LUKU.

Rosvoja takaa ajamassa.

Malakias ja hänen joukkonsa eivät tällä aikaa suinkaan olleet kuhnaillleet. Indiaaneilla oli vain parin tunnin ennätys, ja valko-ihoiset seurasivat heidän jäljestään, vaikkakin heidän täytyi kulkea hyvin hitaasti; sillä jälkiä ei saanut kadottaa.

Kaikesta valppaudesta huolimatta se kuitenkin tapahtui monta kertaa.

Ensimmäisen kerran he eksyivät jäljistä erään puron luona. Turhaan tutkivat metsästäjä ja Man-

sikka ympäristöä, he eivät nähneet mitään, ja siksipä he aivan oikein arvelivat, että viekkaat punanahat olivat kahlanneet kappaleen matkaa salatakseen jälkiään. Vasta tunnin ajan etsittyään Mansikka huomasi, missä indiaanit olivat astuneet maihin; mutta kun he hetken kuluttua saapuivat eräälle aukeamalle, missä ruoho oli hyvin lyhyttä ja kuivaa, joutuivat he taas ymmälle.

Viimein Mansikka huusi Martinille, joka kulki hänen jäljessään.

»Minä olen löytänyt, Martin. Tule katsomaan!»

»Oikein», vastasi Martin. »Sinä olet meistä kaikista ovelin, pikku Mansikka.»

Toiset saapuivat nyt myöskin paikalle, ja Mansikka osoitti iloisena ruohon.

»Katsokaa, monta jälkeä», sanoi hän. »He kääntyvät — he kulkevat edes takaisin — he koettavat eksyttää meitä väärille jäljille.»

Ja niin olikin. Nyt löydettiin pian oikeat jäljet, ja sitten kuljettiin reippaasti eteenpäin hetken aikaa.

Äkkiä Martin pysähtyi ja osoitti katkaistua oksaa.

»Eiköhän tuo ole tehty tahallaan?» kysyi hän.
»Mitä Malakias arvelee?»

Malakias tutki paikan. Hän ei kuitenkaan tahtonut lausua vielä mitään, sanoi vaan: »Hm! Saamemehan nähdä.»

Jonkun ajan kuluttua oli taas katkaistu oksa heidän tiellään.

»Mitä arvelee Malakias, nyt?» kysyi Martin.

»Me olemme oikealla tiellä», sanoi ukko iloisesti.

»Tämä on Ikavan työtä. Hän, jota me olemme auttaneet, on siis heidän seurassaan. Nyt ei Maria neiti ole yksin.»

Kapteeni Sinclar, joka seisoi hänen vieressään, veti syvään henkeään.

»Oh, Herralle kiitos!» huudahti hän värisevällä äänellä. »En voi kestää sitä ajatusta, että hän olisi yksin villien joukossa.»

»No, no, kapteeni», lohdutti ukko. »Älkää nyt antako tämän tykkänään masentaa mieltänne. Tehän olette muuten niin reima mies, ja nyt käytte pää riipuksissa kuin riikinkukko sadesäällä. Rohkeutta vain — me saamme kyllä tytön käsiimme — siitä saatte olla varma.»

Ukon luottavaiset sanat tekivät Sinclarille hyvää, ja hiukan iloisempana hän seurasi Malakiasta, joka taas kulki joukon etunenässä tarkaten pienintäkin merkkiä, mikä voisi osoittaa heille tietä.

Auringonlaskuun asti he kulkivat, vain silloin tällöin pysähtyen hetkiseksi. He heittäytyivät suuren puun juurelle nukkumaan ja jatkoivat seuraavana aamuna taas matkaansa.

Jäljet olivat nyt aivan selvät, ja taitetut oksat oli-

vat yhä edelleen heille hyvänä osviittana. Illan suussa he saapuivat järvelle, jonka yli indiaanitkin olivat kulkeneet, mutta rannalla jäljet taas hävisivät.

»Tässä he ovat lähteneet vesille», sanoi Alfred, »Eikö totta Martin? Mutta millä lailla he ovat päässeet?»

»Niin, siitä meidän täytyy ottaa selvä», arveli Martin.

»Tänä iltana on liian pimeä», puuttui Malakias puheeseen. »Nyt meidän täytyy asettua levolle. Majoittukaamme tuon korkean kallion taakse; siellä voimme sytyttää nuotion, joutumatta ilmi, jos punanahat sattuisivat olemaan järven toisella puolella.»

»Me olemme tänään kulkeneet paljoa nopeammin, kuin Maria neiti on voinut kävellä», sanoi nuori Graves, kun he kaikki ohjasivat kulkunsa kalliota kohti. »Jos me huomenna pääsemme samalla vauhdilla, olemme pian heidän kintereillään.»

»Jumala suokoon meille siihen onnea», sanoi Sinclar vakavasti.

Niin pian kuin he olivat saapuneet kallion luo, alkoivat kaikki kerätä polttopuita, ja parin minuutin kuluttua oli Mansikka sytyttänyt loimuavan nuotion. Heillä ei ollut mitään kattilaa, mutta he paloittelivat metsäkauriin, jonka olivat ampuneet tiellä ja pistivät palat pieniin puikkoihin tulen ympärille. Teki hyvää saada vähän lämmintä ruokaa; sillä

edellisenä iltana he eivät olleet uskaltaneet sytyttää tulta, kun pelkäsivät herättää vihollisten huomiota.

»On parasta, että paistamme vähän enemmän lihasta ja talletamme taskuissamme huomiseen», ehdotti Alfred.

»Se oli hyvä ehdotus, luutnantti», virkkoi Malakias. »Ojenna minulle liha, Mansikka. Ja kootkaa enemmän puikkoja, nuorukaiset.»

Sotamiehet ja nuoret uutisasukkaat alkoivat etsiä, ja pian he olivat koonneet suuren varaston puikkoja, jotka Malakias tottuneella kädellä vuoli niin, että ne saattoi pistää maahan.

Kun ateria oli päätetty, ja toiset lihapalat paisetetut, asetuttiin levolle nuotion ympärille ja juteltiin niitä näitä. Yhtäkkiä Martin hypähti pystyyn ja nosti rihlapyssyn olkapäälleen.

»Mitä nyt?» — »Mitä siellä?» — »Onko siellä jotain?» huudettiin nuoren metsästäjän ympärillä.

»Hiljaa — joku tulee — tuolla tuon suuren puun takana», kuiskasi Martin.

Kaikki miehet ponnahtivat jalkeille ja koettivat nähdä pimeän läpi, joka heitä ympäröi.

»Aivan oikein — nyt minä näen pään!» kuiskasi Alfred. »Mutta se on hyvin pieni mies.»

Samassa kuului hiljainen vihellys, jonka jälkeen Mansikka kädellään painoi Martinin rihlapyssyn alas ja huudahti:

»Ei ampua — se on John!»

»John!»

»Mahdotonta!» huudahtivat useat miehistä, mutta Mansikka nousi seisomaan ja juoksi sille paikalle, missä tulija seiso*i*.»

Hetkisen kuluttua hän palasi, ja ketä hän talutti? Aivan oikein pikku Johnia.

Sanaakaan sanomatta poika nyökkäsi miehille ja istuutui levollisena nuotion ääreen.

»Ei mutta tämähän on noituutta!» huudahti hänen veljensä. »Miten ihmeellä sinä tänne olet joutunut, poika?»

»Seurasin jälkiä», kuului Johnin vastaus.

»Niin mutta kuinka, koska, millä tavalla olet sinä päässyt meidän jäljillemme? Milloin läksit kotoa?»

»Eilen.»

»Tietävätkö vanhempamme siitä? Antoivatko he luvan?»

»Minä tapasin vanhan Gravesin ja sanoin sen hänelle», vastasi poika ja jatkoi sitten, heittäen ahnaan silmäyksen metsäkauriin jäännöksiin: »onko teillä ruokaa? Minä olen hyvin nälissäni.»

»Mitä olet syönyt matkalla?» kysyi Martin.

»Vähän leipää — olen hyvin nälkäinen», toisti poika.

Miehet katselivat melkein kunnioituksella pientä poikaa, joka näin oli omin päin samoillut synkässä

metsässä, raviten itseään vain pienellä leivänpalalla, ja Malakias huudahti:

»Oi suuri kiinalainen keisari! Sinä olet totta tosiaan suurenmoinen, John! Löytää tien omin neuvoin, uskaltaa lähteä metsiin vain leivänkannikka pussissa — ja saapuu perille — siitä pojasta tulee, kunniani kautta, Kanadan paras metsämies.»

»Olkaa vaiti, Bone!» keskeytti Alfred hiukan tui-masti. »Te panette pojan pään pyörälle ylenmääräi-sellä kiitoksellanne. On kyllä hyvä, ettei hän pelkää, mutta kaikella on rajansa. Ja jos isä ja äiti olisivat arvanneet hänen uhkarohkean tuumansa, eivät he koskaan olisi siihen suostuneet.»

»Tietysti, tietysti, nuori herra on aivan oikeassa», myönsi Malakias, joka hyvin käsitti menneensä liian pitkälle; mutta hänen äänessään ei kuitenkaan ollut oikein vakuuttavaa sävyä.

»Mutta kuinka sinä oikeastaan pääsit meidän jäl-jillemme?» kysyi Sinclair johdattaakseen keskustelun pois oikeasta ja väärästä.

»Antakaa hänelle ruokarauhaa», virkkoi Martin. »Poika on nähtävästi aivan nälkään nääntymässä, — älä syö liian nopeasti, John, muuten tulet ki-peäksi.»

»Martin on oikeassa», sausui siihen Malakiaskin. »Se kuuluu myöskin metsästäjätaitoihin. Kokenut metsästäjä ei syö liiaksi silloin kun on paastonnut.

Hitaasti, poikani, hitaasti. Laske kymmeneen joka suupalan välillä.»

Mutta niin järkevä kuin John olikin, ei hän kuitenkaan voinut hillitä kauheata nälkäänsä, ja lihapala toisensa jälkeen katosi hänen vatsaansa useiden leipäpalojen ja vesikulausten seurassa.

»Entä jos et olisikaan löytänyt meitä?» kysyi Graves.

»Niin, mitä silloin olisit tehnyt? Kuinka olisit silloin suoriutunut?» lisäsi toinen Harvingeista.

John ei vastannut sanaakaan, löi vaan kädellään rihlapyssyään, joka oli hänen vieressään ruohikossa.

»Ette kai luulle pojan lähteneen metsään ilman aseita?» kysyi Malakias puoleksi loukkaantuneella äänellä. Hänelle oli Johnin pieninkin teko kaiken moitteen yläpuolella.

»Minä en nähnyt, että se oli hänellä», selitti Graves puolustellen.

Nuoret uutisasukkaat pelkäsivät vähän Malakiasta eivätkä suinkaan halunneet, että hänen terävä katseensa luotiin heihin moittien.

Kun John oli päättänyt ateriansa, laskeutui koko parvi levolle lukuunottamatta yhtä sotamiestä ja Alfredia, joilla oli ensimmäinen vahtivuoro.

Päivän koittaessa mentiin taas järvenrannalle, mihin jäljet olivat hävinneet. Tutkittuaan rantaa

perinpohjaisesti Malakias kutsui Mansikan luokseen ja pyysi häntä tarkastamaan erästä kohta.

»Eikö tuossa ole jälkiä kanootista, jota on vedetty pitkin hietikkoa?» kysyi hän.

»On kyllä, isä — aivan varmaan. He ovat soutaneet suoraan selän yli. Meidän täytyy nyt kiertää järvi, ja se tuottaa heille puolen päivän ennätyksen», selitti Mansikka, jolta puhe kyllä silloin luisti, kun hän sai puhua omaa indiaanikieltään.

Heidän täytyi siis kiertää järvi; mutta — ei toisellakaan puolella ollut pienintäkään jälkeä huomattavissa.

Malakias, Martin ja Mansikka näyttivät nyreiltä. Mihin olivat indiaanit joutuneet? Molemmat metsästäjät ja Mansikka pitivät sitä jonkinlaisena häpeänä, että kavala Käärme ja hänen väkensä näin olivat saaneet heitä nenästä vedetyksi.

Kuljettiin takaisin lähtökohdalle kallion luo, ja etsittiin taas turhaan. Viimein päästi Martin ilohuudahduksen. Hän oli erottautunut muista ja oli keksinyt veneen, joka oli kätkeyty rantakaislikkoon.

Nyt oli kaikki selvillä, ja hetkisen kuluttua olivat kaikki koolla uusien jälkien luona, jotka olivat sangen selvät ja johtivat metsään.

Tunnin ajan he seurasivat jälkiä, ja taas oli tien viittana katkaistuja oksia. Mutta nyt joutui yö, ja heidän täytyi jälleen pysähtyä.

Seuraavana päivänä, kuljettiin reippaasti eteenpäin. Yht'äkkiä Mansikka pysähtyi ja huudahti:

»Kuulkaa — joku ihminen vaikeroi.»

Kaikki kuuntelivat, ja kun he kulkivat hiukan edemmäksi, huomasivat he indiaaninaisen, joka makasi maassa verissään.

Hänet nostettiin nopeasti ylös, ja Campellit tunsivat Ikavan, joka oli asunut heidän luonaan.

Häntä koetettiin nyt kaikin tavoin auttaa. Päässä ammottava haava pestiin ja sidottiin vaatteella, hän sai vähän viiniä ja vettä juodakseen, ja Mansikka meni metsään hakemaan parantavia yrttejä.

Päätettiin keskeyttää matka siksi päiväksi, jotta Ikava raukka saisi levätä. Hehän tiesivät nyt olevansa oikeilla jäljillä, ja Ikava saattoi antaa heille tärkeitä tietoja.

Mutta vasta seuraavana aamuna uskallettiin vaijata häntä kysymyksillä, ja kovin pitkältä tuntui yö vangitun tytön levottomista kasvinveljistä ja sulhasta. Alfred ja Sinclar valvoivat yhdessä, sillä ei kumpikaan heistä voinut nukkua. Mitä saisivat he seuraavana aamuna kuulla — mitenkä oli käynyt hänen, jota he molemmat surivat?

Aamulla herätessään oli haavoittunut paljoa parempi, vaikka hyvin heikko. Hän saattoi kuitenkin tehdä selkoa Marian tilasta. Hänen uutisensa eivät suinkaan olleet ilahuttavia tai lohdullisia, ja

Sinclar vaaleni kuullessaan armaansa kärsimyk-
sistä.

Indiaanitar saattoi kuitenkin lopuksi kertoa
heille lohdutukseksi, että hän maatessaan puoli-
pyörriksissä maassa, oli kuullut Käärmeen sanovan:

»Laittakaa parit! Meidän täytyy kantaa häntä.»

Ensin hän oli luullut, että oli tarkoitus laittaa hä-
nelle parit, mutta sitten hän oli pyörtynyt, ja kun
hän heräsi, oli hän yksin metsässä. Hän käsitti sil-
loin, että sanat olivat tarkoittaneet Mariaa.

Sehän oli kuitenkin heikko lohdutus vangitun
tytön omaisille.

Ikava kertoi vielä, että Vihainen Käärme todella-
kin oli ryöstänyt Marian, ja valko-ihoiset olivat vain
päivämatkan päässä indiaaneista. Nämä eivät kul-
keneet suoraa suuntaa leiriään kohti, vaan tekivät
mutkan, joka hidastutti heidän matkaansa. Tämän
he tekivät siitä syystä, etteivät toiset heimot, joiden
leiri oli heidän tiellään, huomasi heitä ja mahdoli-
sesti antaisi heitä ilmi takaa-ajajille.

Kun oli saatu tietää Mariasta, tuli Arthurin vuoro,
ja ilokseen he kaikki kuulivat, että hän oli hyvissä voi-
missa. Alussa hän oli ollut hyvin alakuloinen; mutta
nyt hän näytti toivovan parasta. Ikava oli näyttänyt
hänelle kirjeensä, ennenkuin hän lähetti sen, ja poika
raukka oli itkenyt katkerasti ymmärrettyään tarkoi-
tuksen. Niin usein kuin hän saattoi, puheli hän Ika-

van kanssa, ja pian hän oikein taitavasti käytti indiaanien kieltä, ja se helpotti suuresti hänen asemataan.

Kun kysyttiin, miten poikaa kohdeltiin, vastasi indiaaninainen rikkaalla kuvakielellään:

»Valkoista Kotkaa pakotettiin ensin kantamaan puita ja vettä; mutta kun päällikkö näki, kuinka reipas ja sukkela hän oli, otti hän hänet teltaansa, ja nyt hän auttaa päällikköä eikä meitä muita. Valkoisella Kotkalla on tarkka silmä. Hän käyttää jousiaan ja nuoltaan kuin indiaani, ja jos hän vielä vii-
pyy pari vuotta teltassa, saa hän kirveen vyölle ja päästää sotaulvonnan, kun hän tappaa vihollisensa.»

»Siitä varjelkoon Jumala!» huudahti Alfred vakavasti, kun Malakias oli kääntänyt Ikavan sanat.

»Punanahkaa ei hänestä koskaan tule», arveli Sinclair vakavasti. »Hän ei voi unhottaa kotiaan eikä iltoja, jolloin hänen isänsä luki hänelle raamattua.»

»Valkoinen Kotka rukoilee joka ilta Jumalaansa», vastasi Ikava. »Olen kuullut hänen rukoilevan niin-
kuin hänen isänsä rukoili, kun minä olin hänen koto-
naan. Mutta hän on vielä nuori, ja elleivät hänen ystävänsä tule häntä vapauttamaan, alkaa hän ehkä rukoilla indiaanien Jumalaa ja oppii elämään indiaanien tavoin.»

»Kenties — mutta nyt hänen ystävänsä tulevat», vastasi Malakias. »Ja me vapautamme hänet kyllä.»

Sitten pidettiin yleinen neuvottelu, miten tästä lähtien oli meneteltävä. Koska indiaanit tekivät pitkän kierroksen, ei heillä ollut polttavaa kiirettä, ja Malakias ehdotti senvuoksi, että he rauhallisesti odottaisivat muutamia päiviä, kunnes Metsäruusu oli toipunut ja saattoi jatkaa matkaansa heidän kanssaan.

Niin päätettiinkin, ja koska ei enää tarvinnut peljätä Käärmeen väkeä, majoituttiin rauhallisesti metsään. Malakias ja John menivät metsälle ja toivat hyvän paistin palatessaan, sillä aikaa kuin toiset rakensivat majoja oksista ja sammaleista. Siihen meni koko päivä, ja yöllä laskeuduttiin hyvällä mielellä nukkumaan. Vapautuksen hetki lähestyi molempia vankeja.

NELJÄSKOLMATTI LUKU.

Ottelu metsässä.

Ikava elpyi pian voimiinsa Mansikan taitavalla hoidolla, ja viikon kuluttua joukko lähti taas liikkeelle. He kulkivat kuitenkin hitaasti, etteivät rasittaisi haavoitettua, ja kärsimättömän kapteenin oli kovin vaikea hillitä itseään — mieluummin hän olisi istunut hyvän ratsunsa selkään ja huimaa vauhtia kiitänyt rakastettunsa luo vapauttaakseen

hänet rosvojen käsistä. Mutta hänen täytyi malttaa mielensä ja kulkea toisten kanssa yhtä jalkaa.

Viimein he saapuivat tiheään viidaksoon kapean virran varrelle ja kätkeytyivät siihen; sillä nyt he olivat lähellä Käärmeen leiriä. Päätettiin, että Malakias ja Ikava menisivät niin lähelle majoja kuin mahdollista nähdäkseen, olivatko päällikkö ja sotilaat palanneet vai ei. Ilta oli jo kuitenkin käsissä, joten oli liian myöhäistä lähteä vakoilemaan. Heidän täytyi siis antaa yön kulua, ja monelle joukosta se oli uneton yö.

Vähän ennen päivän koittoa lähdettiin liikkeelle, ja kuljettiin varovasti eteenpäin, kunnes oltiin parin sadan kyynärän päässä indiaanileiristä. Tässä oli taas pieni viidakko, johon Malakias käski joukonsa piiloutua. Senjälkeen ryömivät Ikava ja hän nelinkontin lähemmäksi majoja vakoillakseen.

Pian he katosivat toisten näkyvistä, jotka levottomina pitivät leiriä silmällä. Aurinko oli nyt juuri nousemaisillaan, ja sen noustua näkyviin oli leiriin varmaankin ilmaantua eloa.

Noin neljännestunti kului, sitten vedettiin erään majan oviverho syrjään, ja puolikasvuinen indiaani-poika tuli näkyviin. Hän oli puettu hirvennahkaiseen housuihin ja paitaan, joka oli koristettu punaisilla ja sinisillä nauhoilla. Kädessä hänellä oli jousi ja pari nuolta.

Vähän ajan kuluttua tuli vaimin minun jalkaan.
Sitten indiansuomalainen ja hänen myyjänsä koinen
muuta asiasta ja muuan muokkain.

Kaikki seurasivat häntä silmillään. Silloin tarttui John hänelle aivan harvinaisella kiihkeydellä Alfredia käsivarteen ja kuiskasi:

»Se on Arthur! Mutta sehän on Arthur! Hän elää!»

»Arthur — se on mahdotonta!»

»Kyllä», kuiskasi Mansikka. »Se on Arthur — mutta älkää puhuko niin ääneen.»

»Kylläpä he ovat tehneet hänestä oikean indiaanin», arveli Alfred ja hymyili hiljaa. »Vaan me pidämme huolta siitä, että hän taas saa vanhan valkoisen naamansa. Mutta Herralle kiitos, poika näyttää oikein reippaalta ja ketterältä.»

Se oli kuin olikin Arthur. Hän seisoi hetken aikaa ja katseli ympärilleen — sitten hän huomasi variksen, joka lensi korkealla hänen päänsä päällä. Hän jännitti jousensa, ja lintu vaipui alas hänen jalkainsa eteen.

»Loistavasti tähdätty», kuiskasi kapteeni Sinclair. »Poika on joka tapauksessa ainakin oppinut jotain. Tuota et sinä, John, olisi voinut tehdä.»

John ei vastannut — veljen äkillinen ilmestyminen ja tieto siitä, että tämä siis vielä oli elossa, oli saanut hänet aivan pyörälle.

Vähän ajan kuluttua tuli vanha mies näkyviin, sitten indiaaninainen ja hiukan myöhemmin kolme muuta naista ja muuan nuorukainen.

»Siinä on nyt kai kaikki heidän väkensä», sanoi Martin.

»Niin, Vihainen Käärme on tuskin ennättänyt kotiin vielä», arveli Alfred. »Kunpa Malakias pian tulisi takaisin, tällä haavaa ei siellä liene mitään tärkeämpää tekeillä.»

Puolen tunnin kuluttua palasivat ukko ja Ikava. He olivat ryömineet aivan lähelle majoja, ja Malakias arveli niinikään, etteivät ryöstäjät vielä olleet ennättäneet saapua saaliineen. Oli siis helppo hyökätä niiden kimppuun, jotka nyt olivat leirissä; mutta siitä oli se vaara, että jos ainoakaan heistä pääsisi pakemaan, saattoi tämä yksi viedä sanan hyökkäyksestä päällikölle. Ja ennen kaikkea oli tärkeätä, että Käärme ja hänen joukkonsa joutuivat heidän valtaansa.

Toisten kuiskaamalla keskustellessa asiasta, keskeytti John heidät, hän viittasi leiriin ja kuiskasi:

»Katsokaa, he laittautuvat metsälle — Arthur lähtee mukaan.»

»Poika on oikeassa kuten aina», vastasi Malakias. »Nyt on kysymys ratkaistu. Me seuraamme heitä metsään ja yllätämme metsästäjät, ilman että naiset saavat siitä pienintäkään vihiä. He eivät odota heitä kotiin, ennenkuin illalla.»

Tämä ehdotus saavutti yleistä kannatusta; mutta Ikava sanoi:

»Teidän täytyy olla varovaisia. Vanha Korppi ja nuori Hirvenjalka ovat sekä ovelia että urhoollisia.»

»Niin he kyllä ovat, koska heidät on pantu leiriä vartioimaan», arveli Martin. »Mutta me olemme vielä ovelampia.»

»Eikö sinusta ole ikävä, kun sinun joukkosi kimppuun karataan?» kysyi Mansikka punaiselta toveriltaan.

Metsäruusun silmät säkenöivät.

»Ikava vihaa heitä kaikkia», kuiskasi hän käheästi. »Vihainen Käärme tappoi Ikavan miehen, Vihainen Käärme tappoi Ikavan pienen pojan — Ikava on ollut Vihaisen Käärmeen orjana kauan, kauan aikaa. Hän riemuitsee nähdessään Vihaisen Käärmeen veren vuotavan»

Sillä aikaa olivat vanha ja nuori indiaani Arthurin seurassa kulkeneet majoja ympäröivän aukeaman yli metsään. Malakias ja hänen seuralaisensa hiipivät nyt jäljessä siten, että käytiin kaksittain, kukin pari jonkun välimatkan päässä toisistaan.

Kokonaisen tunnin kesti tätä takaa-ajoa, ja jokainen pari piti tarkkaa huolta siitä, ettei heidän edellään astuvat joutuneet heidän näkyvistään. Jonon etunenässä kulki tietysti Malakias, ja hän oli tällä kertaa ottanut Johnin mukaansa.

Äkkiä tulla hurahhti parvi eläimiä heidän eteensä.

»Polvilleen», kuiskasi ukko, ja toiset seurasivat nopeasti heidän esimerkkiään.

Nyt lensi ilman halki nuoli sattuen yhteen eläimeen — punanahat olivat kääntyneet ja huomanneet otukset. Eläin vaipui maahan, ja indiaanit sekä Arthur menivät sen luo ja alkoivat nylkeä saalista.

Tämä oli hetki, jota Malakias oli odottanut.

Hiljaa hiipivät hän ja toiset eteenpäin, kunnes saapuivat paikalle — muutama oikealta toiset vasemmalta, niin että nuo kolme metsästäjää olivat täydellisesti piiritetyt. Silloin Malakias huudahti:

»Eteenpäin, lapset!»

Siinä tuokiossa olivat valko-ihoiset syöksyneet pystyyn, mutta yhtä nopeasti asettuivat indiaanikin taisteluasentoon. Mutta ylivoima oli liian suuri — seuraavassa silmänräpäyksessä molemmat makasivat sidottuina maassa.

Riemuhuudoin riensi Arthur veljiensä luo, ja kyyneleet vierivät pitkin Alfredin poskia, kun hän sulki lapsen syliinsä.

»Nyt on äiti kiittävä Jumalaa», kuiskasi hän, ja Arthur kietoi käsivartensa hänen kaulaansa vuoroin itkien, vuoroin nauraen.

»Ja nyt minua, nyt minua!» kuului ääni heidän takanaan. »Minulla on ollut sinua niin kauhean ikävä, en olisi koskaan luullut, että olisin voinut kaivata

sinua niin paljon. Minulla ei ole ollut ketään niin ikävä, senjälkeen kuin Hektor kuoli.»

John piti harvoin näin pitkiä puheita; mutta se vaikutti, ja Arthur heittäytyi veljen kaulaan. Sitten tuli »lankoni, kapteenin» vuoro ja Malakiaan ja Martinin ja Mansikan — ilosta säteillen kulki kadonnut ja jälleen löydetty poika sylistä syliin.

Kun ensimmäinen riemu hiukan oli laskeutunut, alettiin aprikoida, mitä sitten oli tehtävä.

»Ei ole muuta kuin yksi neuvo», sanoi Malakias. »Meidän täytyy kääntyä takaisin leirille ja kätkeytyä viidakoon, kunnes Käärme itse näyttäytyy. Arveluni mukaan pitäisi hänen olla täällä tuossa paikassa. Meidän täytyy viedä vankimme mukaamme, mutta vaikka saisimmekin odottaa päiväkauden, ei se mitään haittaa, koska vaimot leirissä hyvin tietävät, että metsästysretki voi viedä montakin päivää. He eivät epäile mitään, vaikka heidän molemmat auttajansa ja Arthur viipyisivätkin vähän.»

Palattiin siis takaisin samaa tietä; mutta tuskin oli joukkue saapunut viidakolle, ennenkuin kuului huutoa majojen toiselta puolelta.

»Nyt he tulevat», sanoi Ikava.

»Hekö ne ovat? Onkohan Maria mukana?» huuhahti Sinclar kiihkeästi.

»Hiljaa, kapteeni», varoitti ukko.

»Oh — tietää hänen olevan niin lähellä!»

»Jos haluatte päästä häntä vielä lähemmäksi, pitää teidän olla levollinen.»

Oli helppo sanoa niin; mutta muuten niin uljas kapteeni vapisi ajatellessaan, missä tilassa hän tapaisi armaansa. Oliko hän saanut kestää paljon vaivoja? Olisiko hän aivan uuvuksissa? Olivatko he uudelleen pakottaneet hänet kävelemään? — tuhansia tällaisia kysymyksiä risteili Sinclarin ajatuksissa.

Nyt tuli useita miehiä metsänrinteeltä näkyviin — ne olivat Käärme ja hänen seuralaisensa. Neljä miestä kantoi oksista punottuja paareja. Mariaa ei siis oltu pakotettu kävelemään.

Sinclar huokasi helpotuksesta, ja Alfred puristi lujasti hänen kättään, kun he näkivät miesten laskevan paarit maahan, ja Marian nousevan niiltä. Kaksi indiaanivaimoa, jotka olivat tulleet ulos, auttoivat häntä paareilta ja seurasivat häntä majaan. Hän horjui, mutta pysyi kuitenkin pystyssä.

Päällikkö ja hänen seuralaisensa erosivat sitten ja katosivat eri majoihin.

»Se on hyvä», virkkoi Malakias. »Nyt hän on jätetty noiden kahden vaimon huostaan. Meidän ei siis tarvitse olla levottomia siinä suhteessa.»

»Hyökkäämmekö nyt heidän kimppuunsa ja yllätämme heidät?» kysyi John.

»Ei, ei, odottakaamme vielä pari tuntia, kunnes tulee pimeä. Antaa heidän nyt ensin syödä itsensä

kylläisiksi ja sitten asettua levolle, kuten indiaanit tekevät aterian jälkeen. Silloin on aika hyökätä heidän päälle.»

Nuorukaisten täytyi hillitä malttamattomuutensa, ja vasta tunnin kuluttua Malakias antoi käskyn hyökkäykseen.

Molemmat naiset, Mansikka ja Metsäruusu, jätettiin vankien luoksi, miehet sitävastoin hiipivät niin hiljaa kuin mahdollista molempia majoja kohti, joihin Käärme ja hänen seuralaisensa olivat menneet sisään.

Kaikki oli levollista. Malakias oli otaksunut oikein — indiaanit lepäsivät metsäretkensä jälkeen.

»Kuulkaa, Bone», kuiskasi Sinclar. »Emmekö ensin pelasta neiti Percivalia? Hän on silloin, tapahtui mitä tahansa, turvassa.

»Tällä kertaa on rakkaus tarkkanäköinen», murisi ukko. »On oikein häpeällistä, etten ole tullut sitä ennen ajatelleeksi. Rientäkää te vaan, kapteeni, me toiset selvitämme kyllä yksin tämän jutun. Malttakaa, John voi seurata teitä ja pitää huolta molemmista indiaaninaisista, jotka häntä vartioivat.»

Sinclarille ei tätä tarvittu kahdesti sanoa. Silmänräpäyksen kuluttua seisoivat hän ja John majan edustalla, jonne Maria oli viety, ja kun hän veti esi-ripun syrjään, huomasi hän heti tytön, joka alakuloisena makasi lehtivuoteella. Hetkinen vain, ja Sinc-

larin voimakkaat käsivarret kietoutuivat Marian ympäri.

Molemmat indiaaninaiset, jotka olivat istuneet nurkassa torkkumassa, syöksyivät ylös kapteenin sisääntullessa ja alkoivat huutaa ja kirkua; mutta John nosti rihlapyssynsä suun suoraan heitä kohti, ja he peräytyivät peljästyneinä.

Sitten Sinclar nosti Marian syliinsä ja kantoi hänet viidakkoon, missä Mansikka ja Ikava odottivat, ja kun hän tiesi rakastettunsa olevan turvassa, palasi hän nopeasti ystävänsä luo.

Malakias, molemmat Harvingit ja toinen sotamiehistä menivät majalle, jossa Käärme asui — Alfred, Graves, Martin ja toinen sotamies toiselle majalle.

»Nukkuvina emme heitä kuitenkaan tahdo tappaa», kuiskasi Malakias.

Mutta se ei tullut kysymykseenkään; sillä molempien naisten huuto oli herättänyt kaikki miehet. He syöksyivät ulos majoistaan, ja nyt syntyi tulinen ottelu; mutta ylivoima oli liian suuri, ja indiaanien täytyi taipua.

Malakiaan rihlapyssy teki lopun itse Vihaisesta Käärmeestä, ja muut punanahat surmattiin myöskin lukuunottamatta kahta, jotka haavoittuivat pahoin.

Mutta eivätpä valko-ihoisetkaan päässeet ilman uhria — Martin sai nirhaman poskeensa, toinen Har-

vingeista syvän haavan olkaansa ja Sinclair puukoniskun käsivarteen, Graves taas sai jotenkin vaarallisen haavan rintaan. Ja lopuksi, kun etsittiin koko taistelupaikka läpeensä, tavattiin toinen nuorista sotamiehistä kuolevana erään puun juurelta.

Kun kaikki oli rauhallista, tapasivat Maria ja hänen ystävänsä toisensa, ja heidän kohtaamisensa oli mieltäjätkyttävä, kuten arvata saattaa, sillä kuoleman raskas käsi oli tehnyt hävitystään heidän ympärillään.

Maria ei myöskään ollut tietänyt, että Arthur oli indiaanien luona, ja suuri oli senvuoksi hänen ilonsa, kun hän tunsu tuon pitkän, kehittyneen indiaanipojan kadotetuksi kasvinveljekseen.

Molemmat indiaaninaiset, jotka olivat vartioineet Mariaa, olivat yhä vielä majassa Johnin vartioimina; toiset kaksi sitävastoin olivat paenneet. Edellisten annettiin itse päättää, tahtoivatko he seurata valkoisia uutisasutukselle vai seurata toisia metsään. He valitsivat viimeksimainitun tien ja katosivat pian näkyvistä.

Kun he olivat hävinneet puitten sekaan, huudahti Alfred:

»Tuhat tulimmaista, he kulkevat aivan niiden kahden indiaanin ohi, jotka me sidoimme puihin. Nyt he päästävät ne irti.»

»Sen parempi — silloin pääsemme heistä», vastasi

Malakias. »Meidän olisi kuitenkin joka tapauksessa täytynyt päästää heidät menemään. Ukko ei ole vaarallinen, ja nuorukainen varoo kyllä meitä vahingoittamasta. He tulevat liittymään johonkin toiseen parveen ja välttävät kyllä tästedes meidän rihlapysyjämme.»

Tällä aikaa oli pimeä yllättänyt, ja mihinkään muuhun ei enää voitu ryhtyä. Haavoitetut indiaanit ja Graves vietiin suurimpaan majaan, jossa Mansikka ja Ikava heitä hoitivat parhaimpansa mukaan. Mutta yöllä molemmat indiaanit kuolivat. Graves sitävastoin tuli yhä paremmaksi, ja seuraavana aamuna hän jo oli voittanut pahimman vaaran.

Molemmat indiaanittaret kokoilivat ahkerasti yrttejä, joita panivat haavoille, ja heidän taitavalla hoidollaan paraneminen edistyi nopeasti. Gravesin tähden täytyi heidän kuitenkin viipyä useita päiviä. Viimein lähdettiin kuitenkin liikkeelle, mutta päivämatkat tulivat hyvin lyhyiksi. Marian parit tulivat taas käytäntöön haavoittunutta varten, ja hitaasti lähti pieni joukkue kulkemaan indiaanileiristä, jossa nyt kaatuneet villit ja englantilainen sotamies viereysten lepäsivät maan povessa.

Ikava seurasi tietysti Campelleja. Hän oli osoittautunut luotettavaksi ystäväksi, eikä häntä voitu jättää oman onnensa nojaan. Hänen juro olentonsa, joka ennen oli loukannut uutisasukkaita, kätki,

kuten nyt huomattiin, hyvän sydämen. Hänen vihansa Käärmeeseen oli vierottanut hänet omasta kansastaan. Hän toivoi nyt saavansa viettää loppuikänsä Turvalinnassa, missä ihmiset olivat »niin kilttejä, niin kilttejä yksinäiselle Metsäruusu raukalle».

Hän teki nyt taaskin valkoisille ystävilleen suuren palveluksen osoittamalla heille tien pienelle virralle, jonka rannalle Käärme oli kätkenyt kolme kanootiaan. Paenneet punanahat olivat silminnähtävästi ottaneet yhden niistä, mutta molemmat toiset olivat vielä paikoillaan, ja Ikava tarjoutui opastamaan heitä virralla siihen kohtaan, missä se yhtyi suurempaan virtaan, joka taas puolestaan laski järveen. Tätä tietä päästiin uutisasutukselle puolta nopeammin kuin maitse, ja haavoittuneet säästyivät siten matkan vaivoilta.

Niin lähdettiin siis kotiin päin virtaa myöten. Päivät soudettiin, illoin mentiin maihin nukkumaan ja ruokaa keittämään. Siitä tuli hyvin ihana matka; metsät olivat näet juuri komeimmassa syyspuvussa, ja matkamiehemme saivat olla aivan rauhassa sekä indiaaneilta että petoeläimiltä. Usein jälkeinpäin, kun Maria muisteli elämätään Kanadan metsissä, kuului tämä rauhallinen venematka hänen hauskimpiin muistoihinsa. Hän ja Sinclar istuivat käsitysten veneiden liukuessa eteenpäin leveällä vir-

ralla, kauniiden metsäisten rantojen ohitse. Ja korkealle kaikui laulu:

Hei veikot, vettä viiltäkää,
kuoro: viiltäkää, viiltäkää!

On soutukunta uljas tää,
kuoro: uljas tää, uljas tää!

Päin määrää reipas vauhti siis,
kuoro: vauhti siis, vauhti siis!

Ja virran kuohut, niistä viis,
kuoro: niistä viis, niistä viis!

VIIDESKOLMATTA LUKU.

Indiaanitarina.

Hilpeä kotimatka oli kerrassaan toisenlainen kuin menomatka, puheltiin, naurettiin ja kerrottiin tarinoita koko päivä. Eräänä yönä kun he istuivat nuotion ääressä, kääntyi puh eindiaanien julmuuteen. Useat nuorukaisista arvelivat, että kaikki punanahat olivat samanlaisia, ja ettei heissä asunut mitään hellempiä tunteita. Malakias oli kuitenkin eri mieltä, hän otti esimerkiksi Mansikan, joka oli yhtä lempeä

ja herttainen kuin konsanaan joku eurooppalainen nainen.

»Niin mutta hän onkin nainen», väitti toinen Harvingeista. »Katsokaa vaan, kuinka miehet kohtelevat vaimojaan, he pitävät heitä kuin järjettömiä luontokappaleita.»

»Ja kuitenkin on monta indiaanilaista aviomiestä, jotka rakastavat vaimojaan yhtä suuresti kuin eurooppalainen rakastaa omaansa», vastasi Malakias. »Minä olen tuntenut punanahkoja, jotka koko elämänsä ovat surreet kadotettua vaimoaan. Sitä todistavat myöskin heidän vanhat satunsa. Tunnetteko tarinaa kuolleitten maasta?»

Koska ei kukaan sitä tuntenut, vetäisi Malakias sauhun piipustaan ja kertoi seuraavan tarinan:

K u o l l e i t t e n m a a .

Monta, monta vuotta sitten asui Kalliovuorilla indiaanimetsästäjä, jota hänen maamiehensä pitivät koko heimon parhaimpana ampujana, ja joka sitä-paitsi oli uljas ja rohkea mies.

Hänen majansa oli pienen kalarikkaan virran rannalla, ja lähellä hänen asuntoaan laski virta pienen sievään järveen. Seutu oli hedelmällinen, maissi antoi hyvän sadon ja metsät olivat täynnä riistaa. Metsästäjän majan ympärillä lauloivat kauniit

UUTISASUKKAAT KANADASSA

KIRJOITANUT

KAPTEENI MARRYAT

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA
HELSINGISSÄ

11 vihko

1910

linnut puissa; mutta vielä iloisemmin lauleli metsästäjän kolme lasta, kun he leikitellen juoksentelivat ulkona.

Olisi luullut, että metsästäjä oli onnellinen mies, mutta niin hän ei ollut. Suru oli aikaisin kolkuttanut ennen niin onnellisen kodin ovelle; sillä lasten äidin, metsästäjän nuoren vaimon, oli Suuri Henki kutsunut kotiin, ja hänen miehensä kaipasi häntä joka hetki päivässä. Lasten hilpeä leikki vihloi hänen korviaan — he eivät voineet surra kuten hän, ja heidän iloinen naurunsa muistutti liian usein hänelle vaimovainajan ilosta, hänen tullessaan kotiin pyyntiretkiltään.

Eräänä yönä kun hän levottomana heittelihe vuoteellaan, hän näki kummallisen unen. Hän oli kulkevinaan suurella tasangolla, joka päättyi korkeaan vuorijonoon. Kun hän lähestyi vuoria, kuuli hän äänen, joka kuiskasi:

»Katsele ympärillesi. Tässä on kuoleman valtakunnan portti. Kulje eteenpäin äläkä pelkää. Suuri Henki sallii sinun nähdä vaimosi.»

»Vaimoni!» huudahti metsästäjä. Ja niin äänekäs oli hänen huutonsa, että hän samassa heräsi.

Hän oli liian kiihottunut voidakseen uudelleen nukkua. Hän veti makkasiinit jalkaansa, kiinnitti vyön lanteilleen, otti jousensa ja kirveensä ja meni ulos. Hän istui hevosesä selkään ja ratsasti ruohoaavikon yli.

Vinhaa vauhtia hän kiiti eteenpäin; Tuntikausia hän näin ratsasti — silloin nousi aurinko näköpiirin yli, ja uupuneena pysähtyi metsästäjä. Silloin hän näki edessään suuren puhvelihärän, joka nähtävästi ei huomannut häntä.

»Hyvä saalis!» ajatteli hän ja kohotti jousensa. Mutta juuri kuin hän aikoi lennättää nuolen, lähti eläin hurjaa vauhtia juoksemaan.

Metsästäjä seurasi sitä ja oli pian taas ampumavälin päässä eläimestä — mutta nuoli ei osunut. Vahingoittumatta kiiti puhveli eteenpäin.

»Mitähän noituutta tämä lienee?» arveli metsästäjä. »En ole koskaan kokenut mitään tällaista.»

Kolmannen kerran hän pääsi eläintä ampumavälin päähän — kolmannen kerran se kiiti pakoon.

Silloin alkoi metsästäjää pelottaa. Hän pysähtyi ja katseli ympärilleen. Hänen edessään kohosi jono kallioita, aivan niinkuin hän oli nähnyt unissaan, ja samassa vaihtui metsästäjän pelko iloksi.

»Täällähän minun piti nähdä vaimoni,» mutisi hän ja astui hevosen selästä.

Sitten hän meni kallioiden luo ja alkoi kiivetä niitä ylös. Parin minuutin kuluttua hän saapui eräälle vuorensolalle, ja kun hän oli kulkenut sen toiselle puolelle, näki hän edessään tiheän, korkean orjantappurapensaston, joka näytti aivan läpipääsemättömältä.

Hän seiso i hetken aikaa epäröiden. Sitten hän kohotti kirveensä ja heitti sen orjantappurapensas- toon. Kuului ryskettä, ja katso — orjantappuroi- den väliin aukeni kapea polku.

Metsästäjä otti kirveensä ja kulki eteenpäin pol- kua pitkin; mutta ylt'ympärillään hän kuuli kuiskaa- via ääniä. Mutta ei ainoatakaan ihmistä näkynyt. Vähän kauempana hän oli erottavinaan kalpeita varjoja, jotka häilyivät sinne tänne; mutta kun hän ehti sille paikalle, ei siellä ollut ketään.

Metsästäjä tunsi sydämensä kiivaasti sykkivän, ja hänen mielensä kävi yhä kummemmaksi. Mutta hän ei kadottanut rohkeuttaan, vaan astui yhä eteenpäin.

Silloin pysäytti hänet uusi este. Keskellä tietä seiso i suuri suunnaton jalopeura, joka painoi päänsä alas kuin hyökkäykseen. Metsästäjä heitti kirveensä eläimen jälkeen, mutta isku osui taaskin väärään, kuten nuoli äsken oli tehnyt.

Silloin syöksyi jalopeura aseettoman miehen päälle ja raastoi hänet maahan. Veitsi, jota hän vyössään kantoi, soljui esille ja haavoitti häntä käsivarteen. Metsästäjä luuli nyt viime hetkensä tulleen; mutta jalopeura hävisi samassa jäljet- tömiin. Silloin metsästäjä nousi pystyyn, ja vaikka veri virtasi hänen haavoitetusta käsivarresta, ja petoeläimen kynnet olivat raadelleet hänen sel- käänsä, niin että hän huomasi, kuinka veri vuosi,

ei hän kuitenkaan tuntenut vähintäkään tuskaa eikä uupumusta.

Taaskin hän alkoi samota eteenpäin ja saapui suuren virran rannalle. Toisella puolella hän äkkäsi joukon miehiä, jotka taistelivat keskenään, mutta ei kuulunut huutoja, ei sotakiljuntaa eikä haavoitettujen vaikeroimista. Useat taistelevista kaatuivat maahan kuin kuolleet, mutta hetkisen kuluttua he taas kohosivat pystyyn ja ojensivat voittajalle käntensä. Sitten he kaikki rauhallisesti astuivat kohti vuoria, jotka loistivat auringon valossa.

Metsästäjä kulki edelleen. Virta syöksyi nyt kohisten eteenpäin, ja taas hän näki ihmisiä toisella rannalla. Tällä kertaa ne olivat naisia, jotka istuivat majan edustalla ja kutoivat verkkoa surumielistä laulua laulaen. Ei koskaan ollut mikään laulu niin syvästi metsästäjän sydäntä liikuttanut; hän kuunteli, kuunteli, ja hänestä tuntui, ettei hän milloinkaan ollut mitään niin kaunista kuullut.

Mutta äkkiä hän huudahti ilosta. Naisten joukossa hän oli huomannut kuolleen vaimonsa.

»Newata! Newata! Oletko siellä, armaani?» huusi hän.

Vaimo kääntyi katsomaan ja hymyili nähdesään hänet.

»Mieheni!» kuului hänen vastauksensa. »Tule tänne, minun luokseni!»

Nopeasti mies irroitti vyönsä ja aikoi vetää kengätkin jalastaan, ennenkuin hän alkoi uida; mutta vaimo huusi hänelle:

»Älä välitä vedestä. Ui ylitse, sellaisena kuin olet — sinä et kastu.»

Vaikka tämä miehestä tuntui omituiselta, halusi hän kuitenkin niin hartaasti saada sulkea Newatan syliinsä, ettei hän lainkaan epäröinyt.

Reippaasti hän syöksyi kohisevaan virtaan; mutta aallot kantoivat hänet varovasti vastaiselle rannalle, eikä vesipisarakaan kastanut hänen ruumistaan.

Nyt hän oli lähellä rantaa — vielä tuokio ja hän seiso i vaimonsa edessä.

»Newata!» huudahti hän ja avasi sylinsä.

Mutta vaimo väisti häntä ja vastasi juhlallisesti:

»Mieheni! Kuoleva ei saa syleillä henkeä. Mutta kerran vielä me tapaamme toisemme miehenä ja vaimona. Älä usko, että kaikki mitä näet, on vain varjoja ja unelmaa. Täällä suovat työ ja ahkeruus onnea ja rauhaa. Mutta sitä, mikä täällä on parhainta, et voi nähdä; sillä se on salattu ihmissilmiltä.»

»Oi vaimoni, oletko onnellinen?» kysyi metsästäjä.

»Tiedä, rakas isäntäni», vastasi vaimo, »että olen onnellisempi, kuin koskaan ennen olen ollut. Ja sinäkin tulet kerran yhtä onnelliseksi. Mutta missä ikinä maan päällä kulkenetkin, siellä minä aina seuraan sinua. Älä minua unohda, mutta älä myöskään

sure minun tähteni. Opeta lapseni tulemaan rehelliseksi, ja urhoolliseksi kuten itsekin olet. Rakas puolisoni, älä enää itke minun tähteni. Palaa takaisin kotiimme. Suuri Henki seuratkoon sinua, missä kulketkin.»

Hän viittasi miehelleen. Vielä kerran mies ojensi käsivartensa häntä kohti; mutta silloin häipyivät sekä Newata että muutkin naiset hänen silmistään, ja hän seisoi taas kallionsuun edustalla. Hänen hevonsensa söi rauhallisena ruohoa, ja aurinko oli jo korkealla taivaankannella.

Silloin hän ymmärsi, että hän todellakin oli ollut kuolleitten maassa, jonne ei muuten kukaan ihminen milloinkaan pääse, ennenkuin hänen maallinen elämänsä on päättynyt. Hän istui taas ratsunsa selkään ja monta tuntia ratsastettuaan hän saapui kotiin, jossa hänen huolestuneet lapsensa juoksivat häntä vastaan.

Mutta vaimonsa sanoja hän ei koskaan unhoittanut ja hänestä tuli hyvä isä lapsilleen. Usein hän koetti metsästysretkillään löytää kallionsuuta; mutta hän ei enää koskaan tässä elämässä päässyt vaimonsa luo kuolleitten maahan.

KUUEDESKOLMATTA LUKU.

Kotiintulo.

Kun Malakias oli lopettanut kertomuksensa, istuivat kaikki hetken aikaa ääneti. Sitten lausui Alfred:

»Niin, tämä tarina ilmaisee todella yhtä suurta rakkautta miehen ja vaimon välisessä suhteessa, kuin jos olisi kysymys valko-ihoisista. Ja samalla se osoittaa, että punanahatkin uskovat kuolemattomuuteen.

»Sen he tekevät!» vastasi Malakias. »Ja he uskovat Jumalaan yhtä hyvin kuin mekin. He antavat hänelle vain toisen nimen — Suuri Henki, Manitu. Mutta laskeutukaamme nyt levolle — yö on jo pitkälle kulunut.»

Eräänä päivänä häämöittivät linnoituksen vallit kaukaa ja nuori venekunta tervehti niitä riemuhudoin, sillä nythän lähestyttiin kotia. Uutisasutus oli tosin piilossa heidän silmiltään metsäisen niemen takana, mutta he tiesivät pian saapuvansa sinne vapauttamaan odottavia vanhempia heidän surustaan ja jännityksestään.

Linnoituksen luona veneet laskivat maihin. Linnanpäällikkö ja koko miehistö olivat näet vahtisotamiesten kutsumina marssineet paikalle. Mutta Sinclairin sydän oli raskas, kun hän astui maihin ilmoitta-

maan päällikölle seuralaisensa kuolemasta. Hän oli ollut kelpo nuorukainen, ja nyt täytyi kirjoittaa hänen vanhoille vanhemmilleen Englantiin ja ilmoittaa heille tuo surusanoma.

Muut, Sinclaria ja toista sotamiestä lukuunottamatta, soutivat edelleen, ja pian sukelsi koti näkyviin.

Kotona olivat asiat sillä aikaa olleet hyvällä kannalla. Eversti oli lähettänyt Campellille kaksi sotamiestä avuksi, koska hän tiesi, että miehinen työvoima oli poissa, ja Henryllä ja Emmalla oli yllin kyllin työtä heitä opastaessaan. Ääneti ja alakuloisina toimittivat vanhemmat ja molemmat nuoret askareitaan — Arthur oli poissa — Maria poissa — kuinkahan moni toisista oli palaava terveenä kotiin!

Silloin kajahti eräänä päivänä riemuhuuto oven ulkopuolella — monenkertainen hurraahuuto, niin iloinen ja vilkas, että se herätti uutta uskallusta kotonaolevien sydämissä.

»Siinä he ovat, siinä he ovat!» huusi Emma ja syöksyi ovelle.

Oikein — nyt se aukeni, ja Maria lepäsi kasvattiäitinsä sylissä.

Alfred, John ja Martin astuivat myöskin sisään, Graves ja Harvingit riensivät kiireesti, kukin omaan kotiinsa; mutta pihalla seisoivat vielä Malakias, molemmat indiaaninaiset ja Arthur. Maria oli aivan

oikein saanut toiset suostumaan siihen, että vanhemmille oli ensin varovasti annettava tieto Arthurin pelastuksesta.

Oh, kuinka pojan sydän sykki, kun hän seisoi ulkopuolella, ja vavisten puristi Mansikan kättä odottaessaan kutsua, joka saattaisi hänet sisään isän ja äidin luo. Koko hänen ruumiinsa värisi jännityksestä ja ikävästä. Miksi ei häntä jo kutsuttu? Kuinka kauan he selittävätkään?

Sisällä oli rouva Campell sillä aikaa vuodattanut ilonkyyneliä pelastetun tyttärensä vuoksi, ja nyt istuivat kaikki koolla pöydän ympärillä.

»Kuulepas, äiti», sanoi silloin Alfred. »Omituista kyllä, kuulimme tällä retkellämme, että indiaanit olisivat löytäneet valkoisen pojan metsästä.»

»Oi, se ei ollut minun poikani.»

»Niin, kuka sitä niin varmasti voi väittää. Voisihan se yhtä hyvin olla Arthur kuin joku muukin.»

Äidin silmät säteilivät hetkisen; mutta sitten hän pudisti päätään ja sanoi surumielisesti:

»Sinä petät itseäsi ja meitä harhaluulolla, Alfred. Jos se olisi ollut Arthur, olisimme me kyllä saaneet siitä tiedon.»

»Kenties olemme saaneet tietoa, vaikka emme ole siitä mitään maininneet juuri siitä syystä, ettemme ole tahtoneet pettää sinua turhalla toivolla, ennenkuin olimme varmat asiasta.»

Campell nousi kiivaasti seisomaan ja huudahti:

»Alfred — onko mahdollista? Sinä tiedät jotain pikku pojastamme?»

Mutta äiti kuiskasi vain:

»Ei, ei, se on mahdotonta.»

»Isä, äiti, se on mahdollista. Jumala on ollut meille armollinen. Minä tiedän, että Arthur on elossa — hän ei ole kaukana täältä.»

»Ei kaukana täältä», huudahti äiti. »Lapsi, älä saata minua hulluksi — sano minulle, missä hän on — missä?»

»Täällä — sinun sylissäsi.»

Näin sanoen Alfred avasi oven, ja Arthur syöksyi äidin syliin — sitten isän luo, sitten Emman luo, sitaas uudelleen, yhä uudelleen äidin luo, joka puoliksi tajutonna painoi häntä sydämelleen.

Sitten Alfredin täytyi juurta jaksain kertoa Ika-van kirjeestä ja kaikesta muusta, mikä oli tapahtunut, ja hetket kiitivät kysymysten ja vastausten vilinässä. Sinä iltana oli tohtorilla todellakin syytä kiittää Jumalaa kaikesta hänen loppumattomasta armostaan ja hyvyydestään heitä kohtaan, ja hänen kiitosrukoukseensa yhtyi koko muu perhekin liikutetuin sydämin.

LOPPU.

Viikon kuluttua tulivat Sinclar ja eversti itse uutisasutukselle. He kertoivat, että vangittu indiaani nyt oli laskettu vapaalle jalalle, ja toivat kirjoituksia ja sanomalehtiä, jotka samana päivänä olivat saapuneet postin mukana Montrealista.

Kaikki olivat iloiset ja tyytyväiset, Maria oli jo unohtanut matkalla kärsimänsä tuskat ja vaivat, ja kaikki kävi entistä latuaan.

Uudet siirtolaiset olivat kaikki uutteraa väkeä, auttavaisia ja ystävällisiä, ja yhteinen vaara indiaaniretkellä oli yhdistänyt nuoret. Vaikka maapalsta oli suuresti laajennettu ja hoito siis vaati enemmän työtä, ei se tuottanut vaikeuksia, koska nyt oli kyllin työvoimia. Vanha Graves oli Alfredin poissa ollessa hoitanut myllyä ja oli pyytänyt saada sitä edelleenkin tehdä. Alfred suostui tietysti mielellään hänen ehdotukseensa, hän sai nyt auttaa toisia karjanhoidossa ja talviviljan kylvössä — lyhyesti sanoen, rauha ja varallisuus vallitsivat uutisasutuksessa. Alfredin sanat, kun hän esitti muuttoa Kanadaan, olivat käyneet toteen; vaikka ei Campell vielä ollutkaan rikas, oli hänen kotinsa kuitenkin näinä parina vuotena tuntuvasti vaurastunut, niin että se oli sekä varakas että hauska.

Sinclar ja eversti olivat tulleet sunnuntaipäiväksi.

He olivat ilmoittaneet tulostaan ennakolta; ja päivää vietettiin juhlallisesti Marian ja Arthurin pelastuksen kunniaksi.

Päivällispöydässä Campell lausui seuraavasti:

»Rakkaat lapset! Tänä juhlapäivänä on minun sanottava teille jotain, jota äitinne ja minä jo kauan olemme tuumineet. Me, joiden on niin sanomattoman paljosta kiittäminen Jumalaa, emme saa olla itsekäitä, vaan tulee meidän ajatella teidän onneanne. Me olemme nyt riippumattomat, ja jos edelleen käy, niinkuin tähän asti, tulee olomme yhä helpommaksi. Senvuoksi olemme päättäneet lausua rakkaalle Alfredillemme kiitokset kaikista niistä vaikeista hetkistä, jotka hän on kestänyt kanssamme; mutta nyt emme enää tahdo käyttää vahvoja käsivarsiasi eikä iloista, auttavaa ja rohkaisevaa mieltäsi. Sinä olet tehnyt kyllin kauan työtä meidän puolestamme, nyt sinun pitää työskennellä itseäsi varten, oma poikani. Palaa takaisin Englantiin ja siihen toimeen, johon kuulut.

Ja sinun, rakas Mariamme, tulee seurata sydämesi ääntä ja lähteä miehesi kanssa hänen kotiinsa, joka on oleva sinunkin. Kapteeni ja minä olemme tänään keskustelleet, hän lähtee nyt takaisin Englantiin, ja sinä lähdet hänen kanssaan. Äitisi ja minä tulemme kyllä sinua kaipaamaan, ja pikku Emma tulee sinua kaipaamaan, mutta meidän täytyy siihen

tyytyä, kun tiedämme, että sinä olet onnellinen, rakas, pikku tyttösemme! Jumala teitä kaikkia siunatkoon, lapset, sekä niitä, jotka lähtevät pois, että niitä, jotka luoksemme jäävät tänne metsien yksinäisyyteen.»

Kun perhe päivällisen jälkeen kokoontui pihalle, toi rouva Campell sanomalehdet ja kirjeet, joita ei vielä oltu avattu. Mutta tuskin oli tohtori avannut hänelle osoitetun kirjeen, kun hän ääneen huudahti. Muut kääntyivät hänen puoleensa.

»Et suinkaan ole saanut mitään Jobinsanomaa, Campell?» kysyi hänen vaimonsa.

Tohtori laski kirjeen polvelleen vastaamatta. Hän tuijotti vain eteensä ja näytti ajatuksiinsa vai-puneelta.

»Mutta hyvä Campell, mitä se oikein on?» kysyi rouva Campell uudestaan aivan peloissaan ja laski kätensä tohtorin käsivarrelle.

Tohtori katsahti ylös ja tarttui hänen käteensä.

»Ei, Augusta!» vastasi hän vakavasti. »Huonoja uutisia ne eivät ole, mutta odottamattomia, sellaisen uutisen olemme kerran ennen elämässämme saaneet. Lue, mitä tässä sanotaan, lue se ääneen meille kaikille. Se on vanhalta asianajajaltamme Lontoossa.»

Näin sanoen Campell ojensi kirjeen vaimolleen, joka luki:

Herra tohtori Campell!

Minulla on ilo ilmoittaa Teille, että Te, niin pian kuin tahdotte, jälleen voitte palata kotimaahan ja ottaa haltuunne Koivikon.

Nykyinen omistaja on näet viikko sitten syöksynyt hevosen selästä ja on tänään kuollut. Te, tohtori, olette siis jälleen lähin perillinen, koska herra Milton ei jättänyt jälkeensä lapsia. Hänen vaimonsa saa runsaan elinkoron maatilasta ja muuttaa ensi tilassa Skotlantiin, missä hänen vanhempansa asuvat. Te ja perheenne voitte siis tämän kirjeen saatuanne heti palata takaisin Englantiin, jossa kaikki on oleva valmiina teidän vastaanottoanne varten.

Kirjeen sisällys herätti yleistä hämminkiä koko perheessä, ja kaikki tunkeutuivat äidin ympärille saadakseen lukea kirjeen oikein omin silmin. Isä ja äiti näyttivät miltei enemmän hämmästyneiltä kuin tyytyväisiltä, ja mitä pikkupoikiin tulee, huusivat he yhteen ääneen:

»Me emme tahdo takaisin Englantiin!»

»Minä olen mies enkä tahdo enää käydä koulua», lisäsi John.

»Hiljaa, hiljaa, lapset!» sanoi tohtori. »Se riippuu äidistä ja minusta. Mitä arvelet, Augusta?»

»Oi, minä tuskin tiedän, mitä sanoisin», vastasi rouva Campell. »Olimme jo niin iloiset ja tyytyväiset täällä — hiljainen ja tyytyväinen koti on parempi

kuin koko maailman rikkaus. Sen olemme oppineet täällä Kanadassa.»

»Se on kyllä totta, rouva», ryhtyi eversti puheeseen. »Mutta muistakaa, pitkää, ankaraa talvea, joka teidän on täällä kestäminen, se ei ole leikintekoa.»

»Ja me käymme pian vanhoiksi», lisäsi Campell. Tuntuu turvallisemmalta viettää vanhuuttaan kotona Englannissa kuin täällä erämaassa.»

Koko ilta pohdittiin nyt uutista, ja yöllä nukkuvat Turvalinnan asukkaat huonosti. Mutta aamulla olivat tohtori ja hänen vaimonsa ratkaisseet asian.

Päätettiin, että isä, äiti, Emma, Henry ja Arthur samalla kuin Alfred, Sinclar ja hänen morsiamensa lähtisivät kotimaahan; mutta John saisi jäädä uutisasutukselle Malakiaan valvonnan alaiseksi. Vanhemmat arvelivat näet, että Arthurin halu metsäelämään häviäisi, kun hän taas tulisi Englantiin, jotavastoin Johnin luonto oli niin perinpohjin sulautunut hänen nykyiseen elämäänsä, että hänestä vain tulisi surua, jos hänet pakotettaisiin muuhun.

Isä antoi kuitenkin Arthurille sen lupauksen, että hän, ellei viihtyisi Englannissa, kahden vuoden kuluttua saisi matkustaa veljen luo, ja samalla ei hänen tarvitsisi mennä kouluun, vaan hän saisi lukea kotona kotiopettajan johdolla.

Mitä kanadalaiseen maatilaan tuli, oli Martinin määrä hoitaa sitä, kunnes John tuli täysikasvuiseksi

ja itse kykeni ottamaan maanviljelyksen haltuunsa. Vanha Graves, joka oli ottanut myllyn hoitaakseen, oli siitä edelleenkin valvova ja lupasi kirjoittaa tohtorille joka kuukausi ja kertoa oloista ja Johnista.

Kun John kuuli päätöksen, oli hän kuin seitsemännessä taivaassa ja lupasi kaikkein armollisimmasti itse kirjoittaa vanhemmilleen, ja kulki sitten niin ylpeänä kuin kuningas. Hän jo melkein tunki olevansa uutistalon isäntä.

Everstikin lupasi kirjoittaa Campelleille ja pitää silmällä, ei yksin Johnia, vaan myöskin maatilan hoitoa.

Niin matkusti siis Campellin perhe taas tuon pitkän matkan meren yli, ja vietti joulunsa tällä kertaa vanhassa kodissa, rakkaassa Koivikossaan.

Henry ei enää palannut yliopistoon. Hän oli mieltynyt maanviljelykseen ja antautui tästedes tilan viljelykseen. Hänestä tulikin isälleen taitava apulainen, kunnes hän tohtorin kuoltua itse tuli Koivikon omistajaksi.

Alfred astui jälleen merisotaväkeen, pääsi entisen kapteeninsa alaiseksi ja tuli itse pian kauniin fregatin päälliköksi.

Emma ei mennyt naimisiin, vaan oli monta vuotta päivänsäteenä kasvatusvanhempainsa kodissa. Heidän kuoltuaan hän muutti asumaan Arthurin kanssa, joka täydellisesti oli heittänyt Kanadan mielestään ja

eli taitavana asianajajana. Iloinen »Emma täti» oli perheen nuorison lemmikki, sekä suuret että pienet häntä rakastivat. Kilvan jokainen koetti saada häntä kotiinsa »oikein pitkäksi, pitkäksi ajaksi», vähitellen kasvoi näet uusi sukupolvi — sekä Sinclair että Henry saivat lapsia joiden leikki ja nauru oli vanhempien ilona.

John viipyi Kanadassa, kunnes oli täyttänyt kaksikymmentä vuotta. Silloin hän matkusti kotiin vanhempainsa luo käymään. Hänestä oli tullut kookas, voimakas nuorukainen, jonka suu kyllä nyt oli käynnissä, enemmänkin hän kuitenkin puhui metsästyksestä ja kalastuksesta. Turvalinna edistyi yhä, siirtolaiset noudattivat välikirjaa tarkoin, ja viljelivät nyt maata omaksi hyväkseen. Martinilla ja Mansikalla oli kolme papussia, kuten lapsia indiaanien kielellä sanotaan, mutta Malakias oli liian vanha metsiä käymään. Hän istui talvisin uunin vieressä, ja kesällä hän lämmittelihe päivänpaisteessa oven edustalla. Halli verikoira oli seurannut Campelleja Englantiin, samoin pikku Trim; mutta ne olivat kumpikin jo vanhoja ja harmaantuneita. Ponto ja Juno sitävastoin olivat jääneet Kanadaan, ja John kertoi, että niillä oli ollut monta pentukuntaa, toipa hän mukaansakin yhden pennun kullekin perheenjäselle.

Kun John matkusti takaisin, lahjoitti isä hänelle

uutisasutuksen kauppakirjan, ja pian sen jälkeen John voitti Montrealissa omakseen pienen kanadalaisen vaimon, joka saattoi hänet täydellisesti onnelliseksi.

Näin on nyt tarinamme lopussa. Tohtori Campell ja hänen vaimonsa olivat vaihtelevassa elämässään kokeneet sekä myötä- että vastoinkäymistä, mutta he ymmärsivät mukautua niihin oloihin, minkä Jumala heille soi. Heitä ei onnettomuus masentanut, eikä onni tehnyt ylpeiksi. He täyttivät velvollisuutensa — jospa kaikki nuoret lukijamme tekisivät elämässään samoin. Silloin hekin ehkä kerran saavuttavat yhtä onnellisen ja rauhallisen vanhuuden kuin tohtori Campell ja hänen uskollinen vaimonsa.